MARŠAL GROVER

DOK HOLIDEJ

CENA 8 DINARA

BROJ 77

DOŠAO JE TIHO
IŠAO U LEGENDU

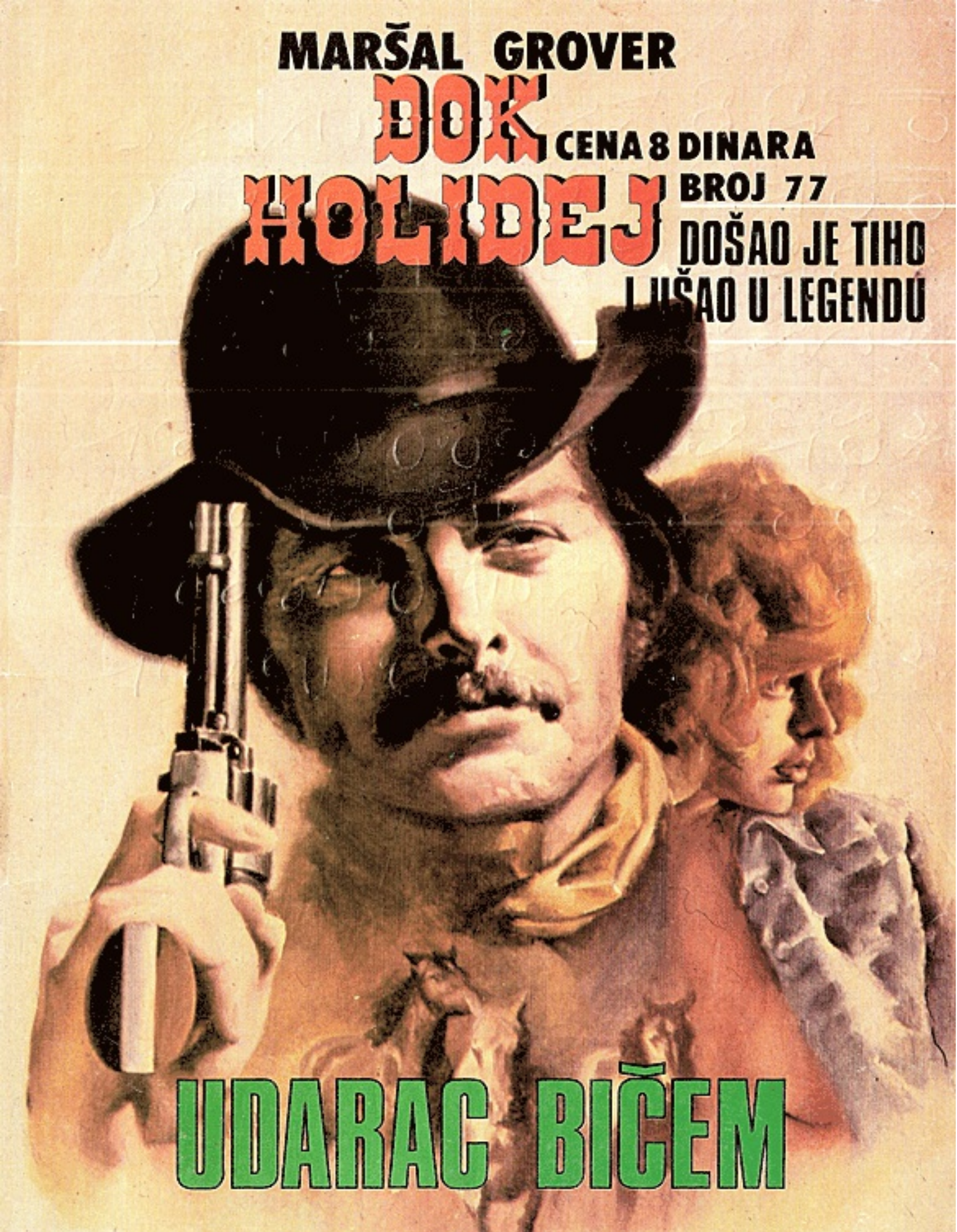

UDARAC BIČEM

MARŠAL GROVER

Udarac bičem

Zrno je promašilo jahačevu glavu za svega nekoliko inča. Sva sreća što su mu refleksi funkcionisali tako savršeno.

Reagovao je instinktivno. Samo je skliznuo s konja i suljnuo se u stranu niz usek. To ga je spaslo, kada je ponovo zagrmelo.

Na njega su i ranije ispaljivani meci i nije ovo bilo ništa novo. Ali, ovo je bilo prokleto blizu. I to, bez ikakvog znaka upozorenja.

Činjenica da ga je zrno promašilo, bila je čista sreća.

Zapraštalo je opet.

Njegov konj, koji je bio savršeno izdresiran za ovakve prilike, bez komande je kleknuo na prednje noge.

Tog trenutka oglasi se još jedan pucanj, ali sa druge strane puta, sa uzvišice obrasle gustim grmljem.

Zrno je udarilo o kamen pored jahača, odbilo se i odletelo dalje sa jezivim zviždukom.

— Do đavola! — progunđao je jahač, i priljubio se uz samu stenu pod grmljem. — Znači, ima još neko. Pitanje je samo, da li je ovo drugo zrno bilo namenjeno zaista meni.

Kada se pucanj opet prolomio dolinom, nije bilo druge nego da se maši revolvera.

Sa mesta sa koga je ispod grma ugledao jahača sa „vinčesterkom" u ruci, mogao ga je smaći kao od šale. Ali, on se namrštio i vratio svoj re-

volver u futrolu. Samo se malo pomerio u još bolji zaklon i čekao.

— Odlično, prijatelju — prošaputao je svom vernom Migu koji se bukvalno zavukao pod jedan grm.

Posle nekoliko trenutaka, topot konja koji se udaljavao stavio mu je do znanja da sa te strane više nema opasnosti.

Odmah zatim i drugi strelac se pojavio na vidiku.

— Jeste li u redu, mister? — čuo je čoveka sa druge strane.

Dok Holidej se hitro digao, zviznuo Migu i pažljivo očistio svoje elegantno crno odelo.

Tek tada je, u znak pozdrava, podigao svoj crni „kalifornija" šešir sa širokim obodom.

— Sve je u redu, mister — odgovorio je. — Jeste li to vi pucali?

— Naravno! Nisam video jahača, ali sam primetio kuda ste vi skočili. Shvatio sam da ste napadnuti. Zašto niste odgovorili na pucanj?

— Zato što iz principa ne pucam na žene.

— Do đavola! Nećete, valjda, da kažete da je to bila žena?

— Tačno tako.

— Zašto bi jedna žena pripremila zasedu? — pridošlica je sumnjičavo odmerio elegantnog jahača.

— Ko zna. Samo, ja mislim da zaseda nije bila namenjena meni — govorio je Dok Holidej penjući se uz usek na put, gde ga je već čekao Mig. — Vi ste, verovatno, iz ovog kraja?

— Da... bolje reći, bio sam — zamišljeno je odgovorio mladi čovek. — Zovem se Kornik. Dan Kornik.

Dok Holidej ga je bolje pogledao. Prilično dobro je poznavao ovaj deo Teksasa oko Evansvila i znao je gotovo svaku farmu na ovom putu.

Klimnuo je glavom i bacio se u sedlo.

— Jašete u Evansvil? — upitao je Kornik.

— Da — opet je bio kratak Dok.

— Hoćete li duže ostati?

— Videćemo. Dok ne završim posao — osmehnuo se Dok.

Mladi čovek je izvesno vreme jahao uporedo sa Dokom, a onda se klanac suzio toliko da su mogli da jašu samo jedan za drugim.

Bilo je to dobro. Tako više nisu morali da razgovaraju. Jer, Dok nije želeo da zapodeva razgovor koji bi mladog čoveka obavezno doveo u neugodnu situaciju. On je sad znao ko je Kornik, a prilično je znao i situaciju u kojoj je mladić nastradao.

O celom događaju Dok je imao svoje mišljenje. Međutim, njegov princip je bio da se ne meša u tuđe stvari, pa je i ovoga puta, više voleo da ne razgovara o tome.

Za to vreme Kornik je zapalio cigaru i jahao polako za Dokom Holidejem, razmišljajući ko je mogao da bude tajanstveni napadač i zašto bi jedna žena izašla na drum kao razbojnik. Na neki način predosećao je da je ta žena čekala njega, a ne ovog elegantnog jahača koga se i sam prisećao.

Mogla je to da bude i neka suluda bogobojažljiva građanka koja je čula o njegovom dolasku, i smatrala da mu nije mesto u Evansvilu. Naravno, to bi bilo najčudnije objaš-

njenje, ali on je poznavao ovaj kraj i znao je da je sasvim mogućno.

Uostalom, Kornik je bio duboko svestan da u gradu nema prijatelja. U najboljem slučaju, jednog... Ako je ova žena njemu priredila doček ...Uostalom, mogao je to i da očekuje, razmišljao je.

Duboko je uzdahnuo. Znači da su sećanja na Dana Kornija ovde još uvek veoma jasna. Jasna i gorka.

Za to vreme Dok Holidej je poterao konja uz malu kosinu i izbio na put kojim je malo pre odgalopirala tajanstvena devojka. Znao je da je ona sad već prilično daleko. Jahala je u galopu, a on i Dan Kornik su pustili svoje konje da idu korakom.

I jedan, i drugi su imali dovoljno vremena. Naročito Dan, koji je za proteklih pet godina, kada je brojao nedelje, dane i časove, naučio da bude strpljiv.

Za Dana je sada sve bilo gotovo. Upravo je izašao iz zatvora i vraćao se u stari kraj, starim uspomenama i svome domu u Kvaniljo, nedaleko od Evansvila.

Pet godina u oblasnom zatvoru države Teksaś, pet beskrajnih godina u kojima je imao dovoljno vremena da razmišlja o svojoj prošlosti i o nejasnoj budućnosti koja ga je čekala posle napuštanja mračnih zidina tamnice.

Izašao je iz zatvora sa dvadeset i pet dolara u džepu. Ali, sreća mu se osmehnula pre nego što se nadao.

Samo nekoliko puta bacio je kockice u Medison Sitiju. Imao je sreću. Jednom i on. Osvojio je glavni zgoditak, koji je višestruko uvećao njegovu imovinu. Zahvaljujući tome, mogao je da kupi konja na kome je sada jahao, novo sedlo., nešto odeće i oružje... „vinčesterku" i „kolt" kalibra 45, koji je bio u futroli na njegovom opasaču.

Setno se osmehnuo.

Imao sam sreće, pomislio je sa nekom dalekom strepnjom u grudima. Imam konja, naoružan sam i još uvek živ. Jer, da sam stigao samo malo ranije, ona dama me sigurno ne bi promašila. Jahao sam tačno prema njoj.

Sada se već i on uspeo na vrh uzvišice gde je Dok Holidej pomno pretraživao tragove.

Dok Holidej je pušio svoju „virdžiniju" i osmehivao se ironično.

Dan je tek tada ugledao trag stopala u mekoj zemlji. Bio je to trag noge bez obuće. Pored otiska stopala bio je tu i trag konjske potkovice. Na njemu se jasno videlo da joj nedostaje jedan ekser.

Kornik se zamislio. Ko bi išao bos na ovom terenu, pitao se.

— Indijanci su odavno oterani iz ovog kraja — progunđao je. A ono nekoliko porodica što je ostalo ovde... svi nose mokasine.

— Ja mislim da nam je dobrodošlicu priredila neka ovdašnja dama — osmehnuo se Dok na svoj karakterističan, poluironičan način. — U svakom slučaju, ako je smatrala da ima neki razlog za to, ona će nam se ponovo naći na putu. Znači, budimo strpljivi.

Uzjahao je konja i krenuo.

Kornik je učinio to isto.

Sada su jahali jedan pored drugog

držeći se puta koji je prema jugu vodio ivicom uzvišice.

Na mekoj zemlji i dalje su videli tragove, ali samo jednog konja, što je bio znak da ovom stazom nije pro lazilo mnogo ljudi.

— Dobro poznajem ovaj kraj — rekao je Kornik da bi nekako započeo razgovor. Jeste li poznavali moga oca?

— Jesam — odgovorio je Dok. — Bio je dobar rančer.

— Da — spremno je rekao, sa prizvukom tuge u glasu, ali i srećan što je Dok Holidej prihvatio razgovor. — On je očekivao da ću ga, jednoga dana, ja odmeniti na ranču „Bar C", da ću biti dobar stočar.

— Još uvek ima vremena — rekao je Dok, koji nije bio nimalo raspoložen za razgovor.

Dok Holidej je jahao u Evansvil sa sasvim određenim ciljem. Tamo je trebalo da okonča jednu stvar koja mu je već dosta dugo zagorčavala život. I mada se mesecima nije obazirao na pretnje i poruke koje su mu stizale iz Evansvila, sada je rešio da izađe na bojno polje pa, kako bude. Neće počinjati prvi, ali biće spreman.

Ali, treutno nije o tome razmišljao. Ovaj mladi čovek ga je podsetio na vreme od pre pet godina, kada se i sam našao u Evansvilu.

Tačno je to što je govorio Dan. Njegov otac je očekivao da on preuzme ranč. Ali, želje mu se nisu ispunile. Pre pet godina, višegodišnja tajna veza Dana Kornika sa ženom rančera, koji im je bio susedi, okončala se tragično. Rančer je izgubio život pod tajanstvenim okolnostima. Mladi Kornik je bio srećan što se izvukao sa osudom od svega pet godina, jer se za ubistvo kažnjavalo mnogo strože, a mogao je i glavom da plati.

Tih dana se u svim salunima Evansvila govorilo samo o tom ubistvu i svaki građanin je smatrao da je presuda bila blaga. Međutim, šerif Roj Bil bio je odlučan u svojoj izjavi i ona je prevagnula.

„Revolver Dana Kornika je bio još uvek u futroli kada je izbezumljeni rančer uleteo u sobu u kojoj se Dan nalazio sa njegovom ženom.

Raf Nadsen je umro od revolverskog metka, u to nije bilo sumnje, ali je i on imao revolver u ruci i pucao je iz njega."

To je bila cela priča koju je potvrdila i lepa Nadina Nadsen.

Ali, bez obzira na to, osećanja ljudi u gradu bila su listom protiv mladog budućeg naslednika ranča. Uzdržavali su se samo zbog njegovih roditelja, koji su bili mirni i pošteni ljudi i u gradu važili za vredne težake, koji su sve što imaju stekli radom i ličnim zalaganjem. Zbog tog ubistva mladić je izgubio naklonost čak i svojih vršnjaka sa kojima je dotada živeo u prijateljstvu.

Neće mu biti lako, pomislio je Dok.

Dan Kornik je imao gotovo istovetne misli. Samo zaključak mu se razlikovao od Dokovog.

Ali, kazna mi je prošla, mislio je.

U vreme kada je presuda izrečena, imao je dvadeset i pet godina. Sada

mu je trideset. Stekao je dovoljno iskustva i sazreo. Bio je spreman da se suoči sa svakakvim dočekom. Jer, pred njim je čitav život i imaće priliku da pokaže ko je i kakav je.

Potpuno nesvesno malo je cimnuo uzde, i konj mu se zaustavio.

A možda je onaj pucanj tajanstvenog strelca trebalo da mu kaže da ne zaustavlja konja u dolini Kvaniljo, nego da nastavi dalje, pomislio je.

Stisnuo je usne i obo konja.

Prošli su već zeleni pojas koji je činilo drveće i šiblje kraj puta i obojica su podigli glave.

Nekih tridesetak jardi pred njima iza grmlja pojavio se jahač.

Tačno. Bila je to žena i jahala je na mazgi. Valjda zato i nije uspela da izmakne dalje. Smeđa duga kosa lepršala joj je na vetru, a u ruci je držala „Šarpsovu" pušku duge cevi.

Nijedan od njih nije obo konja, niti je pokušao da stigne ženu. Možda i zato što su je sad videli sasvim dobro i shvatili da je to neka nesrećnica koja, verovatno, i ne zna šta radi.

Žena je bila u spavaćoj košulji, dugoj i beloj, verovatno od domaćeg platna. Bila je bosa i jahala je bez sedla, na golim leđima životinje.

U jednom trenutku se okrenula. Lice joj je bilo zamazano. Toliko da se i sa ove udaljenosti videlo. Onda je obola mazgu i koliko je mogla pojurila.

Njih dvojica se nisu ni pomerili s mesta. Kao po dogovoru, dali su joj priliku da pobegne.

II

— Već smo blizu moje kuće — rekao je Dan. — Mogu li da vam ponudim gostoprimstvo, mister?

— Ovoga puta ću vas odbiti. Ali, ako mi bude potrebno setiću se vaše ponude, Dane — odgovorio je Dok jednostavno. Nije voleo da se obavezuje. Međutim, znao je u kakav pakao uleće i pretpostavljao da će mu biti potrebno neko mesto, da bar za trenutak odahne.

Dodirnuo je obod svog „kalifornija" šešira i mamuznuo konja na prvoj raskrsnici. Krenuo je levo, putem za Evansvil.

Dan je produžio pravo, prema ranču „Bar C".

Kada je ujahao u dolinu još uvek je razmišljao o onoj devojci što ih je dočekala sa puškom u ruci.

Onda je zabacio glavu kao da je želeo da se otrese razmišljanja o njoj. Pred njim se ukazala dolina Kvaniljo. „Najbolja zemlja za stočare u celom Teksasu", imao je običaj da kaže njegov otac.

Dokle god je pogled dopirao, pred njim se pružalo more zelene trave koja se lako povijala na povetarcu. Daleko na horizontu dizao se venac planina koji su nazivali Obojenim bregovima. A ovde, blizu, nalazio se i ranč starog Nadsena.

Tu pored Nadsenovog ranča bilo je još nekoliko manjih. Na zapadnom kraju doline ležao je Korner, ranč Džima Kešmena, prijatelja Danovog pokojnog oca.

Stare uspomene su navrle još jače kada je pregazio potok Kvaniljo

Krik i kada se, konačno, našao na zemlji koja je pripadala „Bar C" ranču.

To je bila njegova zemlja. Ta zelena gusta trava po kojoj su gazile kopite njegovog konja, pripadala je njemu.

Odjednom, tuga je preletela njegovim licem. Setio se da ni ovde neće biti dobrodošlice. Ranč jeste njegov, ali, da li će na njemu biti nekog da ga pozdravi?

Njegovih roditelja više nema. Šok zbog njegovog hapšenja i osude ubio mu je majku, a otac je umro od srča ne kapi, tri meseca pre njegovog izlaska iz zatvora.

Sada je već jahao kroz jedno krdo stoke... njegove stoke. Bilo je beznačajno malo u poređenju sa krdima koja su nekada pasla oko „Bar C" ranča. Ali, on mu se ipak obradovao.

Uskoro se na vidiku ukazala i ran čerska kuća.

Osetio je kako mu se grlo steže kad je na jednoj uzvišici iznad kuće ugledao dva groba sa krstovima. „Dik i Una Kornik" pisalo je na njima.

Majka i otac, pomislio je Dan. Umrli su od tuge. A ja sam se vratio... Oni nikada neće čuti istinu. Nikada neće saznati da ja nisam ubio Rafa Nadsena.

Poterao je konja korakom kad se približio koralima. Tamo su bila tri čoveka. Dvojica su sedela na prečkama ograde oko korala. Pušili su i pratili svaki Danov pokret.

Povukao je uzde i sjahao, a zatim korakom krenuo prema ljudima. Dvojicu je poznavao, a trećeg, Meksikanca pospanog lica, video je prvi put. Zastao je na nekoliko sto pa od njih i klimnuo glavom.

— Zdravo Lejdone... Zdravo Kajle — rekao je i gledao ih ispitivački.

Odgovorili su klimanjem glave, a na licu im se čitao izraz otvorenog prezira.

Obojica su bili sa susednog ranča, koji je pripadao Džimu Kešmenu. Ranije, dok nije bio osuđen i zatvoren, znao je da s njima ponekad popije poneko piće u salunu. Ali, to je bilo nekad. To sigurno, više neće doživeti, videlo se u pogledima kojima su ga kauboji odmeravali.

— Hm, vratio si se — progunđao je Lejdon.

Kornik je klimnuo glavom i nasmešio se.

— Da, vratio sam se.

Lejdon je slegao ramenima i ustao spremajući se da krene. I ostali su ponavljali njegove kretnje.

Odbacio je pikavac cigarete u prašinu i malo bolje se zagledao u Kornika, kao da je tražio promene koje je period od pet godina morao da utisne u njegovo lice.

Kornik se nije mnogo promenio. Bio je visok šest stopa i tri inča, kao i ranije. Izgledao je samo malo teži i širi u ramenima... Verovatno zbog teškog rada, pomislio je Lejdon.

Kajl, Lejdonov prijatelj, pošao je prema koralima i, kao uz put, dobacio.

— Lejdon i ja odlazimo!

Kornik je bacio pogled prema koralima. Tamo su se nalazili konji sa žigom Korner ranča, a sedla su bila prebačena preko prečki. Posmatrao ih je dok su sedlali konje, a zatim ih je upitao.

— Šta vas je uopšte dovelo ovamo?

— Mi se nalazimo ovde od kako je tvoj otac umro — grubo je odgovorio Kajl.

— Kešmenova naređenja — dopunio ga je Lejdon. — Rekao je da bi bilo dobro da neko pazi na stoku, pošto stari Dik nije imao nijednog kauboja.

— Kako? Zar je moj otac bio sam?

Lejdon je klimnuo glavom.

— Vremena su se promenila — progunđao je. — Jedini bogati ranč koji je ostao u dolini je ranč „Bar S."

— „Bar S"?

— Valjda se sećaš — podrugnuo se Lejdon. — Nadsenov ranč. Dobio je novog vlasnika. Tvoja stara... hm, gospođa Nadsen, udala se za njega. Momak se zove Šo.

— Aha — klimnuo je glavom Kornik. — Čuo sam nešto o tome.

— Kešmen je rekao da Kajl i ja dođemo ovamo na tvoj ranč i ostanemo tu dok se ti ne vratiš — nastavljao je Lejdon. — Pošto si se vratio, mi odlazimo.

— Mnogo sam vam zahvalan... — počeo je Kornik.

— Ne zahvaljuj nama — presekao ga je Kajl. — Mi samo radimo što nam gazda naredi.

— A ne zahvaljuj ni Kešmenu — dodao je Lejdon grubo. — On to nije učinio zbog tebe, Kornik. To je bio samo znak poštovanja prema tvom ocu... Kao što znaš, njih dvojica su bili prijatelji.

Kornik je uspeo da zadrži oštar odgovor koji mu je bio na vrhu usana. Slegao je ramenima i samo rekao.

— Ipak, hvala vam.

Jahači sa Korner ranča su uzjahali svoje konje i obojica, namršteni, krenuli iz korala. Lejdon je zastao i nabusito progovorio.

— Postavio bih ti jedno pitanje, Kornik!

— Da čujem? — rekao je Dan.

— Zašto si se vratio ovamo?

— Hm... — zaklimao je glavom Kornik. — To te zanima? ... Pa, imaš pravo da to znaš. Postoji jedan jednostavan razlog, Lejdone. Ovo je moj dom. Ovde sam rođen i odrastao, i ovde sam napravio mnogo grešaka. Vratio sam se da uradim ono što je trebalo da uradim ranije... da radim dok „Bar C" ne postane vrhunski ranč. Ima li nešto loše u tome?

— Ima — odsekao je Lejdon. — Na prvom mestu, ti si prilično nepopularan ovde, Kornik. U ovom kraju ne postoji čovek koji ima dobro mišljenje o tebi. To je jedno. Druga stvar je... stari dani su prošli. Tvoj otac je bio mali rančer. A mali rančeri moraju da odu.

— Ko... — namrštio se Dan. — Ko je taj što će narediti da mali rančeri odu?

— Šo. Osim toga, banda jahača povremeno silazi sa Obojenih bregova. Kradu stoku, pale, pljačkaju i predstavljaju pravu napast za male rančere.

— Hm! Dobro je što si mi to rekao. Ali, o tim problemima ću razmišljati kad se pojave na ovom ranču.

— Kako hoćeš — slegao je ramenima Lejdon. — Samo, čudim se da si imao hrabrosti da se pokažeš u ovim krajevima, posle onoga što se dogodilo. U dolini ima mnogo ljudi koji misle da bi bilo dobro da se nisi pojavio.

Prvi put Dan je izgubio nerve. Ne razmišljajući mnogo potapšao je dršku svog revolvera i rekao.

— Ako neko ima nešto protiv, neka samo pokuša. Prošlo je pet godina... ali, još uvek sam dovolj no brz...

— Ne sumnjam u to — progunđao je Kajl. — Baš kao što sam ti rekao Lejdone. Nije se promenio nimalo. Biće gužve, videćeš!

Međutim, Dan ga nije slušao. Njegov pogled bio je prikovan za Meksikanca.

— To je Miguel — promrmljao je Lejdon. — On radi za nas. U stvari, radio je.

— Radio? Znači li to da ga je Kešmen otpustio?

— Kešmen je morao da ga otpusti. Morao je da smanji broj kauboja na svom ranču... kao i mnogi rančeri, uostalom. Rekao sam ti da su prošla dobra vremena.

— Zar je baš tako loše? — pitao je Dan.

— Loše je. Hoćeš li da znaš koliko je poseda ostalo u dolini? Tri! Kešmen... ti i... Šo.

— A šta je sa Losonom... Bovlijem... Hanlonom?

— Šo je kupio njihova imanja. Ili, ako nisu bila za prodaju, izgorela su... Palikuće se nikad nisu našle.

— Izgleda da si bio u pravu — zamišljeno je rekao Dan. — Vremena su se zaista promenila u ovoj dolini.

— Pretpostavljam da će Meksikanac ostati da radi za tebe — rekao je Lejdon, ali se nije moglo zaključiti da li bi to voleo zbog Meksikanca ili Kornika. — On je, verovatno, jedini u dolini koji bi prihvatio posao kod tebe.

— U redu Lejdone — progovorio je opet Dan, ali vrlo staloženo. — Zahvalan sam vam za ono što ste učinili... za mog oca. Imali ste đavolski dovoljno vremena da mi kažete šta mislite o meni. Rekli ste šta ste želeli... ali, meni je sad dosta. Sada možete da uradite dve stvari. Da odjašete odavde dok ste čitavi, ili da sjašete s konja i... pokušate da dokažete sve ono što ste maločas rekli o meni. Bilo šta da odlučite, odlučite odmah!

Lejdon se pravio da nije razumeo izazov. Jednostavno je klimnuo glavom Kajlu.

Okrenuli su konje i pojahali prema zapadu, u pravcu u kojem je ležao Kešmenov, „Korner" ranč.

Kornik je uzdahnuo i okrenuo se Meksikancu.

Mali, debeljuškasti čovek je ustao i zaklimao glavom.

— Buenas noćes, senjor — pozdravio ga je. — Mislim da stvari stoje upravo onako kao što su vam rekli. Ko bi radio za jednog tako nepopularnog čoveka... sem mene?

— Prilično si u pravu, amigos — nasmešio se Kornik. — Kako se zoveš?

— Ja sam Miguel Esteban Felipe Huan Hoze Kastiljos Morales... ali, obično me zovu Miguel Morales, senjor.

— Mogu i da naslutim zbog čega — progunđao je Kornik. — Život je prilično kratak.

— Hoćete li me unajmiti, senjor?

— Zavisi. Šta umeš da radiš?

— Sve, mislim. Da teram krave... da žigošem... da kuvam... da...

— U redu, Miguele. Možeš da ostaneš, ali moram da te upozorim da slabo stojim s novcem... Bar dok ne prodam stoku.

— Hoćete li da je prodate?

— Ne sve. Nameravam da ponovo podignem ovo mesto, ali za to mi je potrebno prilično kapitala.

Duboko je uzdahnuo, pošao prema kući i dodao.

— Hajde, da pogledamo malo okolo.

Unutrašnjost kuće bila je upravo onakva kakvu je pamtio. Doduše, trebalo se postarati da se malo počisti i sredi, ali za to je bilo vremena.

Miguel se, međutim, odmah uputio u kuhinju i kao da je celog života boravio baš na ovakvim mestima počeo da je razgleda sa interesovanjem pravog profesionalca.

Kornik mu se obratio stojeći na vratima.

— Misliš li da možeš da nam spremiš nešto za jelo?

— Kako da ne, senjor Kornik.

— O kej!... ali, prvo da odjašemo do krda. Da ga poteramo bliže kući.

Uzjahali su konje i uputili se prema krdu koje je paslo na obližnjem brežuljku.

Već su bili sasvim blizu kada su primetili dva jahača kako ih posmatraju.

Kornik je obo konja. U prvom trenutku pomislio je da su to Lejdon i Kajl, ali se onda setio da su njih dvojica morali odjahati na sasvim suprotnu stranu, jer je tamo „Korner" ranč.

Odjahao je do stene iza koje ih je video malo pre, ali momci su se izgubili kao da su propali u zemlju.

— Hm. Zakleo bih se da sam ih ovde video.

— I ja — odgovorio je Miguel, koji je uskoro stigao. — Ne sviđa mi se to nimalo. Obično tako počinje...

— Šta to?

Miguel je slegao ramenima, ali nije odgovorio. Strah koji je tog trenutka preleteo njegovim licem bio je rečitiji od svakog govora.

Poterali su krdo bliže kući.

Dok je Miguel spremao večeru, Dan je ušao u dnevnu sobu i seo

u naslonjaču koja je pripadala njegovom ocu.

Eto me ponovo kod kuće, pomislio je. Vratio sam se i spreman sam da se uhvatim u koštac sa svim teškoćama koje me očekuju. Ali, uradiću ono što je moj otac želeo. Dovršiću što je započeo. „Bar C" ranč će ostati „Bar C".

III

Sunce je već bilo na zalasku kada se Dok Holidej oprostio od Dana Kornika i krenuo prema Evansvilu. Imao je želju da se dobro okupa i da u nekom salunu sedne za sto. Odavno već nije odigrao neku poštenu igru, a znao je da će u svakom salunu uvek naći bar tri momka spremna da uzmu karte u ruke.

Imoa je dovoljno vremena za ostale stvari.

Međutim, negde na pola puta od one rasksnice i Evansvila osetio je da je Mig pod njim klecnuo. Znao je dobro šta to znači.

— Do đavola! — procedio je kroz zube. — Onaj gad u Medison Siltiju nije ga potkovao kako treba.

Skliznuo je iz sedla i pogledao. Bio je u pravu. Na Migovoj levoj zadnjoj nozi nedostajala je potkovica.

— Sto mu gromova! Samo kad mu se vratim — psovao je Dok kroz zube.

Pogledao je prema horizontu. Veče se ovde spuštalo naglo. Još je bilo vidljivo, ali njemu je bilo jasno da sa ovakvim konjem neće stići u grad do ponoći.

Iz iskustva je znao da je u svaki grad opasno ulaziti noću. Gradski oci obično postave stražu pred ulazom u grad, a nju često čine nedotupavni momci, čiji je prst na obaraču mnogo brži od pameti.

Naravno, teško bi bilo biti brži od njega, ali Dok nije želeo da pravi gužvu, ako to nije neophodno.

Odlučio je zato da malo pogleda okolo i pronađe pogodno mesto za prenoćište, za ovu noć.

Skinuo je sedlo sa Miga i pustio ga da pase, izvukao „vinčesterku" iz sedla i pogledao malo okolinu.

Nedaleko, ispod jedne stene bilo je kao stvoreno za prenoćište. Nad stenom se nadvilo nevisoko drvo široke krošnje kao kišobran.

— Ovde će biti najbolje, zaključio je. Zviznuo je konju, vratio se nekoliko koraka po sedlo i dovukao ga pod stenu.

Onda je skinuo bisage, izvadio lonče za kafu i nešto biskvita.

Voda je tek prokljućala kada se oglasio prasak.

— Samo mi je ovo trebalo — progunđao je Dok i hitro skočio na noge, a „vinčesterka" mu se istog trenutka našla u rukama. Nogom je gurnuo čajnik. Voda se rasula po drvima u plamenu.

Dok se osmehnuo. Kako je dobro što je uvek obazriv. Nikada, pa ni ovoga puta, nije palio veliku vatru. Uvek samo dva tri ivera, tek da se pojavi plamen. Imao je vremena i mogao je da čeka da voda

proključa. Nikuda mu se nije žurilo. Tako vatra nije mogla da posluži kao orijentir nekom napadaču. A njih je ovde bilo kao gladnih kojota, kao uostalom i na celom Divljem zapadu.

— Šššš! — šapnuo je Migu koji se nije čuo kao da nije ni disao, iako je bio samo nekoliko stopa udaljen.

Onda se prolomio drugi pucanj, pa još jedan.

— Hej Smajle! — proderao se neko kroz mrak. — Jesi li lud? Šta pucaš?

— Zar ne osećaš dim? — čuo se nešto tiši glas. — Ovde mora da ima nekog.

— Ne vidim ništa. I ne pucaj uludo. Ako te gazda počne da pre slišava kada se vratimo, biće gužve.

— Pa, zašto nas je onda poslao ovamo, na drum?

— Šta mene pitaš? Lepo ti je rekao. I rekao ti je da ne pucaš, dok ne ugledaš kicoša.

— Čučimo ovde već dva dana, a od kicoša ni traga. Šta misliš dokle ćemo se zavitlavati ovuda?

— Nije moje da mislim. Plaćen sam samo da povlačim obarač. Bilo bi bolje i za tebe da se ponašaš tako. Nije ti prvi put da obavljaš takav posao.

Dolina, opkoljena brdima bila je mirna, a kao u nekom amfiteatru odzvanjala je svaka izgovorena reč i topot konjskih kopita.

Onda se topot više nije čuo. Jahači su očigledno opet bili zajedno i zaustavili su se.

Imaću veselo društvo, besneo je u sebi Dok. Nije bio nimalo raspoložen za susret sa revolverašima. Više je voleo da mirno prospava noć, pa sutra neka bude šta bude.

— Čuj Dik, jesi li ti nekad video tog Doka Holideja? — opet se oglasio Smajl. — Čuo sam da od njega nema bržeg na Zapadu. Kažu, poteže kao sam đavo!

— Tačno. Zato smo i izabrali ovaj deo puta. Kad uđe u ovaj usek, neće izaći!

— Idioti! — progunđao je Dok. — Najveći broj revolveraša gine zbog toga što ne umeju da drže jezik za zubima. Ovoga puta, on je dobio sve podatke. Znači, njihov gazda je preduzeo sve da on i ne uđe u Evansvil. E, moraće da doživi razočaranje, nasmešio se Dok i pružio se po ćebetu koje je prostro po travi. Pokušaće da se odmori makar i bez kafe.

Izvesno vreme je osluškivao. Stena mu je zaklanjala vidik, pa nije mogao da odredi tačno mesto gde su se banditi ulogorili, ali je bilo jasno da je to bilo sasvim blizu.

Onda je tišinu presekao zvižduk. Pratio ga je lagani bat konja. Moralo ih je biti više.

— Hej, Smajle! — opet se čuo Dik.

— Da — odazvao se Smajl malo dalje.

Znači, postavili su jednog na stražu dok se drugi odmara, zaključio je Dok.

— To su izgleda Kim. Metju i Nik.

— Na zdravlje! — prošaputao je Dok i shvatio da od spavanja nema ništa.

Petorica protiv jednog! — takva će biti situacija ako ga primete. A primetiće ga. Ako ne sada ono ujutro, sigurno. On je kao u stupici.

Sam, pod stenom, sa konjem nesposobnim za galop. Jedino što mu je ostalo bili su „vinčesterka" i njegovi niklovani revolveri ukrašeni slonovom kosti. Nisu ga nikad izneverili i Dok je znao da to neće biti ni sada. Jedino ga je zabrinjavao Mig.

Dok je to razmišljao ona trojica su dobila odziv i stigla do Dika i Smajla. Dok im je već zapamtio imena toliko su ih puta izgovorili blesani.

— Zdravo momci — čuo se glas jednog od pridošlih bandita. — Zar ona kockarska propalica još ni je naišla?

— Nije.

— Pazite, vrlo je lukav. Imate li nešto za piće?

— Ima. Ali, ako gazda dozna da smo pili dok smo na zadatku, biće gužve.

— Baš me briga! Nego, najbolje bi bilo da malo pogledamo okolo. Ja još nisam prolazio ovuda.

— Ne brini. Sve je u redu.

— Ipak, malo ću projahati — rekao je onaj novajlija i Dok je sad shvatio da je gužva neizbežna.

Nije još ni dovršio misao, kada se prolomio pobednički vrisak onog na konju.

Mesec je upravo isplovio iza jednog vrha i osvetlio okolinu. Bilo je to dovoljno da bandit shvati da nisu sami.

Sa divljim vriskom ustremio se na Dokov zaklon kao da ga je neko vodio. Uz put je pucao kao besomučan.

— Hej Kime! — podviknuo mu je Dik. — Mi nemamo običaj da se ponašamo kao Indijanci u napadu! Gazda to ne voli. Smiri se i dođi ovamo.

Ali, te reči su se gubile u ubitačnoj pucnjavi banditove puške.

Dok je imao jedva toliko vremena da tiho zvizne Migu, iako to nije ni bilo potrebno, i da se prebaci sa druge strane stene. Tu je imao više mesta za akciju.

Bandit je bukvalno uleteo pod stenu u kojoj se on nalazio dotada. Ni sanjao nije da će se tog trenutka iza njega stvoriti neko.

A Dok je kao panter skočio banditu s leđa. Jednim trzajem ga svukao s konja i bridom šake ga znalački udario pod grlo. Bandit je zanemeo i ispružio se koliko je dug.

— Imao si sreće, bitango — prošaputao je Dok. — Nisam morao da te ubijem.

Povukao ga je u stranu i nabio mu u usta maramu koju je nosio oko vrata. Neverovatno brzo i vešto spetljao mu je noge i ruke lasom, tako da je bandit ličio na nepomičnu mumiju.

— Tu će ti biti dobro — progunđao je Dok ostavljajući bandita pod stenom.

Međutim, krkljanac je tek počinjao.

— Gde li je taj bezvezni Kim? — setio se da zapita neko od bandita, kada je prošlo već prilično vremena.

— Kime! — razdrao se neko. — Ovo mi se ne sviđa. Kime!

— Kime! Kime! — počeli su i ostali da dozivaju.

— A da nije... — odjednom je rekao Dik koji je očigledno bio dovoljno iskusan. — Tišina! I, u strelce. Pazite dobro. Ovo mi miriše na onog kicoša. Lukav je kao lisica, a brz kao zvečarka.

Nastalo je komešanje i škljocanje oružja. Sad više nije bilo dileme.

Mesec je bogato obasjavao dolinu. Koliko je to bilo opasno, toliko je moglo i da pomogne.

Dok se priljubio uz stenu na mestu gde se našao. Više nije bilo vremena da traži bolji zaklon. Čekao je.

Ali, ni banditi nisu bili naivni, a bilo ih je dovoljno.

Bukvalno su zaokružili dovoljno širok prostor odakle su poslednji put čuli pucnje i polako se približavali njegovom centru.

Pogađaju kojoti, pomislio je Dok. Dobro su smislili.

Bili su već sasvim blizu i bilo je jasno da će ga uskoro primetiti.

Da se to i dogodilo, pokazalo je jedno zrno koje se zabilo u stenu malo dalje od Dokove glave. Strelac nije bio dovoljno precizan.

To ga je koštalo glave. Sledeći vatru njegovog oružja, ali u suprotnom smeru, Dokovo zrno je lakše našlo metu.

Bandit je vrisnuo, i sav se presamitio. Dok nije imao vremena da gleda šta se dogodilo s njim. Uostalom, i nije bilo potrebno. Znao je da je jedan manje u stroju bandita.

Tog trenutka prosto je bilo neverovatno kako je ostao živ.

Sa svih strana kao pljusak, olovo je zasulo mesto na kome je malopre ležao. Sva sreća, on više nije bio tamo, već na sasvim drugoj strani, na mestu koje je postalo slobodno kada je pao pogođeni bandit. Sve vreme njegovi revolveri su bljuvali vatru u krug, sledeći trag zrna iz revolvera napadača.

Jauk i psovke mešali su se još nekoliko minuta, a zatim se sve umirilo.

Bilo je prosto neverovatno. Trojica su ležala mrtva, a jedan je, još uvek vezan, bio na sigurnom mestu.

Samo je jedan bandit uspeo da umakne iz ovog pakla. Topot kopita njegovog konja čuo se uskoro. Udaljavao se, ali ne prema gradu kako je Dok očekivao, već nekud na jug, prema rančevima, čija su se svetla videla u daljini.

Ovaj se noćas neće vraćati, pomislio je Dok stavljajući revolvere u futrole. To, naravno, ne znači da je sve završeno. Naprotiv, rat je tek počinjao.

Naložio je vatru i stavio vodu za kafu. Imaće dovoljno vremena da se odmori. Odlučio je da sutra zorom ujaše u grad na jednom od

konja koji su ostali posle poginulih bandita, a Kima će predati šerifu. Neka se zakiti s njim, kad nije u stanju da već jednom likvidira tu bandu.

IV

Posle večere koju je Miguel pripremio, Kornik je izvesno vreme proveo u dnevnoj sobi, podsećajući se na prošlost. Zatim je izašao iz sobe i pošao prema brežuljku na kome su se nalazila dva groba.

Stajao je dosta dugo sa šeširom u ruci razmišljajući o svome detinjstvu kada su se dolinom prolomili pucnji, a šušanj iz susednog grma ga je naterao da skoči u stranu i okrene se.

Pogledao je malo bolje. Na zemlji je klečao Meksikanac. Prekrstio se nekoliko puta i nasmešio se Korniku.

— Ja sam ovamo često dolazio — objasnio je.

— Hvala ti. Nisi ih čak ni poznavao — prošaputao je Dan.

— Ne. Nikada ih nisam sreo. Ali, jeste li čuli pucnje? To opet ona banda napada neki ranč.

— Voleo bih da nisi u pravu — rekao je Dan, a pomislio je odjednom na Doka Holideja. Uplašio se za njega. Onda je odagnao tu misao. Jer, Dok je već trebalo da bude daleko odavde, u Evansvilu.

Dok su se vraćali kući Kornik se raspitivao o situaciji u dolini.

Meksikanac je bio tek tri godine u dolini, ali je znao dovoljno o životu u njoj, da je mogao da ispriča Korniku sve što ga je interesovalo.

Kornik je znao da se Nadina ponovo udala. Dud Harper, jedini prijatelj kojeg je još imao u Evansvilu pisao mu je o tome, a takođe i o dolasku Leona Šoa, stočara iz Vajominga.

Eh, kako su bila teška ta njegova pisma. Naročito, kada mu je javljao da se Šo oženio udovicom bivšeg vlasnika „Bar S" ranča.

Šo je doneo mnogo novca, kupio je Nadsenov ranč, otpustio nekoliko kauboja, koji su tamo još radili i angažovao dvadesetak jahača, koji su na njegov poziv stigli, takođe, iz Vajominga. Toliko je Kornik već znao.

Od Miguela je doznao još neke stvari koje su ga interesovale, naročito o Šoovom nastojanju da otkupi sva imanja u okolini.

— Po svemu izgleda — slegao je ramenima Miguel — da je taj Šo prilično opasan čovek. On sačeka da se rančer nađe u neprilici, a zatim mu ponudi da otkupi njegovo imanje.

— A zašto propadaju rančeri? Pa, ovo je dobra zemlja i pašnjaci kakvih nema u Teksasu.

— U poslednje vreme banditi sa Obojenih bregova su se ostrvili. Kradu stoku sa malih rančeva. Ponekad i celo krdo oteraju. To je propast za male rančere.

— Pa, kakvi su to banditi da niko ne može da im stane na put?

— Ko zna. Dolaze ovamo maskirani, pale, ruše, kradu...

— Hm. A da li kradu stoku i sa Šoovog imanja?

— Šo kaže da kradu. Dva puta je tražio šerifovu pomoć. Ali, senjor Bil i njegovi pomoćnici još nisu imali sreću da otkriju gde se banditi kriju.

— A šta je sa tvojim bivšim gazdom? Jesu li banditi posetili i Keš mena?

— Mnogo puta, senjor Kornik. Zato je i morao da otpusti mnogo ljudi. Ostalo mu je svega osam jahača.

— Osam jahača! Ja se sećam vremena kada je Kešmen imao po osamdeset kauboja na svojim pašnjacima... a moj otac dvadeset...

— Kada mnogo stoke nestane, nema šta da se proda... i novca je sve manje — objašnjavao je Miguel.

— Shvatio sam Miguele. — Kornik je odbacio cigaretu i pogledao prema krdu koje je mirno paslo oko korala. — Ako želim da sačuvam ovo što mi je ostalo — promrmljao je — moraću dobro da pazim. Pošto nas je svega dvojica, biće to težak posao.

Čovek mora da računa sa teškim poslom — rekao je Meksikanac filozofski.

Kornik je klimnuo glavom. Bio je zadovoljan. Ovaj Meksikanac će opravdati njegova očekivanja, bio je ubeđen.

— Sutra ću — odlučio je — odjahati u Evansvil.

— Mislim da bi trebalo da pođete kolima — primetio je Meksikanac. — Potrebno nam je hrane i još nekih sitnica.

— Da, u pravu si. Tako ću i uraditi. Vratiću se oko podne.

Te noći je odlučio da do ponoći on dežura kraj stoke. Posle ponoći probudio je Meksikanca i legao da se odmori.

Dugo nije mogao da zaspi. Ležao je budan i razmišljao o onom što ga očekuje sutra u Evansvilu.

Najzad je zaspao. Poslednje što je čuo bili su zvuci Miguelove gitare i njegova tiha pesma kojom je terao san.

V

Već je prošlo šest sati sledećeg jutra kada je Kornik uspeo da dovede u red stara kola svog oca. A ustao je čim je sunce probilo zoru.

Konačno je upregao konja i, spreman na neprilike, uputio se u grad.

Nije nameravao da se u gradu zadržava. Kupiće ono što im je potrebno za nekoliko dana i vratiće se na ranč. Doduše, mogli su i bez toga da prođu izvesno vreme. Ali, on je imao svoj ponos i nije mu padalo na pamet da postupa po savetu koji su mu juče dala dva kauboja sa Kešmenovog ranča.

Već je bio na domaku grada, kada mu se učinilo da je iza okuke primetio jednog jahača i dva konja, koja su išla malo iza njega. Na jednom kao da je bilo prebačeno telo nekog čoveka ili neka vreća. Izda-

leka nije mogao dobro da vidi, a jahač je brzo zamakao za okuku iza brda.

Uskoro i on je stigao na to mesto, ali jahač je očigledno već ušao u grad.

A grad, koji se ubrzo ukazao pred njegovim očima veoma ga je iznenadio. Mnogo se izmenio u proteklih pet godina.

Na istočnom prilazu gradu radnici iz železničke kompanije već su polagali šine. Izgledalo je da su glasovi koje je Kornik ranije čuo bili istiniti, Evansvil će dobiti prugu, čim glavna linija koja vodi prema Mičel Forku bude postavljena.

To je dobar znak, pomislio je Dan, bar za uzgajivače stoke u dolini Kvaniljo. Bar neće morati da preduzimaju ona rizična putovanja sa krdima u kojima je stoka bila izložena pomoru i pljački.

Povukao je uzde i poterao svoju zapregu laganim hodom duž glavne ulice. Pažljivo je razgledao grad, registrujući sve detalje koji su bili novi. Sudnica je proširena, primetio je. Otvoreno je nekoliko novih prodavnica i još jedan novi salun. Kraj njega je bila nova zgrada iznad čijih je vrata natpis obaveštavao da se tu nalazi evansvilska opera.

Ispred saluna je primetio prodavca novina. Bio je to onizak, pun čovek, vedra radoznala pogleda. Znači, Evansvil je dobio i svoj list, zaključio je Dan. Nekoliko zgrada dalje video je natpis: „Evansvilski vesnik", izdavač Dvajt Rajnhard.

Odmah do te zgrade bila je šerifova kancelarija ispred koje je ugledao tri konja. Znači, ono na putu dobro je video. Samo bilo je čudno, među njima je bio i konj stranca. Znači, onaj jahač je bio njegov saputnik, zaključio je. Sada se jasno sećao njegove figure kako na konju zamiče za okuku. Samo, šta se to dogodilo noćas, pitao se.

Ali, sad nije bilo vreme da se raspituje za Doka Holideja. Kasnije će ga potražiti i doznati sve što ga zanima, jer je bilo očigledno da je njegov ulazak u grad privukao pažnju građana.

Na trotoarima duž kuća kraj kojih je prolazio, zastajali su ljudi i nemo ga posmatrali. Mnoge od njih je ranije poznavao, a neki su mu čak bili prijatelji. Međutim, niko od njih nije progovorio ni reč.

Nije mnogo trebalo da shvati šta misle o njemu. Bilo je suviše jasno da se Evansvil nije obradovao njegovom dolasku. Znao je dobro da je za stanovnike grada on još uvek robijaš, čovek koji je ubio starog, čestitog Rafa Nadsena kad ga je ovaj uhvatio u sobi sa svojom suprugom Nadinom. ... Ubio je starog dobrog Rafa, a izvukao se sa samo pet godina zatvora!

Stajali su i posmatrali ga, a on je sad već video gorčinu i mržnju u njihovim pogledima... i razumeo je. To je i očekivao, na to se spremao za sve vreme svog dugog putovanja kući.

Priterao je zapregu uz sam ploč-

nik pored Harperovog dućana i tu je zaustavio.

Dud Harper je bio njegov jedini prijatelj. Uvek je bio na njegovoj strani i pokazivao je puno razumevanja za teškoće i probleme koji su ranije mučili mladog Dana.

Harper je stajao iza tezge na koju se naslonio obema rukama, kada je ušao Dan. Nije se mnogo promenio u ovih pet godina.

Sada je gledao Danu pravo u oči, a na licu mu se pojavio širok osmeh. Prihvatio je Danovu ruku i čvrsto je stegao. Prvi prijateljski gest od kako sam se vratio u grad, pomislio je Dan.

— Baš mi je milo što te vidim, Dane — govorio je Dud prijateljski.

— Hvala ti — klimnuo je glavom Dan. — I meni je milo što sam se vratio. Hteo bih da ti zahvalim Dude. Zaista je bilo lepo od tebe što si mi pisao i obaveštavao me o promenama koje se događaju u gradu.

— Ah, pusti to — nasmejao se Harper. — Šta znači nekoliko pisama!

— Za mene su značila mnogo. Vrlo mnogo.

Na drugom kraju tezge stajala je Harperova žena, Katarina. Upravo je svodila račun sa Emom Majnbridž, suprugom starog sudije, koji je osudio Dana.

Starica je nestrpljivo sakupljala paketiće robe koje je upravo pokupovala, prezrivo odmerila Kornika, a zatim izašla iz radnje.

— Izgleda da bi bilo bolje da svo je kupovine obavim u nekoj drugoj prodavnici — nasmešio se Dan. — Moglo bi da ti škodi što sam tvoja mušterija, Dude.

— Nemoj na to da misliš, Dane — umeša se u razgovor Katarina s ozbiljnim izrazom na licu. — Ova radnja će uslužiti svakoga, ko je u stanju da plati. Inače, kako si, Dane?

— Stvari bi mogle da budu i lošije, Katarina.

— Ali, ne mnogo, kako mi se čini.

Dan je klimnuo glavom. Izvadio je iz džepa listu potrebnih stvari i pružio je Katarini.

— Da li biste ovo mogli da natovarite na moja kola? Platiću u gotovom.

— Dobro Dane. Ali, da znaš da u ovoj radnji imaš i kredita, ako bi ti, možda, bilo zgodnije da platiš kasnije.

— Ne, hvala. Nego, navratiću do Olroja. Vratiću se za nekoliko minuta.

— Zar piješ? — upitao je Harper.

— Ne onako kako ti misliš. Ja sam sad sasvim drugi čovek, Dude. Pijem samo kada sam žedan — nasmejao se i tog trenutka je bio isti onaj stari Dan, veseli mladić kakvog su ga pamtili i Harperovi.

Naklonio se malo Katarini i izašao iz prodavnice.

Harperovi su izmenjali poglede.

— Neće mu biti lako — uzdahnuo je Dud, a Katarina je klimnula glavom.

— U celom Evansvilu — promrmljala je — neće imati više od nekoliko prijatelja. A trebaće mu mnogo više.

Dan Kornik je već bio sasvim blizu Orlojevog saluna kada je primetio Doka Holideja iza koga su se upravo zatvarala pokretna krila salunskih vrata. Požurio je za njim i stigao ga kraj samog šanka.

Još dok je prilazio šanku osmotrio je malo salun. Sve je izgledalo kao i ranije. Čak se ni Olroj nije mnogo promenio. Još uvek je venac kose opasivao njegovu ćelavu glavu, i još uvek je u njegovim vodnjikavim očima bio izraz, koji kao da je hteo da kaže kako taj čovek ima više briga, nego bilo ko drugi u Evansvilu.

— Zdravo, Same — pozdravio ga je Dan.

Olroj je klimnuo glavom i prevrnuo očima.

— Isto? — upitao je Dana.

— Ne baš isto. Ne moraš da stavljaš bocu pred mene. Popiću samo nekoliko gutljaja.

Tog trenutka Dok Holidej je bio na drugom kraju šanka i sa čašom u ruci osmatrao salu. Očigledno, očima je tražio pogodan sto. Nije obraćao pažnju na ono što se dešavalo za šankom.

Olroj je napunio čašu i pružio je Korniku. Dan je lagano ispijao svoje piće čekajući da Dok Holidej skrene pogled na njega, pa da ga pozdravi.

— Znači, došao si? — trgao ga je Sam.

— Aha. A kako ovde stoje stvari? — pitao je Dan skoro odsutno.

— Sve je po starom — progunđao je Sam mrzovoljno.

Da je Dan tada gledao u njega, primetio bi da se saluner oseća nelogodno. Njegove vodnjikave oči su treptale dok je gledao ostale goste u salunu.

Taj pogled je uhvatio Dok Holidej koji je upravo tog trenutka skrenuo oči prema šanku. Svojim nepogrešivim instinktom osetio je da će biti gužve i osmehnuo se Danu.

Sada je to i Dan primetio i požurio da se pridruži Doku. Želeo je da razgovara sa nekim ko nije zainteresovan za njegov slučaj.

A Dok je sledio pogled salunera. Ljudi su posmatrali Dana s otvorenim prezirom. Atmosfera je bila napeta i bilo je jasno da se saluner toga bojao.

— Haj — pozdravio je Dan Doka Holideja.

— Haj! Kako je, Kornik? — podigao je čašu Dok.

— Može — slegao je ramenima Dan i osmehnuo se.

Njihovo pozdravljanje prekinuo je zveket čaše o šank. Kornik se okrenuo i susreo se sa besnim pogledom jednog čoveka.

— Zaista imaš dobre nerve, Kornik! — progunđao je čovek.

Dan Kornik se napregao da se seti ovog krupnog čoveka čiji mu je lik bio poznat. Onda se pomalo zbunjeno osmehnuo. Setio ga se. Bio je to Loni Filips. Pre pet godina bio je

vlasnik bakalnice u Evansvilu. Sudeći po njegovom odelu i po tome da se u ovo doba nalazio u salunu, izgledalo je da mu je posao išao odlično.

— Polako Loni, smiri se — progunđao je Olroj nervozno. — Ne pravi gužvu ovde...

Filips se okrenuo i rekao mu ljutito:

— Daj mi još jedno piće, Same. Čovek mora da popije nešto žestoko... kad već mora da pije u istom salunu sa kojotima.

Dan se okrenuo i pogledao krupnog čoveka. Bio je svestan da su oči svih gostiju uprte u njega.

Jedino je lice Doka Holideja ostalo nepromenjeno. Ako je i osećao bilo šta, to se nije videlo. A svaki onaj ko ga je poznavao mogao je da zna kako se kuva u njemu. Oduvek je mrzeo nametljivce i kukavice koji napadaju čoveka u nevolji. Ipak, nije želeo da se meša. Pijuckao je svoje piće i gledao u svoju čašu.

A Filips je obrisao usne nadlanicom i izazivački se zagledao u Kornika.

— U koga to, đođavola gledaš? — upitao je besno kao da nije on bio izazivač.

— Samo pokušavam da te se setim — progunđao je Dan tek da nešto kaže. — Loni Filips, zar ne? Ranije si radio za starog Briga Garvina, bakalina.

— Garvin je umro — umešao se Olroj. — Sada je Loni vlasnik.

— Da li to treba tebe da se tiče? — uneo se Filips Danu u lice.

— Ne — odmahnuo je Dan glavom. Jedino mislim da tvoje ponašanje nije na mestu, Filipse. Morao bi malo da misliš o čemu govoriš.

Okrenuo se od njega i opet prišao Doku Holideju pokušavajući da izbegne sukob. Ali, Filips je bio prava napast.

— Hej, jeste li čuli? — viknuo je ljudima oko šanka. — Jeste li čuli ko mi drži predavanje o lepom ponašanju! Robijaš! A taj, kicoš, da li je i on bio s tobom u zatvoru? Čuo sam da je već uspeo da ukoka nekoliko ljudi od kako se pojavio ovde. Misliš li da možeš mirno da dovlačiš ovamo kojekakve vucibatine, da piju u istom baru sa lju...

— Zaveži! — prekinuo ga je Dan. — Nije važno šta misliš o meni, ali ne dozvoljavam da vređaš ljude koje ne poznaješ.

Filips je dobacio pogled svojim kompanjonima sa kojima je dotada pio. Sve oči su sad bile uperene u njega i Dana. Na njihovim licima se videlo šta misle u ovom času. Sada je Loni morao da potvrdi delom ono što je rekao malo pre, ili da se povuče. A ako se povuče, svi će ga u gradu smatrati za odvratnu kukavicu.

U tom trenutku Dan se opet okrenu Doku Holideju. Baš taj trenutak izabrao je Loni za akciju.

Primakao se nekoliko koraka bliže Korniku i zamahnuo. Ali, Dok Holidej je reagovao munjevito. Gur

nuo je Dana u stranu, a sam se malo izmakao.

Udarac Lonijeve pesnice bio je dovoljno snažan da razbije glavu biku, i verovatno se Kornik ne bi dobro proveo da je ostao na mestu.

Baš to munjevito reagovanje Doka Holideja učinilo je da Loni bukvalno pobesni. Zamahnuo je sada na njega a sa usana mu se otkinula gadna psovka.

— A šta ti tražiš ovde, bitango? — besneo je Loni. — Štitiš ubice? E, pa, sa takvim mi ovako.

Zamah njegove pesnice završio se negde u vazduhu. Dok Holidej je načinio korak unazad i snažni Filipsov aperkat promašio je njegovu bradu samo za dvadesetak inča.

Filips je pozeleneo. Sve do malo pre bio je ubeđen da za njega nije problem da savlada čoveka kao što je Kornik, a kamoli ovaj kicoš opaljenog lica, kakvog građani nisu imali. Vidi se na njemu da je neka skitnica, mislio je Filips i začudio se da se ovaj stranac ne brani, već samo izmiče.

— Stoj mirno, ti prokleto pseto — urlao je Filips.

— Ne sećam se da smo se upoznali, mister a kamoli da smo tako intimni — dražio ga je Dok kome je bilo dosta noćašnje tučnjave, ali nije moga do ćuti.

— Sa takvima se i ne poznajem.

— Moram da se izvinim — smešno se naklonio Dok i dotakao prstom obod svog „kalifornija" šešira. — Ali, moja mama me je vaspitala drugačije. Uvek me je savetovala da ne razgovaram sa nepoznatim ljudima.

Salom se proneo kikot prisutnih ljudi što je još više razbesnelo Filipsa.

— Za ime božje — vikao je Olroj — izlazite odavde! Loni, ne želim gužvu ovde!

— Razmrskaću mu glavu — urlao je Loni. — I onom njegovom prijatelju! Pokazaću im oboji ci da nije trebalo da dolaze ovamo... Je li i ovo neki švaler? Vidi kako se nakindurio? Hoće li i on početi sa ženom nekog od nas.

Ljudi su i nehotice praskali u smeh. Svi su morali da pomisle na Lonijevu debelu Saru koju je slobodno mogao i da nudi... nije bilo verovatno da bi se neko zabunio i pogledao je.

— Prokletinjo! — zaurlao je Loni shvativši i sam da je napravio grešku i ponovo zamahnuo.

U stvari, napravio je grešku još u trenutku kada je počeo ovu besmislenu svađu.

Kornik je podigao ruku, ali mu je Dok Holidej dao mig da ostane miran. A sam je zamahnuo. Tako brzo, da niko u sali nije video kada se podigla njegova leva pesnica i zarila se u Lonijev stomak. Zatim je zamahnuo desnicom i snažnim aperkatom prosto podigao Filipsa sa poda.

Krupnom čoveku su zubi samo zvecnuli kad mu je donja vilica udarila o gornju.

Loni se zateturao pored šanka ošamućen strašnim udarcima. Ipak,

bio je neverovatno snažan. Svaki drugi na njegovom mestu odavno bi pao. On se nekako držao na nogama.

Još jednom je pokušao da zamahne na Doka Holideja. Međutim, Dok više nije hteo da se uzdržava. Snažan udarac u grudi odbacio je Filipsa do samih pokretnih vrata saluna. Sledeći udarac ga je proterao kroz vrata na ulicu. Filips je jeknuo i sručio se na trotoar sa licem u prašinu.

Posetioci saluna su odmeravali Doka Holideja nimalo prijatnim pogledima, ali su ostali na svojim mestima. Onda su na brzinu dovršili svoja pića i svi skupa požuriše prema vratima.

Kornik je prišao Doku Holideju.

— Hvala mister — rekao je. — To je trebalo ja da uradim.

— Pa da podigneš ceo grad protiv sebe. Ni ovako te se nisu zaželeli. Bolje će ti biti da se držiš po strani. Uostalom, video si, izazvao me je — osmehnuo se.

— Hoćete li još po jedno piće? — pitao je saluner da bi nekako prekinuo mučnu atmosferu.

— Ne hvala, za danas je dosta — odgovorio je Dan, jer je Dok Holidej već krenuo prema jednom praznom stolu u drugom odeljenju, koje je bilo predviđeno za kocku.

— U pravu si. Želiš da se držiš dalje od gužvi — nastavio je saluner. — Ali, ako ovo što je malo pre bilo sa Lonijem nije gužva...

— Jesam li ja počeo? — ljutito je upitao Dan. — Reci, jesam li ja počeo?

— Pa, sad — počeo je da gunđa Olroj. — Sve zavisi od toga kako čovek gleda na stvar. Ponekad neko može da otpočne gužvu samim svojim prisustvom. — Pokazao je glavom prema pokretnim vratima saluna. — Hoćeš li sada otići? — upitao je. — I mogao bi da povedeš svog prijatelja.

— Još neću — odmahnuo je glavom Dan. Pretpostavljam da će šerif Bil stići svakog trenutka, a na meni je da objasnim situaciju.

— Da, u pravu si — složio se Olroj.

— Mora da je i on već ostario. Nema smisla da mu pravim probleme i da ga teram da jaše na ranč da bi me našao.

Olroj ga je pogledao i radoznalo zatreptao očima.

— Mislim da nikad neću moći da te razumem Dane.

— Odsada pa nadalje — govorio je Dan mirno — svaki čovek u ovom gradu moći će da me razume. I ubuduće neće se umesto mene tući neko drugi. To poruči svima u gradu..

Uto se čulo škripanje ulaznih vrata. Kornik je pogledao u ogledalo koje je visilo iznad bara. Nije mu trebalo mnogo vremena da stigne, pomislio je ugledavši Bila Roja, starog šerifa Evansvila.

Nije izgledao nimalo stariji. Možda su samo njegovi brkovi postali malo više sedi. Stajao je uspravan kao i uvek, a njegovi zamenici, To-

binovi momci, Hajs i Vins, stajali us iza njega. U vreme kada je Korniku održavano suđenje njih dvojica su još bili dečaci. Sada su, verovatno bili blizu dvadeset i druge ili treće godine, visoki i čvrsti, oštrih crta lica kao u njihovog ujaka, šerifa.

Sva trojica su stajala u vratima i sa mrkim izrazima lica posmatrali Kornika.

Dan se okrenuo i klimnuo im glavom u znak pozdrava, što je stari Bil ignorisao.

— Nije ti bilo potrebno mnogo vremena pa da počneš da praviš nered — optužio ga je.

— Prvo treba da čujete šta je bilo i kako je bilo, šerife — odgovorio je Dan.

— Loni Filips je još uvek u nesvestici — dobacio je Hajs Tobin namrštено.

— Loni Filips je prokleta budala — umešao se Olroj.

— Kornik — rekao je oštro šerif. — Moraćeš da mi ispričaš svoju verziju događaja.

— Mislim da bi to bilo pametno. Ali, više bih voleo da pustim Sama Olroja da vam on ispriča. Pretpostavljam da meni ne biste poverovali, ali sa Samom stoji drugačije. On neće ništa ni dobiti, ni izgubiti, ako kaže istinu.

— Ne pravi se pametan, Kornik — umešao se Vins Tobin. — Robijaši nemaju pravo da nam sole pamet i dele savete.

— Ni žutokljunci, makar nosili zvezdu — odbrusio mu je Dan.

— Vinse — umešao se šerif. — Zaveži! Ovu stvar ću srediti sam. Dakle, šta imaš da kažeš Olroje?

— Pa, Kornik nije imao izbora. Filips ga je izazivao. U stvari, on nije udario Filipsa, nije se tukao...

— Naravno, tukao sam se ja — javio se Dok Holidej od stola za kojim je sedeo i ređao pasijans. — Tukao sam se, šerife. Morao sam kad su vam građani takve uštve kao taj debeli Filips. Nismo imali mira od njega. Napao je Kornika, iako mu ovaj nije učinio ništa.

Dok je to govorio, Dok Holidej nije vadio cigaru iz usta niti je dizao pogled sa svojih karata.

— Opet vi, mister? — naljutio se šerif. — Voleo bih da niste dojahali u grad. Zar vam trojica mrtvih nije dovoljno?

— Tu stvar smo raščistili, šerife. Mislim da nije fer što opet pominjete.

— Voleo bih kad biste napustili naš grad i to što pre, mister Holideje. Ne volim ljude koji mi dovlače za sobom bandu kojota, a njih će ovde biti uskoro, osećam to u vazduhu.

— To je razlog više da ostanem ovde — nacerio se Dok. — Ili možda postoji zakon koji mi zabranjuje boravak u vašem gradu?

— Ne postoji. I vi to znate. Ali, ako još jednom napravite gužvu, zatvoriću vas zbog pravljenja nereda. Nikakvi svedoci neće vam pomoći..

— O kej, šerife! Samo nemojte doći kod mene da me molite za po-

moć. A ona će vam trebati, to vam garantujem. I to uskoro.

— A ti Kornik — okrenuo se šerif Danu — gledaj da što ređe dolaziš u grad.

— Kad god budem morao. Ja sam svoje odužio, ako ste na to mislili.

— Odužio si, naravno — prezrivo je dobacio Hajs Tobin — ali Raf Nadsen je još uvek mrtav.

— Zaveži Hajse — naredio je šerif, pa se opet obratio Danu. — Ne radi se o tome da li si odužio ono što si učinio. Stvar je u tome, da li si odgovarajući čovek za ovaj grad.

— Moraćete da pričekate — odvratio je Dan — i da sami nađete odgovor na to pitanje.

— Ne verujem da će trebati dugo da čeka — zarežao je Tobin.

Diskusiju je prekinuo jedan od ljudi koji su do malo pre pili u salunu. Promolio je glavu kroz vrata i viknuo šerifa.

— Hej šerife, Lonija upravo nose kod doktora. Izgleda da mu je slomljena vilica — rekao je.

Šerif je još jednom pogledao Kornika, a zatim izašao iz saluna.

Kornik je ugasio cigaretu i pogledao Olroja.

— Dobrodošao kući — podsmehnuo se sam sebi.

— A šta si drugo očekivao? — odbrusio mu je saluner.

— Ništa! — Platio je svoje piće i prišao stolu za kojim je sedeo Dok Holidej. Bez poziva je seo za sto. — Hteo sam da se još jednom zahvalim pre nego što pođem — rekao je.

— Ali, nije trebalo da se mešate. Građani će pomisliti da sam vas ja doveo ovamo.

— Bar će imati o čemu da misle. To će im, izgleda biti jedino što će im razbijati čamotinju. Sem... — nije dovršio rečenicu. Želeo je da se što pre oslobodi ovog momka koji je bio dozlaboga dobar i predusretljiv. Nije želeo da ga ima ovde kad počne gužva. A da će ona uskoro početi mogao je da se zakune.

I prokleto je bio u pravu. Jer, nije se čestito ni oprostio od Kornika kada su pored saluna progalopirala dva jahača. Za njima su se uskoro pojavila još dvojica, pa još dvojica.

— Nisu baš mnogo lukavi — osmehnuo se Dok.

Kornik je zastao na vratima i okrenuo se prema Holideju. Imao je neko nejasno osećanje da će ovi jahači imati neke veze sa njegovim novim poznanikom, gotovo bi rekao prijateljem.

Međutim, Dok mu je samo mahnuo rukom, što je on protumačio da treba da ode i da ne brine za njega.

•

Još Dok Holidej nije ni pokupio karte sa stola a vrata saluna se otvoriše sa treskom. Očigledno, neko se poslužio čizmom, umesto rukom.

U salun je stupio jedan kauboj visokog rasta i širokih pleća kao vrata. Zastao je na pragu i pogle-

dao okolo. Onda je glavom pozvao ostale, koji su još stajala na verandi pred salunom.

Petorica kauboja sličnih onom prvom, upala su kao krdo goveda, iupajući uz put po vratima držaljama svojih dugih bičeva.

Izgledali su kao rulja razbojnika, što su i bili. To nisu mogla da sakriju kaubojska kožna odela na njima, ni visoke potpetice na kitnjastim čizmama, kakve u ovom kraju nose kauboji.

Na svakom od njih, o pojasu, visila su po dva teška kolta, napola izvučena iz futrola, kao da su bila pripremljena da u tren oka izlete iz njih.

So sombrerima na glavama čiji su široki obodi sakrivali po pola lica, izgledali su kao da stižu iz Meksika. Ali, po načinu kako su nosili piš tolje što Doku Holideju nije promaklo, bilo je jasno da dolaze iz Vajominga.

Znači, to su mustre velikog Šoa — zaključio je Dok i gotovo da se nije iznenadio kada je među njima ugledao Kima koga je pre jednog sata predao šerifu. Doduše, Kim se nije trudio da bude zapažen, čak bi se reklo da bi mu se više svidalo da ga Dok nije primetio.

Iako se stalno gurao da bude u centru grupe, zaklonjen od očiju Doka Holideja, ovaj ga je prepoznao, čim su se pojavili na vratima saluna.

Međutim, Dok nijednim gestom nije dozvolio da se to primeti na njemu. Pomerio je malo nogu tako da mu se revolver našao na krilu. Smatrao je da je to dovoljno, bar zasada.

— Hej, debeli majmune! — pozvao je salunera jedan od momaka. — Kako bi bilo da staviš pred nas nekoliko boca viskija? Dokle ćemo čekati?

Prestravljeni Olroj je stajao kao oduzet. Nije imao snage da se makne s mesta.

— Čuješ li šta ti je rekao? — opomenuo ga je drugi momak iz grupe. — Možda bi ti više prijalo da ti okrenem glavu naopačke. Ličio bi na sveca sa tim vencem od kose. Sad je na pogrešnom mestu...

Kao da je rekao bogzna kakvo duhovitost ostali momci su se počeli cerekati.

Olroj ih je unezvereno gledao i poslednjom snagom je nekako uspevao da se savlada, bar toliko da može da stavi boce sa pićem pred njih.

— Mak, pogledaj, ima li negde neki sto — opet je progovorio onaj prvi. Videlo se da je on vođa ove razuzdane gomile.

Momak koga je oslovio okrenuo se po salunu.

— Ima jedan. Samo, tamo već sedi jedan džentlmen.

Dok Holidej se nije ni pomerio. Oko njega su bili slobodni svi stolovi i bilo je mesta koliko su želeli, ali, momci su tražili povod za gužvu, i znao je šta će se sad dogoditi.

— Kaži tom džentlmenu da nama ne smeta da sedimo s njim. Ne-

ka se malo pomakne — nacerio se onaj prvi.

— Hej, mister, jesi li čuo. Hajde, miči se! — povikao je Mak približavajući se Dokovom stolu. Lun ne voli da naređuje dvaput.

— Zar nemate mesta za drugim stolovima? — upitao je Dok ne dižući pogled, ali da ga je video neko ko ga poznaje ne bi mu promaklo da mu je telom prošao trzaj, a svi mišići se odjednom zategli.

— Nama se sviđa baš taj sto — cerio se Mak. Ili možda se mi ne sviđamo tebi?

Dok je ćutao, a Mak je nastavio.

— A zašto, ako smem da znam, majmune. Možda misliš da možeš da radiš šta hoćeš zato što si se tako udidio? — Prišao mu je sasvim blizu i neverovatno hitro mu smakao šešir sa glave.

Elegantni crni „kalifornija" šešir se otkotrljao na prašnjavi pod saluna a sa usana ono malo gostiju oteo se huk. Znali su šta će sada biti.

U međuvremenu, trojica bandita su iskapili svoje piće i dva na prednja, a jedan na stražnja vrata izašli iz saluna.

Dok je znao da će oni zauzeti busije, za svaki slučaj, ako ona trojica unutra ne budu uspeli da ga srede.

— Dakle? — pitao je Mak pružajući ruku sa savijenim prstima, kao deca kad udaraju čvrgu.

Ali, nije uspeo da je spusti na Dokovo čelo. Niko nije video kako je Dokova ruka poletela još pre nego što se našao na nogama i neverovatnom snagom, kao topovsko đule, zadržala sa na Makovom stomaku.

Uz glasan uzvik, Mak se presamitio i obema rukama uhvatio se za stomak.

Uz put ga je dočekala Dokova levica. Aperkat je bio tako precizan da se bandit samo sručio na zemlju i ostao da leži ispružen kao proštac.

Tog trenutka ona dvojica su potegla revolvere. Još nisu ni shvatili šta se dešava kada su Dokovi niklovani „linkolni" bljunuli vatru. Za delić sekunde bio je brži od revolveraša. Ovog trenutka to mu je spaslo život.

Prasak stakla probio je tišinu koja je nastala trenutak kasnije.

U magnovenju, Dok je shvatio da je to na prozoru koji gleda u dvorište. Okrenuo se na peti kao čigra i pogled mu je uhvatio cev „vinčesterke" promoljene kroz okno.

Ali, bandit još nije povukao oroz. Morao je malo da se podigne, da vidi metu.

I, tu je pogrešio. Prasak njegove puške je stigao prekasno. Jer je Dok u skoku opalio. A kad je stiglo zrno iz puške, on više nije bio na svome mestu. Stajao je prilijubljen uz zid i čekao sledećeg.

Ali, njih nije bilo. Tek kasnije je shvatio da su ugledali šerifa kako se približava salunu. Uskoro se čuo topot konja u galopu.

Bolje za njih, pomislio je Dok. Ovoga puta su se izvukli. Tek tada je primetio da su gosti saluna svi polegali po podu i sada su se, jedan

po jedan, dizali čisteći se uz put od prašine.

Dok Holidej je morao da se osmehne. Seo je opet za sto, popio svoj brendi i rešio da potraži neku sobu u hotelu. Za danas je propalo kartanje. Znao je da se niko neće usuditi da sedne s njim za sto. Kad padne noć biće drugačije. Na Divljem zapadu ovakve pucnjave se brzo zaboravljaju.

VI

A Dan se lagano približavao svome ranču.

Kada je polazio, rekao je Miguelu da ga očekuje pred podne. Međutim, već je bilo dva sata kada je zaustavio zapregu pred kućom.

Onda je začuo galamu koja je dolazila iz kuće i skočio sa kola.

Izvukao je revolver iz futrole i požurio prema vratima.

Sada je jasno čuo svaku reč koju je izgovarao Meksikanac. Vikao je i psovao na svom maternjem jeziku.

Onda je tek Kornik postao svestan još jednog glasa, ženskog koji je, takođe, sipao pretnje i pogrde. Vratio je revolver u futrolu, namrštio se i ušao u kuću.

Miguel je stajao pored vrata držeći jednu devojku za ruke. Ona se divlje otimala i pokušavala da mu zada udarac nogom. Na Meksikančevom licu se videlo nekoliko dubokih ogrebotina.

Dan je prišao bliže i zgrabio devojku.

— Gracijas — progunđao je Meksikanac. — Pazite na svoje oči, senjor. Ta mala je prava divlja mačka.

— Šta se to, do đavola, dešava ovde? — upitao je Kornik.

Miguel je pogledao devojku i napravio korak nazad. Devojka je naglo cimnula. Pokušala je da se otme, ali Kornik je bio jači. Držao je čvrsto za obe ruke.

Bila je to ista ona devojka koja je pucala iz žbuna kada su on i Dok Holidej dolazili ovamo. Ista ona koju su nešto kasnije videli obučenu samo u spavaćicu. U njenim zelenim očima je blistao divlji sjaj, a usne su joj bile čvrsto stisnute.

Držeći je čvrsto Kornik je pogledao Miguela, koji je pipao ogrebotine na svom licu.

— Madre de Dios — gunđao je Meksikanac.

— Govori, šta se dogodilo? — pitao je Dan.

— Ona je jedan prokleti lopov, senjor. Uhvatio sam je kad se uvlačila u kuhinju... kroz prozor. — Pokazao je rukom na pušku duge cevi koja je ležala na podu. — Puška je prazna i to je bila moja sreća. Jer, da je bila puna, ona se ne bi mnogo razmišljala. Kad sam je uhvatio... Karamba! Počela je da me grebe kao divlja mačka. A kako psuje! Senjor, nikada nisam čuo da žena tako psuje! Rasturila je celu kuhinju. Nisam mogao da

budem grub prema njoj. Ja sam, ipak, jedan kabaljero.

Divlje zelene oči su bile prikovane za Dana. U njima je bio neki čudan izraz.

Dan je prodrmao, ali devojka nije reagovala.

— Por Dios! — gunđao je Miguel. Prekrstio se i dodao. — Pazite na svoje oči, senjor. Pazite! Meni se čini da je ona luda. Šta vi mislite?

— Nije ona luda, Miguele. Dobro je znala šta traži u kuhinji.

Privukao je devojku bliže sebi i uneo joj se u lice.

— Ko si ti? — zapitao je. — Kako se zoveš i odakle ti ideja da na ovaj način upadaš u kuću?

Kada je devojka progovorila, njene reči su bukvalno šokirale Kornika i on je pustio iz ruku.

— Skidaj svoje prljave šape s mene! — povikala je, a on nije mogao da poveruje da te reči izlaze iz njenih usta. — Ti si prokleti, prljavi tvor, a to je svaki drugi čovek u ovoj dolini.

Dan Kornik je brzo povratio kontrolu. Odjednom, sve mu je postalo jasno. Znao je razlog njenog očajničkog ponašanja i tog divljeg pogleda u njenim očima. Mora da je preživela nešto strašno, pomislio je.

Devojka je ponovo počela da naleće na njega i da ga udara nogama.

Međutim, Kornik je shvatio da je iz ovoga može da povrati samo novi šok. Nije voleo što mora to da učini, ali jedino tako je mogao da je osvesti.

Zamahnuo je i vreli šamar je pljusnuo po devojčinom obrazu. Bilo je to takvo iznenađenje da je ona zastala široko razrogačenih očiju i ostala tako kao skamenjena.

Još nekoliko šamara koji su joj bacali glavu sa jedne na drugu stranu rešili su situaciju.

Devojka se sručila u najbližu fotelju i počela da jeca sa rukama na očima. Grčeviti jecaj je tresao njeno telo čitavih nekoliko minuta. Onda se smirila i pogledala u Dana, skupljajući oko sebe prljavu spavaćicu koja je bila pocepana na nekoliko mesta.

Dan je odjednom osetio sažaljenje. Znao je da joj se morala dogoditi neka velika nesreća.

I Meksikanac se osećao isto tako. Tužno je gledao devojku i nije znao kako bi mogao da joj pomogne.

— Nijedan čovek... — jecala je devojka — nije se tako ponašao prema meni. Ni moj otac me nije udario.

— Baš šteta što vas nije malo propuštao kroz šake. Možda bi vas to naučilo da se ponašate pristojnije — pravio se Dan da je ljut. —

— Mislite li da je u redu što to radite? Jurite okolo u toj spavaćici i pucate na ljude. Prljavi ste i izgledate gladni. Šta...

— I vi biste tako izgledali — odgovorila je devojka malo smirenije — da vam je kuća zapaljena dok ste spavali. Imala sam vremena sa-

mo da iskočim iz kreveta. Nisam mislila na oblačenje.

— Zapalili su vam kuću? — namrštio se Dan, a u Miguelovim očima se ukazao strah.

— To su sigurno bili oni maskirani banditi — prošaputao je.

— A šta je s vašom porodicom? — upitao je Dan.

— Svi su mrtvi. Izgoreli su zajedno s kućom... svi su ostali unutra — šaputala je devojka. — I mali Džesi, takođe...

— Ko je mali Džesi?

— M-moj mlađi brat... Napali su iznenada... Nismo imali vremena da se branimo.

— Ko? Ko vas je napao?

Devojka je slegla ramenima.

— Ne znam. Znam samo da su napali od one strane gde je put za Obojene bregove. Pucali su kao ludi. Tata je izašao pred kuću, ali su mu metkom prosvirali glavu. Mama je izašla da mu pomogne. I nju su oborili mecima. Zatim su ih ubacili unutra i zapalili kuću.

Zastala je i duboko uzdahnula. U njenim očima nije bilo suza. Kao da su presušile od užasa koji je preživela.

— Ja sam jedino uspela da skočim iz kreveta i zgrabim tatinu staru pušku koja je bila naslonjena uza zid. Posle sam pronašla Lusi...

— Lusi?

—To je tatina mazga... Uspela sam da pobegnem od tih prokletih ubica... ali sam se izgubila... Rešila sam da se osvetim! Ubiću svakog prokletog čoveka u ovoj dolini i...

— Hej, polako — umirivao je Dan. — Ponovo padate u vatru. Ti maskirani banditi što su vas tako unesrećili napadaju i druge rančere u dolini. Oni su zaista proklete ubice, kako ste ih vi nazvali, ali u ovoj dolini ima i poštenih ljudi. Nemate prava da tek tako pucate na ljude. Koliko ste ih već ubili tom vašom puškom?

— Pucala sam samo triput... na nekog jahača. Jeste li to bili vi? Onda više nisam imala municije i...

Dan se nasmešio uglom usana. Izvadio je cigaretu i zapalio je.

Posmatrao je devojku čije je lice bilo neverovatno prljavo. Ipak, i pored toga je shvatio da je devojka neobično lepa.

— Moramo prvo jednu stvar da sredimo — rekao je najzad.

Devojka nije reagovala. Kao da je odjednom sva snaga nestala iz nje. Nemoćno je sedela u fotelji i trepćući gledala u Dana.

— Na prvom mestu — rekao je Dan — morate prestati da mrzite mene i Miguela. Ne treba da nas se plašite. Mi nismo ni maskirani jahači, ni ubice.

Miguel ga je brzo pogledao, ali je ostao miran. A Dan je nastavio.

— Mi smo mirni uzgajivači stoke. Jel' jasno?

Devojka je klimnula glavom.

— O kej! — mahnuo je rukom Dan dajući joj na znanje da vidi da ga je shvatila. — Kao drugo, ne

možete tek tako juriti okolo i pu cati na ljude...

— Naravno — izgovorila je devojka s uzdahom. — Mora da sam poludela. Ne znam ni sama.

— Pretrpeli ste užasan šok. Zato ste se tako i ponašali.

— Senjorita — progunđao je Miguel — žao mi je što sam vas uplašio... ali... por Dios... i vi ste mene uplašili.

— Žao mi je — prošaputala je devojka. — Zaista mi je žao... Upala sam ovamo kao lopov i...

Akcenat kojim je devojka govorila bio je poznat Danu. Znao je da su njeni bili doseljenici, verovatno iz Arkanzasa, ili bar iz blizine njegove granice.

— Kako se zovete? — upitao je. — I odakle ste?

— Zovem se Dona Sju... Dona Sju Berd. Mi smo iz Arkanzasa. Moj otac je bio farmer... mali farmer.

— Vi i vaši niste dugo ovde?

— Otprilike šest meseci. Nikome nismo učinili ništa nažao. Tata je zaista bio pošten čovek... Ali, ljudi nas nisu voleli. Zvali su nas prašinarima.

Danu je slika bila sasvim jasna. Farmeri nikad nisu bili omiljeni u društvu u kojem stočari vode glavnu reč.

— Skini one stvari sa kola i pripremi nešto za jelo — obratio se Dan Miguelu. — Mislim da je devojka gladna.

— Odmah senjor — nasmešio se Miguel i požurio kolima.

— Koliko vam je godina, Dona? — pitao je Dan.

— Dvadeset i jedna... punoletna sam i...

— Slušajte Dona Sju. Ja želim da vam pomognem. Razumete li me?

Devojka ga je pogledala malo nesigurno, a zatim je klimnula glavom.

— Niste više uplašeni?

— Ni-nisam — promucala je.

— U redu! Još nešto. Moje ime je Dan. Dan Kornik. Da li vam je poznato to ime?

— Mislim da sam već čula za vas — klimnula je glavom Dona. — Vi ste se upravo vratili iz zatvora.

— Da — progutao je knedlu Dan i pitao se hoće li se devojka ponovo uplašiti.

Ali, ona nije pokazivala nameru da beži niti se u njenim očima video strah.

— Čula sam da pričaju za vas da ste ubili čoveka. Je li to istina? — zapitala ga je i slobodno ga gledala u oči.

— To je sve prošlo — slegao je ramenima Kornik. — Da li sam, ili nisam to uradio, više nije važno.

Devojka ga je zamišljeno posmatrala izvesno vreme, a zatim je odmahnula glavom i rekla.

— Hm. Pošto ste već toliko problema preturili preko glave, ne verujem da biste još reskirali i učinili mi neko zlo.

— Shvatili ste — zamišljeno je odgovorio Dan. — A da li biste vo leli da se malo uredite, Dona Sju?

Devojčine oči su zasvetlucale.

— To bi zaista bilo divno! Verujte, nikada u životu nisam bila toliko prljava.

— Pričekajte malo. Mislim da bi vam odgovarala neka haljina moje majke. Bila je vaše visine.

— Vaša majka je umrla? — upitala je devojka.

— Da... i otac.

Devojka je to mirno prihvatila. Činjenica da je i sama izgubila ro ditelje, učinila je da očvrsne pre vremena.

— A gde ima vode? — upitala je.

— Doneću vam sapun i peškir, a vode ima u potoku iza kuće.

— Onaj prokleti Meksikanac će sigurno viriti — otelo se Doni.

— Ne brinite, neće. Prema tome, razumeli smo se, zar ne?

— Jesmo.

Kada se posle izvesnog vremena vratila sa potoka, Dan nije mogao da skine oči sa nje. Bljesnula je takvom lepotom da je i njemu i Miguelu bilo potrebno prilično vremena da se osveste.

Ćuteći su seli za sto koji je postavio Miguel i navalili na jelo.

Tek tada je Dan uspeo da progovori.

— Dona Sju — oslovio je.

— Molim — promrmljala je devojka ustima punim hrane i podigla pogled sa tanjira.

— Jesi li odrasla u Arkanzasu?

— Aha. Veći deo života provela sam na farmi.

— Jesi li išla u školu?

— Ne. Za to nije bilo vremena. Uvek je moralo mnogo da se radi na farmi. Naučila sam da čitam i da pišem. Za toliko smo imali vremena. Ali, za školu ne...

Čim su završili obed devojka je zatražila vode i spremila se da pere sudove. Dan i Miguel su joj rado prepustili taj posao i uputili se prema koralu.

— Kakva promena — rekao je Miguel koji još nije mogao da dođe k sebi. — Vidi se da je prava senjorita. Trebalo bi nešto učiniti za nju.

— To sam i mislio. Bilo bi najbolje da je sutra odvedem u Even svil i da izvesno vreme ostane kod Harperovih. Siguran sam da će je Katarina primiti i hteti da joj pomogne. Oni su dobri ljudi.

VII

Dok Holidej je već ležao u svojoj sobi u hotelu kada mu se učinilo da čuje neki razgovor kroz pregradni zid. Primirio se malo i napregao se da čuje šta su govorili jer mu se učinilo da je malo pre neko pomenuo njegovo ime.

— Ti si prava budala, Slime — govorio je besno jedan glas. — Do vukao si me ovamo, a znaš da nas je neko morao videti. Usred bela

dana smo ušli. Ovde smo kao u mi šolovci.

— To nema veze. Niko živi ne može da kaže da smo mi pucali. Stajali smo pred salunom dok su se oni tamo makljali.

— Sve je to lepo, ali, šta ćeš da kažeš gazdi? Pobesneće kad bu de čuo da je ona kockarska baraba živa. Na oči mu ne smemo...

— Pst! Mislim da je i on u ovom hotelu.

— Mnogo si pametan. Pa, drugi i ne postoji. Nego, bolje bi bilo da izađeš u hodnik i malo pronjuškaš. Možda bismo i ovde mogli da ga sredimo.

— Hoću. A ti gledaj kroz prozor. Svakog trenutka treba da naiđe Majls sa momcima.

— On prvo treba da sredi onaj ranč što mu se gazda vratio sa robije.

— Zar nećemo tamo ići svi zajedno?

— Ne, otišao je sa dvojicom. I ne treba mu više. Rančer je sam, koliko mi je poznato. Biće iznenađen kada crveni petao bude sleteo na njegovu kuću — zakikotao se bandit.

Sto mu gromova! — promrmljao je Dok. — Znači, na redu je Kornik. — Moraću nekako da mu javim... ako budem imao vremena, jer posle njega dolaze po mene. A ja želim samo sa glavnim šefom da se sretnem. Ne sviđa mi se da mi neko zabode nož u leđa.

Međutim, trenutno nije mogao da makne iz sobe ako nije želeo da mu ona dva kojota skoče na leđa.

Uto se na hodniku začuo ženski kikot.

— Pusti me — govorila je devoj ka kroz smeh. — Moram da odnesem ručak mister Holideju. Doći ću kasnije.

— Pričekaj me u sobi — šapnuo je muškarac. — Ja ću uneti ručak. U kom je broju gospodin.

Nije se čulo šta je izgovorila devojka, ali, to je bila dovoljna opomena Doku Holideju. U jednom skoku, nečujnom kao u mačke, našao se kraj vrata u uglu sobe, a u ruci mu je zablistao revolver.

Gotovo istog trenutka otvorila su se vrata i poslužavnik sa jelom poleteo je na krevet gde je bandit pretpostavljao da leži Dok Holidej.

Ali, to je bilo sve što je uspeo da uradi. Teška drška elegantnog revolvera optočena slonovačom, sručila mu se na glavu, a leva Dokova noga mu je lupila cevanicu. Bez reči bandit se sručio na pod.

Međutim, bio je veoma snažan i brzo je došao sebi. Trljajući bolno mesto na glavi pogledao je Doka za krvavljenim očima .

— Prokletinjo kockarska — prosiktao je. — Ovo ćeš mi zapamtiti — govorio je i ne ispuštajući Doka iz vida polako je počeo da se diže.

Onda se odjednom sav sklupčao i kao zmija bacio se na Doka.

Ali, ovaj je bio spreman. Samo se malo izmakao i bandit je svom

VAJAT ERP SVAKOG 3. U MESECU

snagom lupio glavom u vrata umesto u njegov stomak.

— To će ti biti dovoljno barabo — rekao je Dok prilazeći prozoru.

Na vratima je već bio drugi bandit i pokušavao da ih otvori, ali mu nije uspevalo. Vrata su bila blokirana telom njegovog pajtaša koji je ošamućen ležao popreko iza njih.

Dok nije imao vremena. Kroz prozor je zviznuo Migu i pomislio kako je dobro što je uzeo sobu na prvom spratu. i što nikada nije ve zivao konja.

Iako je zviznuo veoma tiho, Mig ga je čuo i već u sledećem trenutku pametna životinja postavila se ispod prozora tako da je Dok mogao samo da sleti i to pravo u sedlo, što je on i učinio.

Onda je iz mesta krenuo u galop. Morao je da žuri, ako je želeo da stigne na vreme.

Konj je bio sav u peni kada se sa Dokom na leđima približio Kornikovom ranču.

Dok Holidej ga je pomilovao po vratu.

— Samo još malo prijatelju — govorio je tiho. — Samo još malo. Ako budemo imali sreće, možda će mo sresti i glavnog junaka ove gu žve. Moglo bi se dogoditi da i onaj krvavi Šo izađe iz svoje jazbine. Ali, isteraćemo ga. Da vidimo kako izgleda, kad se nađe oči u oči.

Za to vreme Dan Kornik i Miguel Morales završavali su posao oko korala.

Onda je Miguel seo na prečku i zagledao se u more trave koja se talasala na vetru.

Stado je paslo u blizini, jer je Kornik želeo da u svakom trenutku bude blizu kuće.

Odjednom se u daljini podigao oblak prašine koji je davao do znanja da se približavaju jahači.

— Nailaze neki jahači, senjor — rekao je Miguel.

— Izgleda. Pa, neka dođu — promrmljao je Dan sledeći Migoelov pogled.

Povukao je dugi dim iz svoje cigare i nemarno spustio ruku na dršku revolvera.

Miguel nije bio tako miran. Dosta dugo je posmatrao jahače koji su se približavali. Onda je bacio cigarilos i stao petom na njega.

— Biće gužve — progunđao je.

— Može biti — složio se Dan.

— Ona grdosija od čoveka je predradnik na ranču „Bar S"..., Tuli Majls... Loš čovek, senjor.

— Ako stvari pođu loše — rekao je Dan — nemoj se mešati.

— Kako želite. Ali, znajte da bih vam rado pomogao.

— Znam to, amigo. Međutim, ti si iskusan kauboj i ja želim da te sačuvam u jednom komadu... da se brineš za moja goveda.

— Ako ste sigurni da možete sami...

— Naravno da sam siguran — kuražio se Kornik. — Do đavola, samo ih je trojica!

VIII

Dona Sju je još raspremala kuhinju kada je čula topot kopita.

Obrisala je ruke o krpu koja joj je služila umesto kecelje i odjednom osetila kako je obuzeo strah. Pokušala je da se smiri i rukama pritisla srce. To joj je pomoglo.

Ljubaznost koju su prema njoj pokazali visoki Teksašanin i veseli Meksikanac učinila je da se oseća malo bolje. Već je počela da ve ruje da će za nju biti moguće da ostane u dolini Kvaniljo i otpočne da živi normalnim životom. A sada...

Topot konjskih kopita podsetio je na onu noć kada su pred njenom kućom zanjištali razbojnički konji.

Na vrhovima prstiju prišla je vra tima.

Tri čoveka su ujahala u dvorište i zaustavili konje na svega nekoliko jardi od rančera.

Korniku je bio potreban da baci samo jedan pogled na nezvane goste, pa da shvati da su to profesionalni revolveraši. Njihov voda, neobično krupan čovek, neobrijane brade i sitnih, svinjskih očica, nagnuo se u sedlu i sa zluradim osmehom na usnama odmeravao novog vlasnika ranča „Bar C".

Kornik mu je uzvratio pogled i čekao.

— Ti si Kornik? — upitao je ja hač.

— Ko to želi da zna? — odgovorio je rančer pitanjem.

Svinjske očice su zasijale kada se njihov vlasnik okrenuo svojim kompanjonima.

— Čovek je samouveren — podrugnuo se. — Pa, ima i zašto, ha, ha!

Onda se ponovo okrenuo Danu.

— Ja sam Majls. Predradnik sam na ranču gospodina Šoa. Sad znaš!

— Aha! Želiš li nešto?

— Da. Šo bi voleo da pođeš s nama. Želi da ti predloži neki posao.

— Ne verujem da će me interesovati. U svakom slučaju, poručite svome gazdi: ako želi da me vidi, sad zna gde će me naći.

Jedan od jahača je klimnuo glavom Majlsu i procedio kroz zube.

— Nema sumnje da je to Kornik. Jedino čovek koji je toliko vremena bio izvan doline, može da govori na taj način.

Majls je otpljunuo daleko u prašinu.

— Tja — nacerio se. — Možda on za sebe misli da je žilav momak.

Ona dvojica prasnuše u smeh, a Majls nastavi da izaziva.

— Slušaj me Kornik— podigao je ton. — Ako hoćeš da uradiš ono što je jedino dobro za tebe, osedlaj konja i pođi s nama. Šo je važan čovek. On ne voli da čeka.

— To nije dobro za njega — slegao je Dan ramenima.

Majls se namrštio. Razgovor nije tekao onako kako je zamislio. Primakao se malo bliže rančeru i uneo mu se u lice.

— Šta do đavola misliš ko si ti?

— zarežao je. — Misliš li da si veći od Šoa?

— To nisam rekao. I nije mi važno. Samo se ti vrati i reci svom gazdi da ga ja ne poznajem... i ne nameravam da mu trčim na svaki poziv... niti njemu niti bilo kom drugom. Mislim da sam jasan?

Majls je protrljao svoju neobrijanu bradu i rekao, jedva savlađujući bes.

— Tako kažeš... Izgleda mi da se s tobom ne može na lep način, Kornik! Gazda nas je poslao da te dovedemo i mi ćemo baš to i da uradimo...

Prekinuo je i pogledao je preko Kornika i Meksikanca prema rančerskoj kući.

U vratima je stajala Dona Sju i posmatrala šta se događa.

Majls se nacerio.

— Znači, tako stoje stvari! — rekao je podrugljivo. — Dobio si društvo, a? Zaista je zgodna.

— Sada je bar jasno zbog čega mu se ne odlazi sa ranča. — dobacio je jedan od jahača. ! A i mora malo da se napravi važan pred devojkom. Valjda je to način da izgleda veći nego što jeste.

— I meni se čini — rekao je predradnik odsutno.

Banditi pogledaše u pravcu njegovih zainteresovanih očiju. A on je procedio kroz zube.

— Nego, čini mi se da sam tu devojku i ranije video. Zar nije to kćerka onog farmera, doseljenika../ ona što je poludela, kad joj je izgorela kuća?

Nasmejao se i obratio se Korniku.

— Znači, tako si uspeo, daso? Podivljala je od straha i gladi. Tre balo je samo da je nahraniš, pa da...

— Ti, barabo! — vrisnuo je Dan i jurno na Majlsa, ne shvatajući da nema nikakve šanse.

Majls jesamo podigao kratak bič koji je držao u ruci i svih devet kožnih kaiščića useklo se u Danov obraz. Zamahnuo je još jednom.

Krv je šiknula, a Dan se savio napred, uhvativši se rukama za obraze. Bol ga je potpuno savladala.

Tada je iza senika iskočio Dok Holidej.

Ne govoreći ništa, zgrabio je predradnikovu desnu nogu i jednim trzajem je izvukao iz uzengije. Zatim je iz sve snage podigao uvis.

Kao vreća peska ogromni čovek se prevalio iz sedla. Sve se desilo tako munjevito da su ona dvojica revolveraša reagovala za treptaj oka prekasno.

Njihove ruke su sevnule prema drškama revolvera, ali su ostale ukočene na pola puta.

Miguelov kolt bio je spreman. Pokrivao je obojicu, dok se Majls koprcao u prašini.

Oslonivši se na jednu ruku, Majls je drugom dohvatio revolver.

Ali, Dok je već bio iznad njega. Oštrim udarcem nogom, pogodio je zglob Majlsove ruke.

Majls je samo zastenjao, a u sledećoj sekundi njegovo oružje je poletelo preko dvorišta.

— Ne bih ti to savetovao — namršteno je rekao Dok — kada je Majls pokušao da dohvati drugi revolver. — Baci to!

Majls je gadno opsovao. Pogledao je Dokov revolver i... poslušao. Tek tada je video ko ga je tako udesio.

Pred njim je stajao zaista neobičan čovek. Bio je obučen u tamni kaput sa dugim peševima. Nosio je elegantan prsluk i snežnobelu košulju, preko koje je bila vezana kravata boje vina. Samo njegov „kalifornija" šešir u to vreme je koštao preko četrdeset dolara.

— Gle, gle — začuđeno je rekao Majls. — Ko je sad ovaj dobrovoljac? Da ti nije neki rod Kornik?

— Dok Holidej! — uzviknuo je Dan, gledajući začuđeno. — Kakva sreća što ste stigli.

— Opa! Znači, njega nije ni potrebno tražiti. On sam dođe i to brže nego što smo mislili. Biće to radosna vest... Gazda će se obradovati kad te vidi, lepotane. Koliko znam, vi se još niste sreli... mislim lično. Ali, ti si mu, ipak, debelo sredio neke stvari. Vratiće ti dug i to stostruko, možeš mi verovati.

— Zato sam i došao. Da jednom vidim tog džentlmena i da mi objasni zašto već mesecima šalje gladne kojote za mnom.

Majlsove svinjske očice su postale još sitnije. Na licu mu se ogledala užasna mržnja i bes, kada je rekao Doku.

— Zaista si brz, lafe. Ali, upravo si napravio svoju najveću grešku. Jer, sad si i mene natovario na vrat. Ja' nisam tako elegantan u obračunu, kao moj gazda, i to ćeš uskoro videti. Šta ti imaš da se mešaš u ovo?

— Nisam imao utisak da te je Kornik pozvao u goste.

Majls je pogledao svoje pratioce.

— Oni ti ne mogu pomoći — dobacio mu je Dok. — Onaj momak ih drži na nišanu — pokazao je na Miguela.

Taman je Majls zaustio da opsuje, kada je čuo monotoni glas Miguela Moralesa.

— Ako smatrate da je potrebno, senjor Holideje, likvidiraću te barabe... sa zadovoljstvom.

— Nema potrebe, momče. Samo motri na njih. Ne volim ubijanja... ako baš ne mora — dodao je pogledavši ispod oka zapenušenog Majlsa.

U nemoćnom besu, Majls je grizao usne.

— Nego, da li će neko da mi objasni šta ova gospoda traže ovde? — zapitao je Dok, paleći cigaretu, koja mu je sada neobično prijala.

Majls je već bio ustao iz prašine, kada je Kornik objasnio Doku, koji nije skidao oči sa razbojnika.

— Njihov gazda ih je poslao po mene. Kaže, ima nešto da se dogovori sa mnom... oko nekog posla.

— Aha! — osmehnuo se Dok ironično.

— Tačno tako će i biti — prasnuo je Majls. — Neće mu smetati da te donesem čak i prebačenog preko konja, slomljenih nogu i ruku... a i meni je svejedno. Samo,

sada ćemo morati da povedemo i ovog mistera.

— Ma što ne kažeš — nacerio se Dok. — Nego, zar tebi još nije dosta? Ništa nisi naučio? Pa, da ponovimo lekciju!

Stajao je ruku nemarno opuštenih niz telo.

Goroštasni predradnik je napeo sve mišice i kao besan divlji vepar poleteo na njega.

Bilo je očigledno da mu ovo nije prvi put da se nađe u ovakvoj situaciji i da računa na svoju neverovatnu snagu. Ali, ni Doku Holideju nije bilo prvi put.

Sačekao je da mu Majls prileti sasvim blizu, a onda je svojim vitkim telom načinio mali trzaj. Dovoljan da napravi mesta Majlsu da proleti kraj njega.

U deliću sekunde, kada se Majls našao u istoj ravni s njim, poletela je Dokova ruka i kao sečica ma ča pogodila razbojnika po vratu.

Majls je riknuo od bola i opružio se zarivši lice u prašinu.

Njegovi pratioci su izmenjali zapanjene poglede. Međutim, revolver u Miguelovim rukama ih je opomenuo da ostanu mirni.

Korner je prišao pojilu i pokušao da opere krv sa lica. To nije bilo lako, jer je, izgleda, bič zahvatio neki krvni sud, pa je izgledalo da je rana mnogo veća nego što je, u stvari, bila.

Prošlo je prilično vremena dok se Majls nije ponovo digao na noge.

Na licu su mu se videli tragovi sudara sa tvrdim tlom dvorišta. Čelo i obrazi su mu bili izgrebani, a tanki mlazevi krvi ovlažili su mu lice.

Ipak, izraz tog lica nije obećavao ništa dobro.

Tog trenutka Dok je bacio pogled prema devojci koja je još uvek stajala u vratima. Onda se obratio Majlsu.

— Mislim da ti je sada bilo dosta Majlse. Ako nije, proći ćeš mnogo gore, obećavam ti.

— I ja mu to obećavam — vratio se Kornik koji je uspeo nekako da smiri rane. — Neću se pridržavati pravila i pomoći ću Doku da te dotuče! Nisam te zvao, ti si na mojoj zemlji, koja će i ostati moja. Poruči to onom gladnom kojotu, Šou!

Majls je razjareno vrisnuo.

— Zar i ti gnjido!

Ovoga puta je zamahnuo desnom nogom sa namerom da udari Kornika u prepone.

Ali, Kornik je reagovao na vreme. Izmakao se u stranu i obema rukama zgrabio podignutu čizmu. Uvrnuo je svom snagom.

Predradnik je izgubio ravnotežu i ponovo tresnuo o zemlju.

Iskoristivši priliku i ne verujući, valjda, u efikasnost Miguelovog oružja, jedan od Majlsovih pratilaca se mašio revolvera.

Sve je ostalo samo na pokušaju. Neverovatno hitro, kao da je imao oči na zatiljku, reagovao je Dok. Munjevito se okrenuo i već sledećeg trenutka, jauk se razlegao dvo

rištem, a jedan revolver se našao u sredini korala.

— Proklet bio! — opsovao je bandit jaučući.

— To ti je samo za opomenu da ne pokušavaš više ništa — rekao je Dok hladno. — I budite srećni, ako se živi izvučete odavde.

Dole, na zemlji, gotovo među kopitama konja, rvali su se Majls i Kornik.

Bila je to neravnopravna borba Davida i Golijata, ali srčanost je pobedila. Dala je Danu snagu. Obema rukama se dograbio Majlsove kose na potiljku i zavrnuo mu glavu unazad. Majls nije mogao ni da mrdne. Naročito kad mu je Dan zabio nos u prašinu.

Držao ga je tako izvesno vreme, pa se odmakao od njega.

Grcajući i pljujući prašinu iz usta, Majls je uspeo da se podigne na sve četiri, a zatim nekako odtetura do pojila koje se nalazilo pokraj korala.

Čisteći se uz put od prašine, zagnjurio je glavu u vodu. Čulo se grgotanje i duvanje, a onda je Majlsova glava izronila iz vode.

Kašljao je, pljuvao i isprekidano govorio.

— Ja... promenio sam mišljenje, Kornik i ti bitango kockarska... Tebe Kornik sam nameravao da samo malo propustim kroz šake i odvedem te Šou u jednom komadu... Ali, ti si me zaista iznervirao. Ubiću te!...

Pošao je prema Korniku posrćući uz put i ševrdajući. Izgledalo je da više ne može čestito ni da se drži na nogama, pa je Dok smatrao da više i ne treba da interveniše. Prišao je svome šarcu i počeo da otkopčava bisage u nameri da uzme svoju lekarsku torbu i pomogne Korniku, kad se sve ovo završi.

Taj trenutak je iskoristio Majls i skočio prema svom revolveru, koji je ležao kraj korala.

Međutim, Kornik je to shvatio. Prvi metak, koji je ispalio odbacio je Majlsov kolt nekoliko metara dalje. Opalio je još jednom i revolver je poleteo u potok.

Psujući na sva usta, Majls se okrenuo i pošao ka Korniku.

Kornik je vratio revolver u futrolu i zastao spreman da dočeka grdosiju. Majls je zamahnuo, ali je Kornik izbegao njegov udarac. Međutim, kada je pokušao da se odmakne korak unazad, Majls ga je potkačio nogom i Kornik je izgubio ravnotežu.

Uz uzvik zadovoljstva Majls je poleteo da skoči na Kornika koji je ležao leđima na zemlji.

Međutim, Kornik se nije micao. Podigao je obe noge i zgrčio ih u kolenima. Tako je dočekao Majlsa. Obema nogama udario ga posred grudi i odbacio ga daleko od sebe. Već u sledećem trenutku bio je na nogama i poleteo Majlsu koji se upravo dizao. Bio je to njegov trenutak. Njegova pesnica je sevnula i zaustavila se na licu predradnika. Sledećim udarcem pogodio ga je tačno pod bradu. To je bio kraj.

— Jaka životinja, a malo pameti — prokomentarisao je Dok, kada

se okrenuo i ugledao Majlsa opruženog u prašini. — Mogao se nadati ovakvom ishodu, čim je ušao u tuđe imanje.

A Kornik je već stajao kraj one dvojice bandita.

— Kako vidite, šanse vam nisu nikakve — govorio je. — Ili još uvek želite da me vodite vašem gazdi?

Nisu mu odgovorili ništa.

— Onda, da završimo razgovor — rekao je Kornik i stao iza Meksikanca koji je još uvek držao u šahu onu dvojicu. — Otkopčajte pojaseve i spustite ih na zemlju... vrlo pažljivo.

— Polako i pažljivo! — dodao je Miguel.

Uradili su kako im je rečeno. A kad su oba opasača pala na zemlju, Kornik je naredio.

— A sada, prebacite svog predradnika preko konja i gubite se odavde!

Sjahali su i obazirući se oko sebe prišli svom predradniku. Podigli su ga s mukom i prebacili preko njegovog konja. Uskoro su se izgubili sa vidika.

— Hvala ti Miguele — rekao je Kornik jednostavno. — I vama Dok.

Miguel se nasmejao.

— Bilo mi je zadovoljstvo, senjor — rekao je i napravio smešnu grimasu.

— Hajde bolje da vidimo šta ti je to napravio onaj gad — rekao je Dok. — Jer, nemam mnogo vremena.

— Zar nećete ostati ovde... bar da se odmorite? — zapitao je Kornik sedajući na jedan balvan i podižući lice prema Doku, koji je već držao alkohol u ruci da mu očisti rane.

— Bolje je nego što sam mislio — primetio je Dok uređujući Danovo lice. — Inače, ne mogu da ostanem. Moram da pogledam malo po Obojenim bregovima, da vidim o čemu se to radi i zašto u svaki grad šalju ponekog da me ubije...

— To nije tako lako — dobroćudno se nasmejao Meksikanac. — Bar po onome što smo videli malo pre.

— Izgleda da si u pravu, amigos — nasmejao se i Dok, spremajući instrumente u tašnu.

Galantno se naklonio Doni Sju, koja je još uvek stajala na vratima, mahnuo rukom Korniku i Miguelu i zviznuo svome šarcu.

Već sledećeg trenutka bio je u sedlu, a uskoro se njegova elegantna figura izgubila u obližnjem šumarku.

IX

— Pokupi revolvere Miguele i unesi ih unutra — rekao je Kornik. — Zadržaćemo ih.

— Ratni trofeji — nasmešio se Miguel.

— Žao mi je što si morala da prisustvuješ ovoj gužvi Dona Sju — rekao je Kornik kada se približio vratima kuće. — Ovo baš nije bio lep prizor za jednu mladu devojku.

Dona Sju je pošla za njim unutra. Kornik je seo u naslonjaču i zamislio se. Dona Sju je sela preko puta njega. U njenim očima se čitalo sažaljenje i divljenje u isto vreme.

— Tukao si se s njim... zato... zato što je ono rekao... za mene... — govorila je isprekidano. — Poleteo si na njega tek kad je pomenuo mene.

Kornik je uzdahnuo i promrmljao.

— Taj Majls se ponašao prilično drsko. Takvo ponašanje ne mogu da trpim... bar ne u svojoj kući... to je sve. Ipak, da nije bilo Doka, ko zna kako bi se završilo sve ovo.

Pogledao je u nju i zamislio se. Znao je da ne može dozvoliti da Dona Sju ostane ovde. Bilo bi to suviše opasno za nju. Jer, ovo je, bio je u to siguran, tek početak. Moraće da je odvede u Evansvil.

— Dona Sju — oslovio je. — Moraćeš da odeš odavde.

Ona ga je pogledala uplašeno, a on je požurio da joj objasni.

— U Evansvilu žive moji prijatelji. To su zaista divni ljudi. Verujem da će ti se dopasti.

— Kakve veze oni imaju sa mnom? Zašto bih ja išla tamo? Zbog čega ne mogu da ostanem ovde?

— Pa... videla si...

— Do đavola! Ja ti neću praviti probleme — opet se Dona poslužila svojim jezikom. — Vi ste sami momci... potrebna vam je ženska ruka ovde. Ja mogu da kuvam i perem... kladim se da ću za dva dana naučiti sve što je potrebno da zna jedan gonič stoke! Tebi će trebati mnogo pomoći ako budeš hteo da ovo mesto dovedeš u red.

— Slušaj me — prekinuo je Kornik. — Sedi i smiri se bar nekoliko minuta. Postoji nešto što moram da ti objasnim.

Dona Sju se smirila i čekala.

Kornik je izvadio cigaretu i nekoliko minuta je bio zabavljen paljenjem. Očigledno, hteo je da dobije u vremenu. Bilo mu je sasvim jasno da Dona Sju nije sasvim svesna mnogih stvari i da mora pažljivo da joj objasni zašto ne može da je zadržava ovde, na svom ranču, ranču jednog neženje. Razmišljao je samo kako da priđe toj temi.

— Dona Sju — počeo je pažljivo — nije stvar u tome da ti nisi dobrodošla ovde. Naprotiv. Ti možeš doći kad god zaželiš... ali ne možeš... ostati ovde da živiš.

— Zašto? — pitala je jednostavno.

— Pa, rekao sam ti. Osim toga, želim da podignem svoj ranč. Još uvek ne znam kako ću to izvesti. Naročito, u ovim okolnostima. Stvari mogu poći loše. Može biti gužve...

— Dobro je imati ženu pored sebe, ako dođe do problema — rekla je mirno Sju.

Do đavola, pomislio je Kornik. Moraću to da kažem mnogo očiglednije.

Zatim je glasno rekao.

— Biću iskren prema tebi, Dona Sju. Ti bi nam smetala, ako dođe do nevolje. Ne želim da tada budeš ovde.

Dona Sju je ćutala. Nije bila uvređena. Bila je tužna i to nije mogla da sakrije.

Danu je odjednom bilo krivo zbog reči koje je malopre izgovorio. Njeno ćutanje je bilo veća optužba nego reči koje bi eventualno izgovorila. Bio je svestan da je povredio. Sigurno se osećala kao da je tera odavde.

Otresao je pepeo sa cigarete i pogledao je.

Gledala ga je direktno u oči. Bila je mirna samo joj je donja usna lako podrhtavala.

— Paa... u redu, onda — prošaputala je. — Ako ti želiš da bude tako...

— Da, želim da bude tako — okuražio se da kaže. — To je najbolji način, veruj mi.

Stajala je još neko vreme i posmatrala ga. Onda je krenula iz sobe. Zastala je na vratima i rekla vrlo mirno.

— Radije bih ostala ovde s tobom — promrmljala je. — Ali, učiniću kao što kažeš... jer, zaista si bio dobar. Niko se nikada nije tako ponašao prema meni... razgovarao si sa mnom kao da sam ti u svemu ravna...

Izgledalo je da je još nešto želela da kaže, međutim, reči su joj zastale u grlu.

Okrenula se hitro i izašla, a Dan je znao da nije želela da on vidi njene suze.

Kornik je neko vreme sedeo zanet u misli. Bilo mu je žao što je morao da povredi devojku. Ali, to je bilo jedino rešenje. Ovako je za nju bilo najbolje.

Popodne je proveo obilazeći stoku sa Miguelom. Na putu prema šumici našli su tragove Dokovog konja. Ali, nije ušao u šumicu. Izgledalo je da je skrenuo levo. Taj put je vodio prema ranču „Bar S."

— Hm... čudno — promrmljao je Kornik, ali nije dalje komentarisao. Ponadao se samo da njegovog prijatelja neće primetiti neko od one armije bandita oko Šoa.

Pred večeru, Kornik je prvo poslao Miguela kući, da vidi da li je Dona nešto pripremila. Ako nije, da to učini sam.

Miguel se uskoro vratio pun hvale.

— Kad poludi... bori se kao divlja mačka — govorio je. — Ali kako kuva!... Karamba!... Kao... kao... To još niste videli, senjor! Božije!

— Odlično — nasmešio se Kornik. — Požurimo, onda.

— Hajde požurite da se jelo ne ohladi — dočekala ih je Dona Sju. Na njoj se videlo da je uspela da se sasvim savlada i ponašala se kao da onog razgovora sa Danom nije ni bilo.

Kornik je seo za sto. Osećao je divan miris jela. Dona Sju je zaista izvanredna kuvarica, pomislio je. I Miguel je umeo dobro da pripremi jelo, ali, to nije ni blizu kao ovo.

Dona Sju je sela preko puta njega, a Miguel do nje. Jeli su u tišini.

Kada je Dan ispraznio tanjir, podigao je pogled i video da ga devojka posmatra.

— Kada ćeš me sutra povesti u grad? — upitala je jednostavno.

— Oko devet, mislim. Nego. Dona Sju, mislim da bi mogla da iskoristiš još neke haljine moje majke. Trebalo bi da odeš i da ponovo pogledaš njen ormar.

— U redu — rekla je Dona Sju.

— I, hvala...

— Onda, sutra u devet, budi spremna.

— Naravno, ne brini.

X

Tamnocrvena svilena kućna haljina tiho je šuškala u polumraku sobe. Bila je otvorena na ramenima i savršeno je odgovarala belom tenu kože njene vlasnice.

Žena je stajala ispred ogledala njene visine i nekoliko trenutaka posmatrala svoj lik, nameštajući slap kao gar crne kose.

Zatim je izašla iz sobe i krenula stepeništem naniže. Leon verovatno već čeka, pomislila je kada je stigla pred trpezariju. Pretpostavljala je da već sedi u naslonjači i srkuće svoje omiljeno piće pred večeru.

Svake večeri u ovoj kući ponavljao se isti ritual. A ona je uživala u ritualima. Smatrala je da je ona, Nadina, sada Šo i bila rođena za luksuz i bogatstvo. Volela je sigurnost i uvažavanje, koje joj je ono pružalo.

Sve te stvari oko sebe ona je primala kao da od rođenja ima pravo na njih. Kako je imala sreću kada je pristala da se uda za Leona Šoa, pomislila je. Jer, on joj je pružio sve ovo.

Ušla je u trpezariju i pogledala u pravcu u kom je on obično sedeo.

Izgledao je zaista privlačno u elegantnom crnom odelu sa blistavobelom košuljom.

Koliko se razlikuje od njenog prvog muža, pomislila je i pobesnela na samu sebe što je uvek morala da pravi takva poređenja. Sama sebi je kvarila raspoloženje.

Ali, morala je da prizna. U poređenju sa Leonom Šoom, Raf Nadsen je bio pravi neotesani vo. Bio je primitivan, neotesan i prost. Ni je ni zaslužívao da ima takvu ženu kakva je ona.

Nasmešila se na Šoa i tek tada shvatila da nešto nije u redu. Nije je ni pogledao.

Sedeo je u svojoj fotelji, ali, pogled mu je bio prikovan za tavanicu. U njegovim crnim očima video se gnev. Čak nije pio ni svoje omiljeno vino. U ruci je držao čašu brendija, a to piće je oduvek smatrao prostačkim.

Kada mu je Nadina prišla bliže, digao se sa fotelje i tek tada je pogledao.

Ona se spustila na stolicu kraj stola, a on je seo preko puta nje. Još uvek ništa nije govorio.

— Šta se dogodilo, Leone? — upitala je Nadina ne krijući zabrinutost.

— Kasnije — progunđao je Šo.

Bilo je jasno da nije želeo da govori pred služavkom koja je tog trenutka ušla u trpezariju i počela da servira sto.

Kada se ona vratila u kuhinju, Šo je presekao Nadinu pitanjem:

— Šta je bilo između tebe i Kornika?

U njegovom pitanju bilo je žestoke optužbe kao i u pogledu kojim ju je fiksirao.

Nadina, izgleda, nije shvatila ozbiljnost situacije, nasmešila se. Smatrala je to običnom ljubomorom i gotovo da je uživala u tome.

I to je bio deo luksuza koji je sada sebi mogla da dozvoli. A kad je ljubomoran ovakav džentlmen, pomislila je, iz toga žena može da izvuče samo korist. Osim toga, najsigurniji način da se zadrži ljubomoran čovek je pustiti ga da nagađa.

Pauza je potrajala prilično. Onda se ponovo zagonetno nasmešila.

— Otkud ti je on pao na pamet? — odgovorila je pitanjem.

Šo je spustio čašu na sto. Ponovo je sipao brendi.

Suviše pije, pomislila je Nadina. — Zaista je zabrinut.

— On se vratio — progunđao je Šo. — Prokleti robijaš! — Vratio se na svoje imanje... na one odlične pašnjake i...

— Pa, i tvoji su odlični, dragi. Imaš sve pašnjake, koje si želeo, zar ne?

— Boli me peta za pašnjake! — odbrusio je Šo, iskezivši se.

Odjednom, Nadina je osetila u tome glasu i načinu kako je izgovorio tu rečenicu, da to nije onaj uglađeni gospodin kakav je dosada bio.

Ponadala se ipak da je to uticaj alkohola, pa je nastavila diskusiju kao da ništa ne primećuje.

— Naš ranč je najveći u dolini — počela je.

— Moj ranč, hoćeš da kažeš. Ali, ja hoću celu dolinu! Neću nikoga da mi se muva ovuda! — prasnuo je. — Imam razloge za to...

Posmatrala ga je pažljivo. Dobro se sećala njegovog dolaska u dolinu Kvaniljo. Rekao je da dolazi iz Vajominga.

Onako lep, visok, snažan, bio je čovek koji je odmah privukao njenu pažnju, a kad je ponudio da otkupi njen ranč, iskoristila je priliku. Prodala mu je uz jedan uslov, da ona ostane u delu kuće.

Lepa udovica nije dugo ostala sama. Leon je uskoro zaprosio njenu ruku i postala je gospođa Šo.

Posle toga, njegova moć u dolini sve više je rasla i jačala. Niko više nije mogao da mu se odupre.

Poslao je poruku nekim svojim prijateljima u Vajoming i nakon desetak dana stigla je prva grupa od dvadesetak revolveraša natmurenih lica, koji su i sada bili na ranču. Uskoro su stizali još neki momci.

Sad više ni sama nije znala koliko ih je.

Kao što nikada nije saznala poreklo kapitala, koji je Šo doneo sa sobom. On je govorio da ga je nekoliko godina pratila sreća na kartama. Nadina je bila spremna da prihvati to objašnjenje.

Ostala je da sedi i kad se on digao od stola da naspe još jedno piće iz flaše, koja je ostala u baru.

Posmatrala ga je izvesno vreme, a kada je nasuo sledeću čašu, ljutito mu je rekla.

— Ti mora da si zaista zabrinut zbog nečeg...

Šo nije odgovorio. Kao da je nije čuo. Nasuo je piće i sručio čašu u grlo.

— Govori već jednom! Šta se to dogodilo? Jesi li i njemu ponudio „posao"? Da li te je naljutio njegov odgovor? Govori!

Šo je promrljao psovku i pogledao je.

— Prebio je mog predradnika... mislim... tamo na njegovom imanju on i...

— Majlsa? — nasmejala se Nadina. Ona nikako nije trpela ovog gorostasa koji se ponašao kao gazda u kući. A ni nju nije naročito poštovao. Majlsa? Zar njega?

— Da. I razoružali su dva čoveka koje sam poslao sa Majlsom.

Nadina je zabacila glavu i zakikotala se.

Šoovo lice je dobilo purpurnu boju.

— To se i moglo očekivati — bila je oduševljena Nadina. — Trebalo je da te upozorim Leone! Jedan Dan Kornik je bolji od bilo kojih šest ljudi pod tvojom komandom!

Šo je ostavio čašu i prišao joj. Jedan trenutak je stajao i posmatrao je kako se smeje. Tada je klimnuo glavom i rekao.

— Mogao sam i očekivati da ćeš biti na njegovoj strani!

— Ne, dragi, nije stvar u tome — još uvek se smejala Nadina. — Ja sam na tvojoj strani. Ali, Dan je stari prijatelj. Poznajem ga i mogu da ga razumem...

— Je li ti on bio samo prijatelj? — prasnuo je Šo. — Ja nisam budala, Nadina! Dovoljno dugo sam u dolini da ne bih saznao neke stvari. Čuo sam da je Kornik ubio tvog prvog muža. Čuo sam da vas je Raf Nadsen zatekao zajedno u sobi kako...

Nadina je pogledala Šoa. U tom trenutku je shvatila da odsada mora da pazi šta govori.

— Pretpostavimo da je to sve istina... ali, šta bi to tebi trebalo da smeta — upitala je uozbiljivši se. — Ja sam tvoja žena. Pripadam samo tebi, Leone. Uostalom... nikada zapravo i nisam pripadala Danu Korniku. On i ja... Prestala sam i da ga se sećam, čim sam ugledala tebe — mazno se nasmešila.

— Jel'? Ipak, pretpostavljam da znaš da je ovde. Šta ćemo sad? Šta će se dogoditi kad ga ponovo vidiš? Da čujem?

— Ja... ja ne mislim da ću ga uopšte videti. Zaista nisam zainteresovana...

— Hm. Još bi trebalo da ti verujem. Žena koja ima takvu prošlost!...

— Leone! — bila je zgranuta Nadina, ali je uspevala da sačuva hladnokrvnost. Nekim ženskim instinktom osećala je da je u opasnosti. — Uvek sam se divila tvojim izvanrednim manirima. Molim te da me ne razočaraš, Leone...

— U redu, u redu — Šoovo strpljenje je izgleda bilo pri kraju. — Znači, ja sam nepristojan. Ali, kako bi bilo da odgovoriš na moje pitanje? Bio sam prilično jasan. Dakle?

— Zaista me zamaraš, Leone — progunđala je Nadina.

— Ne igraj se sa mnom, kučko! — planuo je Šo.

U tom trenutku, služavka je ponovo ušla. Šo se okrenuo i zaurlao na nju.

— Gubi se napolje!

Žena se preplašeno trgla i izletela iz sobe, a Nadina je počela da se diže sa stolice.

— Ostani gde si! — stiglo je grubo naređenje njenog muža.

Nadina je liznula usne. Shvatila je da nije bila dovoljno oprezna. Kada je juče bila u gradu, raspitivala se za Dana, jer je čula da je stigao kući. Samo, ko li je to već preneo Leonu, pitala se.

— Dakle, da čujem. Izgleda da te ipak interesuje!

— Pa, rekla sam ti... On je stari prijatelj...

— Ljubavnik, kaži!

Ona je nemo odrekla glavom. Nije se usudivala da progovori.

Leon je posmatrao sa mržnjom u očima. To nije slutilo na dobro. Zato je pokušala da ustane.

Naglo joj je pritisnuo rukom rame i gurnuo je nazad, u stolicu.

— Leone... — pobunila se uplašeno.

— Završila si s njim, a?

— Naravno... Posle mog prvog susreta s tobom...

— Verujem... verujem, Nadina, moja divna, verna ženo! To sam već čuo.

Još jednom je nasuo piće i sručio ga u grlo. Sada je već bio prilično pijan.

— Sada ću ti reći još nešto — nacerio se. — Znaš li zašto je naleteo na Majlsa? Reci? Zanima li te to?

— Ako insistiraš na tome... Ali, ja ne...

Kao da je nije čuo, nastavio je da govori.

Kornik je izgubio živce kad je Majls pomenuo jednu stvar. Hoćeš li da znaš koju?

Ona je slegla ramenima.

— Jedna žena je kod njega... kod tvoga dragana! Kćerka farmera kome je izgorela kuća — zacerekao se. — Lepa! Poznaješ taj tip. Puno loknica, a malo pameti! Izgleda da sasvim odgovara Korniku. U trenutku kad je Majls rekao nešto na njen račun, Kornik je poleteo besan kao ris!

Boja je nestala sa Nadininog lica. Oči su joj bile uprte u Šoa. Najednom je vrisnula.

— Lažeš!

Nastao je trenutak ledene tišine.

Istoga časa Nadina je zažalila što je izgovorila tu reč.

Na samu pomisao da je Dan bio sa nekom drugom ženom obuzeo je divlji bes... sada je to dovelo u nepriliku iz koje nije znala kako će izaći.

Muž je posmatrao ledenim pogledom, punim besa i gotovo iznenađenja. Osetila je užasan strah.

— Znači, tako stoje stvari — rekao je opasno tiho. — Ljubomorna si!

— Dajem ti reč da... — promucala je.

— Ne trudi se — prekinuo je. — Video sam ti lice. Nisi mogla da podneseš pomisao na drugu ženu u njegovoj kući. Vređa te! Znaš li šta to znači, gospođo?

— Ako hoćeš da kažeš da sam zaljubljena u njega... — pokušala je da dobije u vremenu. — Ja...

— Prokleto si u pravu. Baš to hoću da kažem. Misliš li da sam ja zatucana budala? Bar toliko znam o ženama... a i o tebi, Nadina.

Nadina je ustala i malo nesigurnog držanja krenula prema stepenicama kao da želi da ode u svoju sobu.

Leon je napravio samo korak i preprečio joj put. Pre nego što je stupila nogom na donju stepenicu, našao se pored nje, zgrabio je za mišicu, okrenuo je prema sebi i zagledao joj se u oči.

— Slušaj me dobro — rekao je besno. — Moji planovi su veliki, Nadina. Hoću da postanem najvažniji čovek u Teksasu. Ljudi će imati prilike da čuju o meni! Zar misliš da ću dozvoliti da od mene praviš budalu? Nećeš se zamajavati sa kojekakvim sitnim robijašima i budalama. Sem, ako to meni bude trebalo, Jasno?

— Leone, ti si poludeo! — zgranula se Nadina.

— Sasvim sam pri svesti, ne brini, i odsada ćeš me slušati. Radićeš ono što ti budem rekao!

— Neću! — pobesnela je Nadina.

Njegova ruka je poletela nagore poput biča i šamar je prasnuo na njenom obrazu.

— To za početak! — procedio je.

Nadina je vrisnula i koraknula nazad.

Šo je zgrabio za ruku i privukao je bliže sebi. Sledeće njegove reči su izgovorene tiho, ali je u njima bilo upozorenje od koga se Nadini ledila krv u žilama.

— Niko neće ništa dobiti od Leona Šoa! Niko! Zapamti to, Nadina, Ti pripadaš meni. Ako nekom padne na pamet samo da pokuša da ti priđe, zažaliće što se rodio! Utuvi to u glavu, Nadina!

Jedva se istrgla iz njegovog stiska. Na licu joj se jasno ocrtavao trag njegove šake. A da je mogla da vidi svoje rame, iznenadila bi se koliki su joj pečati ostali od njegovih prstiju.

Tih trenutaka Nadina je nešto shvatila. Prvi put je videla pravog Leona Šoa... Sve do ovog časa on je za nju bio moćan čovek, njen suprug, lepotan uglađenih manira, a isto tako, vatren ljubavnik.

Sada ga je videla sasvim drugačije, onakvog kakav je zaista i bio. Znala je da više nikada neće imati poverenje u njega. Uvek će morati da bude na oprezu.

Jedna stranica njenog života bila je zaključena.

— Ja sam, znači, samo to za tebe? — govorila je kroz zube. — Samo tvoja imovina? Kao ovaj ranč... ljudi koji rade za tebe... stoka... cela dolina?

Šo se odmakao od nje i zapalio cigaru. Na usnama mu se pojavio zajedljiv osmeh. Uspeo je da povrati samokontrolu. Hladno i mirno je rekao.

— To bar čini stvar mnogo jasnijom, Nadina. Drago mi je što si konačno sve shvatila. To će te bar sprečiti da i u budućnosti činiš slične greške.

Ona nije verovala sojim ušima. Očekivala je bar neki gest dobre volje, ako ne i izjavu izvinjenja. Ovo sad... prosto nije shvatala.

A on se nasmešio još podrugljivije, obesno i nastavio.

— Posedovanje! To je baš prava reč, kad si ti u pitanju, draga moja. Odlično ti pasuje. Samo dobro pamti i uvek imaj na umu ovo što sam ti danas rekao. Ako bilo koji čovek pokuša da stavi makar prst na tebe, mrtav je!

Okrenuo joj je leđa i izašao iz sobe.

Nadina se naslonila na gelender uz stepenište i pokušala da zaustavi jecaje koji su joj protresali telo. Odsad će, znači, njen život biti sasvim drugačiji.

Iz razmišljanja je trgla služavka. Ušla je u sobu i razrogačenih očiju posmatrala svoju gazdaricu.

— Da li vam je nešto potrebno, madam? — upitala je tiho.

— Ništa — odmahnula je glavom Nadina.

Žena se vratila u kuhinju, a Nadina je pošla uz stepenice osećajući kako joj se muti u glavi.

Kao kroz neku zavesu, kroz suze je nazirala put do svoje spavaće sobe.

Kada se našla u svojoj sobi, učinila je nešto što još nikada nije od kako se udala za Leona Šoa. Zaključala je vrata iznutra.

XI

Ujutru je Kornik doterao zapregu pred verandu i pomogao Doni Sju da se smesti na sedište.

Devojka nije pravila probleme. Izgledalo je da je pomirena sa njegovom odlukom. Na njenom licu nije se videlo razočaranje koje je osećala.

Miguel se motao oko zadnjeg dela kola stavljajući stvari koje je Dona Sju trebalo da ponese.

— Drži oči dobro otvorene dok sam ja u gradu — rekao mu je Dan. — Vratiću se oko podne.

— Tako ste mi rekli i kad ste prošli put išli u Evansvil — nasmešio se Miguel.

— Tačno. Samo ovoga puta ću se vratiti na vreme.

Popeo se pored devojke i uzeo uzde. Miguel je skinuo svoj „sombre-

svakog meseca

DOK HOLIDEJ

najbolje priče vesterna

ro" i mahnuo njime u znak pozdrava. Dona Sju mu se nasmešila i odmahnula rukom.

— Hasta la vista, senjorita! Nadam se da ćemo se opet videti! — doviknuo joj je.

— Do viđenja Miguele! — viknula je devojka.

Kola su polako krenula prema gradu.

Za vreme puta Kornik je pričao Doni Sju o Harperovima, o tome kako su divni ljudi i kako će se ona osećati prijatno u njihovoj kući.

Dona Sju je samo klimala glavom, ali nije komentarisala. Ništa drugo i nije očekivao.

Prošlo je nekih dvadesetak minuta od odlaska kola kada je Miguel pogledao na istok. Odande se približavao ogroman oblak prašine.

Jahači! Bilo ih je bar desetak.

Prešli su potok u divljem galopu, a voda je prskala oko njih na sve strane.

Sa svoga mesta, u sredini krda, Miguel ih je posmatrao kako dolaze, a ruka mu se sve više spuštala ka dršci revolvera.

Jahači su se uputili pravo Danovoj kući. Stoka koja im se našla na putu počela je da beži šibana njihovim bičevima. Ugledali su Miguela i krenuli njemu.

Na čelu grupe jahao je čovek na krupnom rasnom vrancu kakav se retko viđa čak i u ovim stočarskim krajevima. Kada je podigao ruku, zaustavila se cela družina.

Čovek na čelu grupe izvukao je nogu iz uzengije i prebacio je preko sedla. Izvadio je iz džepa debelu cigaru i zapalio je. Pogledao je Meksikanca.

Miguel nije sklonio pogled u stranu nego je čvrsto pogledao jahača. Bilo mu je jasno da se pred njim nalazi lično gazda „Bar S" ranča.

— Kauboju — viknuo je Šo. — Gde ti je gazda?

Miguelov pogled bio je miran i hladan. Slegao je ramenima i otegnuto odgovorio.

— To je samo njegova stvar, rekao bih... gringo!

Šo je pocrveneo. Mahnuo je glavom i jedan od njegovih ljudi je poterao konja bliže.

— Uzmi pet ljudi i pretražite kuću — naredio je Šo. — Svaki kutak! Ni miš ne sme da vam promakne!

Miguelova ruka se lako pomerila.

— Polako, Meks — upozorio ga je poznati glas.

Meksikanac je odavno shvatio da nema nikakvih izgleda protiv tolikih ljudi. Ali, zaželeo je da što skuplje proda svoju kožu. Međutim, Šoovi ljudi su imali revolvere i znao je da neće biti milostivi. Naročito Tuli Majls koji ga je malo pre opomenuo.

Ružno lice predradnika „Bar S" ranča još uvek je nosilo sveže tragove borbe sa vlasnikom „Bar C". Njegove svinjske očice sa mržnjom su posmatrale Meksikanca.

Šo je pogledao Tulija i osmeh mu je zaigrao oko usana. Video je koliko je besan njegov predradnik i znao je da bi sada najradije raščerečio Meksikanca.

— To je onaj što je blokirao stvar, zar ne Tuli? — zapitao je.

— Aha — klimnuo je glavom Tuli. — To je taj prljavi Meksikanac, koji se usudio da uperi revolver na nas.

Miguel je imao dovoljno vremena da pogleda svakog čoveka oko sebe. Znao je da ovi neće odmah da ga ubiju. Najpre će ga maltretirati i iživljavati se u njegovim mukama. Onda je zapazio i onu dvojicu što su juče bili ovde sa Majlsom i zažalio što ih nije smakao, kad je imao tako dobru priliku.

Šestorica ljudi koje je Šo odredio da pretraže kuću već su bili na vratima. Ulazili su jedan po jedan, lupajući sve oko sebe.

Ipak, pretraga nije trajala dugo. Posle nekoliko minuta vratili su se.

— Nema nikoga — rekao je jedan od njih.

— Aha! — progunđao je Šo. Hladno je odmerio Meksikanca. — Pitao sam te gde je Kornik?

Miguel je brzo razmišljao. Čak i ako ne kaže da je Kornik u gradu, Šo će to brzo otkriti. Znaće da nigde drugde ne može biti, ako nije na ranču. Mogao je još samo da ode kod Kešmena, ali i to će brzo proveriti. Možda bi zato bilo najpametnije da kaže istinu. I za Kornika će biti bolje da ga ova banda nađe u gradu. Tamo je šerif sa pomoćnicima. Ti ljudi neće dozvoliti da se Korniku nešto dogodi, bar dok je u gradu.

Tako je razmišljao Miguel. Zato je pogledao Šoa direktno u oči kada je rekao.

— Senjor Kornik je otišao u grad. I neće se skoro vratiti.

Šo je polako klimnuo glavom ne skidajući pogled sa Meksikančevog lica.

Uopšte, on je sve radio polako. Onako kako to čine sadisti, da čovek ne zna šta će biti njihov sledeći potez.

Tek tada je Miguel primetio bič u njegovoj ruci.

Bič je bio ispleten od sirove kože. To nije bilo naivno oružje, ako se tako upotrebi.

Kada je sreo surove oči vlasnika „Bar S" ranča, Miguel je znao da ne treba da očekuje milost.

— Slušaj, prljavi Mekse! — opet je progovorio Šo. — Već si suviše dugo u Kvaniljo dolini. Vreme je da pođeš na neko drugo mesto . . .

— Ja sam slobodan čovek, mister — odgovorio je Miguel — Ostajem tamo gde mi se sviđa.

— Ha! Ma šta mi reče! Dodaj još i da si ponosan — podrugnuo se Tuli Majls. — Govoriš kao i tvoj uobraženi gazda!

Zaćutao je kada se Šo pomerio na svome konju i uhvatio se rukom za jabučicu sedla. Nagnuo se prema Meksikancu i opasno hladnim glasom procedio.

— Ja ne volim Meksikance. Da je po meni, u Teksasu ne bi ostao nijedan prokleti prljavi Meksikanac. Malo pre sam te upozorio da nestaneš odavde! Ali, neću ostati na tome. Kad ja upozorim nekog čoveka, uvek se postaram da on to moje upozorenje ne zaboravi.

Podigao je bič od crne kože i razmotao ga.

Meksikanac je instinktivno podigao ruku da bi se odbranio, ali, Šo je to predvideo.

Zamahnuo je bičem iznad Meksikančeve glave i pucanj je odjeknuo kao prasak revolvera.

Njegovi ljudi su instinktivno podigli glave prateći pogledom kožnu zmiju koja se zavijorila u vazduhu.

Miguel je pokušao da izmakne, ali, bilo je kasno. Dug kaiš od upletene kože sevnuo je prema njemu kao zmijski jezik. Omotao mu se oko vrata, a kada je Šo povukao bič, Miguel je sleteo iz sedla. Iz usta mu se oteo grleni jauk.

— Oh, Bože! — divio se Tuli Majls. — Vi ste zaista majstor u baratanju tom stvarčicom. Nikada još nisam video da ste promašili.

Za to vreme, Miguel se koprcao na zemlji i jedva nekako uspeo da oslobodi vrat.

Šo je pažljivo smotao bič i pogledao svoju žrtvu.

— Bič je znak moći, to zapamti i reci svome gazdi — rekao je. — Ja ne nosim bič tek tako. Nosim ga zbog tvorova kao što si ti! Kad stignemo u grad, i tvoj gazda će imati prilike da ga okusi. Dobiće takvu lekciju da će zažaliti što se vratio u Kvantiljo dolinu.

Okrenuo je konja i pošao putem prema Evansvilu, dok su ga njegovi ljudi pratili na pristojnom odstojanju. Videlo se da Šo gori od želje da se razračuna sa Kornikom.

Odavno je želeo da prigrabi i ranč „Bar C", ali dok se Kornik nije pojavio to nije bilo tako hitno. Sada je bilo drugačije.

Osim toga, tu je bila i Nadina. Ko zna šta je ona dosada videla, a ako se ponovo sretne sa svojim starim ljubavnikom mogla bi štošta da ispriča. A da će to biti bio je siguran od trenutka kada je sinoć našao zaključana vrata njene sobe. U žene nikad nije imao poverenja.

U tom razmišljanju približio se gradu. Zaustavio je konja i sačekao da se njegovi ljudi okupe. A oni su požurili da ga stignu i da čuju njegova naređenja.

— Šerif Bil i njegovi nećaci moraju izaći iz grada — rekao je Šo. — Neću da mi se petljaju u posao.

— Ostavite to meni — ponudio se Majls.

— U redu — klimnuo je glavom Šo. — Ti znaš šta treba da radiš, Tuli. Mi ćemo opkoliti grad i sačekati da ti središ stvar.

Nekoliko minuta kasnije predradnik i dva kauboja ušli su u Evansvil i zaustavili konje pred šerifovom kancelarijom.

Šo sa ostatkom ljudi bio je spreman da uđe u grad sa druge strane, kako bi izbegao susret sa predstavnicima zakona.

Priča Tuli Majlsa bila je veoma ubedljiva i prevarila je šerifa. Šerif je saslušao njegovo izlaganje propraćeno žestokim psovkama.

— Došli su sa Obojenih bregova jašući kao đavoli — govorio je Tuli Majls. — Oterali su nam preko dvesto grla prvoklasne stoke. Vratili su se u svoja brda pre nego što su mo-

ji momci uspeli da ih spreče. Šo kaže...

— U redu, u redu — gunđao je šerif. — Znam šta tvoj gazda kaže, Majlse. On sigurno smatra da bih ja trebalo da pođem za njima i potražem tragove...

Majls se nacerio i slegao ramenima.

— Ti znaš šta je tvoj posao, šerife. Ti si zbog toga ovde, ne? — primetio je.

— Nisi mi ti potreban da mi kažeš zašto sam ovde — oštro je odvratio Bil.

Majls je progunđao nešto nerazgovetno i prišao svom konju. Vinuo se u sedlo.

Šerif i njegova dva pomoćnika stajali su ispred vrata kancelarije i posmatrali tri jahača sa ranča „Bar S", kako se udaljuju ulicom. Šerif Bil je progunđao psovku i okrenuo se svojim pomoćnicima.

— Moraćemo da pogledamo — progunđao je. — Ubeđen sam da neću naći nikakav prokleti trag, ali mora da se pokuša. Inače će dići graju kako ne izvršavamo dužnost.

— Ja ću dovesti konje — rekao je Hajs Tobin krećući.

— Samo tvog i mog! — dobacio je šerif za njim.

Vins Tobin je iznenađeno podigao obrve.

— Zar ne treba i ja da pođem? — upitao je.

— Ovoga puta, ne! — odvratio je šerif pokazujući rukom niz ulicu. — Zar ne vidiš razlog?

Momci su pogledali u pravcu u kojem je pokazivao šerifov prst. Pred Harperovom radnjom stajala su kola sa ranča „Bar C".

Vins je pogledao zapregu i polako klimnuo glavom.

— Shvatio sam šta misliš, ujače. Izgleda da je Kornik u gradu.

— Da, u gradu je — klimnuo je glavom šerif. — To znači da bi moglo biti problema. Budi veoma oprezan momče.

— Uh, uh! — nabusito je uzdisao Vins. — U to možeš da budeš siguran. Nikako ne trpim tog momka.

Nešto kasnije, šerif Bil i njegov nećak Hajs odjahali su u pravcu pašnjaka „Bar S" ranča.

Negde na polovini puta primetili su usamljenog jahača na šarcu.

— Do đavola! — opsovao je šerif. — Ono je, koliko vidim, Dok Holidej. Sada sam više nego siguran da će u gradu biti gužve. Požuri da obavimo posao i da se vratimo što pre.

Vins Tobin je ostao u gradu kao jedini predstavnik zakona i prilično se iznenadio kada je u grad ujahao Šo sa svojim ljudima. Vins ih je izbrojao. U gradu je bilo tačno dvanaest jahača sa ranča „Bar S".

A grad nije bio nimalo prijateljski prema Korniku, uključujući i predstavnika zakona.

XII

Harperovi su bili voljni da ispune Kornikovu molbu.

Dona Sju je stajala ćuteći dok je Kornik pričao što je sve zadesilo nju i njenu porodicu.

— Sirotica — rekla je tužno Katarina Harper. — Mora da je mnogo pretrpela.

— Da, to su strašne stvari — složio se Kornik. — Ja bih joj rado pomogao, ali ... pa, i sama znaš kako bi to izgledalo, Katarina. Na ranču dva muškarca ... sa devojkom kao što je ona.

— Ne bi baš bilo sjajno. Cela dolina bi počela svašta da priča — složila se Katarina. — Najbolje je da je ostaviš kod nas, Dane. Mi ćemo se pobrinuti za nju.

Dona Sju se nasmešila na Katarinu.

— Hvala vam puno. Ljubazno je od vas što hoćete da mi pomognete — rekla je. — Ja bih bila srećna da mogu da ostanem na ranču. Ali ... Dan kaže ... ovaj, mister Kornik kaže da je ovako bolje.

Dud i njegova žena su izmenjali poglede. Zatim je Katarina prišla devojci i stavila joj ruku na rame.

— Ne moraš nam se zahvaljivati Dona Sju — rekla je. — Nama je zaista milo da ti pomognemo.

Kornik je iskoristio taj trenutak da se oprosti.

— Idem ja do stočarskog fonda, da vidim da li bih preko njih mogao da kupim nešto goveda — rekao je pozdravljajući se.

— Neka ti je sa srećom — namrštio se Dud. — Nadam se da te Alvison neće dočekati neljubazno.

— Alvison je biznismen — slegao je ramenima Kornik. — Valjda će mu biti svejedno kome prodaje goveda. A meni je svejedno šta on misli. Važno je da možemo da sarađujemo na poslu.

Izašao je iz prodavnice i uputio se prema centru grada. Međutim, nekako mu se učinilo da na ulici ima previše sveta za ovo doba dana.

No, nije hteo da gubi vreme razmišljajući o tome. Njegove misli su bile koncentrisane na predstojeći razgovor sa Alvisonom.

Kancelarija udruženja bila je u samom centru gde su se sekle dve najveće ulice Evansvila. Na tom skveru su se još nalazili salun, prodavnica Ralfa Džinera i telegrafski ured. Tu je bilo i veliko kameno pojilo gde su jahači mogli da napoje svoje konje. Nešto dalje bila je šerifova kancelarija, ali imala je dobar pregled celog skvera.

Kornik se već nalazio na polovini skvera kada ga je obuzeo osećaj da nešto nije u redu. Pogledao je oko sebe.

Prolaznici su zastajali na trotoaru i posmatrali ga kao da nikad nisu videli čoveka.

Usporio je korak. Tek tada je primetio grupu ljudi na konjima koji su izgledali kao da nekog čekaju. Prepoznao je trojicu ... Tuli Majlsa i dva jahača koii su juče s njim bili na ranču „Bar C".

Znači, to su jahači Leona Šoa, pomislio je i nije se osećao prijatno.

A oni su stajali u gomili. Neki su bili na konjima, a neki su sjahali. Jedan od njih, visok čovek u elegantnom odelu sedeo je na rasnom vrancu. Kornik je pre primetio konja nego čoveka na njemu.

Životinja je zaista bila od onih

rasnih koje se teško viđalo čak i ovde.

Kornik je tek tada pogledao u čoveka jer je Leon Šo baš u tom trenutku silazio sa konja očiju uprtih u njega. Pogled tih očiju i bič u čovekovoj ruci učinili su da se Dan zaustavi.

Ovo je bilo prvi put da se nađe licem u lice sa Leonom Šoom. Niko mu nije rekao da je to on, ali, nekako, Dan je osećao da je to on. No, nije samo zato osetio odbojnost prema njemu. Ne, on nije voleo ljude koji su nosili bič, a takvih je bilo u ovom kraju. I to još na način kako je to činio Šo!

Dan je stao i sačekao da čovek koji mu se isprečio na putu prvi progovori.

Šo je imao vremena. Razmotao je bič i potapšao svoga vranca po sapima. Prišao je bliže i zastao.

— Ti si Kornik, zar ne? — rekao je oštro. Njegov glas je bio više izazov nego pitanje.

— Ja sam Kornik klimnuo je Dan. Zakačio je palčeve za opasač i upitao. — A šta se to tebe tiče?

— Ja sam Šo — rekao je čovek, a oči su mu se zasvetlucale.

Kornik je pogledao okupljenu gomilu. Izgleda da on smatra da treba da budem impresioniran, pomislio je, a ovi okolo očekuju da ću početi da se ulagujem. E, to neće dočekati, iako ovaj kojot ima toliko ljudi oko sebe.

— U redu — progunđao je. — Ti si Šo. I, šta onda?

Šo ga je pogledao zabezeknuto, a lice mu se oblilo tamnim purpurom.

— Majls je bio u pravu — rekao je sporo. — Ti si zaista drzak čovek. Kladim se da sada misliš da ćeš se izvući na blef.

— Ne misliš ti o tome. Odavno imaš na umu nešto sasvim drugo, Šo — prekinuo ga je Kornik rešen da sada ide do kraja. — Reci šta nameravaš i to, brzo. Jer, ja imam još dosta posla da obavim. Ti mi samo oduzimaš vreme.

— Znam sve o tebi Kornik — počeo je neobično glasno Šo. Videlo se da sad govori za gomilu oko njih. — Čuo sam da imaš sklonost prema udatim ženama ...

U gomili je nastao žagor. To što je Kornik rekao bila je teška optužba. Na Divljem zapadu, možda i teža od krađe konja koju su građani presuđivali bez suda. Vešanjem, zna se. A Kornik je prošao sa pet godina, jer nisu uspeli da ga dograbe od šerifa.

— Dakle, švaleru ... — opomenuo ga je Šo.

— Još uvek mi oduzimaš vreme — prekinuo ga je Dan. Pređi na stvar koja je za tebe mnogo važnija.

— Ne brini — nacerio se Šo. — Preći ću na stvar. Sada te upozoravam, Kornik! Odlazi iz Kvaniljo doline i to brzo. Juče si pokazao zube. Ako si sit života to ćeš učiniti još jednom. Samo jednom, zapamti. I dalje od moje žene! — opet je bilo namenjeno publici.

— Zaveži već jednom! — odsekao je Kornik. — Govoriš bez veze. Ako bilo ko pokuša da ti otme ženu, možeš se kladiti da to neću biti ja.

— Zaista? A što? Možda ti se ne dopada — Šo je, u stvari, dražio gomilu da podjari njen bes protiv Kornika. — Ne dopada ti se više?

— Ne! Jednostavno, nisam zainteresovan za nju. Da li ti je to dovoljno Šo?

Šo je stupio korak unazad i zamahnuo bičem.

Duga traka od upletene kože prasnula je iznad Kornikove glave.

Kornik je napeo mišiće.

— Kažeš da nisi zainteresovan za nju — zarežao je Šo. — Ali, reč jednog robijaša ne vredi ni po lule duvana, ni za jednog čoveka u ovom gradu, pa ni za mene. Ja te upozoravam, Kornik...

— Idi do đavola sa svojim upozorenjima. Šta ovde izvodiš Šo?

— Kad ja upozorim nekog čoveka — hladno je rekao Šo — ja se uvek osiguram da on to upozorenje dobro upamti. Tako će biti i sada.

Crna kožna traka sevnula je kroz vazduh ka Kornikovoj glavi.

On je hitro klekao i podigao obe ruke uvis. Bič mu se omotao oko zglobova.

Kornik se tada uspravio i povukao svom snagom. Šo je bio potpuno iznenađen. Ovako nešto nije očekivao. Kornik je povukao još jednom i u sledećem trenutku Šo se našao licem u prašini.

Tada već nije bilo teško otrgnuti bič iz Šoove ruke, što je Dan i učinio.

Bacio ga je u stranu i čekao da se Šo podigne.

Sipajući bujicu psovki koje se nikako nisu slagale sa njegovim elegantnim odelom, Šo se digao iz prašine.

Kornik nije oklevao. Priskočio je rančeru i zadao mu snažan udarac u bradu. Šo je jeknuo i jasno se čulo kada su mu zubi udarili jedni o druge.

To je bio poslednji udarac koji je Kornik uspeo da zada.

Kao besni psi oko njega su, dok si trepnuo okom, napravili krug ljudi sa „Bar S" ranča. Osetio je kako ga hvataju za vrat, mišice, ruke, noge.

Iz gomile sakupljene na trotoarima začuo se uzvik. Kornik je bio siguran da građani Evansvila uživaju u prizoru. Ovde, okružen sa toliko ljudi bio je sam kao u pustinji. Spektakl koji se odvijao na ulici, niko nije želeo da propusti.

Sa verande, ispred šerifove kancelarije, zamenik Vins Tobin čuo je urlik gomile i odmah mu je postalo jasno da se tamo, u centru, dešava nešto ozbiljno. Žurno je pošao ka mestu gde se okupila gomila.

Ljudi sa „Bar S" ranča su ga pustili da se probije do samog centra kruga, koji su formirali radoznali građani.

Niko nije video kada je drška jednog revolvera udarila u potiljak zamenika šerifa.

Vins je posrnuo i bez reči se skljokao u prašinu. Kasnije, bar neće moći da svedoči, pomislio je čovek koji ga je udario.

Ispred ulaza u salun urednik gradskih novina Dvajt Rajnhard je zaustavio dah. On je bio čovek od iskustva, ali ovo što se događalo sada nije nikada video. Nije bio obi čaj da toliko ljudi tuče jednog čoveka. Pa, to je pravi linč!

Kornik je bio oboren na kolena. Ipak, još se nije predavao. Poslednjom snagom je udarao na sve stra ne pokušavajući da se oslobodi.

Mada je nekoliko ljudi palo od udaraca njegovih pesnica, ipak, bilo ih je previše.

Rajnhard je video kako se u tom trenutku Šo diže na noge. Na licu mu je plamteo divlji bes. Njegov glas je nadjačao žagor gomile, kada je počeo da izvikuje naređenja svojim ljudima.

Rajnhard je sa jezom očekivao šta će se sada dogoditi.

Sišao je sa pločnika i pojurio prema centru kruga probijajući se s mukom kroz okupljenu masu, koju je već zahvatila histerija.

Nije znao kako, ali je na svaki način želeo da pomogne Korniku koji nije imao nikakve šanse protiv pobesnele rulje sa „Bar S" ranča.

Kada je najzad uspeo da se probije poleteo je prema Korniku, ali ga je jedan kauboj uhvatio za mišicu.

— Pusti me! — vikao je novinar. — Neko mora da mu pomogne. Zar ste zaboravili na svako pravilo?

Umesto odgovora, stigla ga je snažna kaubojeva pesnica posred lica.

Rajnhard je pao na zemlju i ostao nepomičan, onesvešćen. Gomila nije obraćala pažnju na njega. Svi su očekivali rasplet događaja, iako su znali kakav će biti.

Sa suprotne strane ulice trčao je Dud Harper. Čuo je već šta se događa sa njegovim prijateljem. Njegova žena je trčala pored njega, moleći ga da se ne meša.

Nije je poslušao, i zadesila ga je ista sudbina kao i Rajnharda. Jedan od Šoovih ljudi ga je udario u leđa i on je izgubio dah.

Kada je Dona Sju stigla na mesto događaja on je već bio na ivici trotoara sa glavom u krilu svoje žene. Krvario je.

— Dajte nam mesta! — urlao je Šo. — Sada je na mene red. Kornik će dobiti ono što je tražio.

Kao po komandi gomila je proširila krug. Sada su stajali uz same zidove kuća i pažljivo motrili na prizor pred sobom.

Tuli Majls je sa još nekoliko kauboja povukao poluonesvešćenog Kornika i postavio ga uz pojilo.

Kornik se jedva držao na nogama. Ipak, njegove otečene usne su izgovorile.

— Zažalićeš zbog ovoga Šo. Prekini, dok još ima vremena... Nećeš me čuti da molim za milost. Ali, ni ja neću imati milosti kad dođe...

Ruke su mu vezali za đeram bunara ne osvrćući se na ono što je govorio.

Majls mu je prišao i jednim potezom mu zderao košulju s leđa. Onda se okrenuo Šou.

— Sada je vaš, gazda! — rekao je i začkiljio svojim svinjskim očicama.

Šo je podigao bič. Njegovi ljudi su se razmakli u stranu kao na nekoj pozornici. Onda se obratio oku pljenim građanima Evansvila.

— Vi svi znate ko je on — podsetio ih je. — Vešanje je suviše dobra stvár za ovakvog tvora. — Podigao je visoko bič. — Ovo je jezik koji će on razumeti. Kad ovo dobije, neće se više nikada usuditi da se pojavi u Evansvilu.

Da je neko i želeo, sada ne bi uspeo da zaustavi razjarenog Šoa. Videlo se da je sasvim izgubio samokontrolu i da je zver progovorila iz njega.

Niko od prisutnih nije znao da je ovaj spektakl imao i drugu namenu, a ne samo osvetu Korniku. A Što je znao šta radi.

Šo je želeo da pokaže ljudima Evansvila da je odsada njegova reč zakon u ovom kraju. I znao je da će tako biti. Posle ovoga, svi će drhtati pred njim. Neće brzo zaboraviti ovaj događaj. Niko se više neće usuditi da ne posluša ono što on kaže i naredi.

Držao je bič u ruci i polako prilazio vezanom Korniku. Unahnuo je duboko i zamahnu.

Dugi kožni kaiš se omotao oko Kornikovog tela.

Vrisak se prolomio trgom. Bila je to Dona Sju koja je poletela prema Korniku. Međutim, jedan kauboj je bio brži od nje. Zgrabio je oko struka i podigao visoko.

Dona Sju je vrištala, koprcala se i mlatarala nogama i rukama, na opšte uveseljavanje gomile.

Situacija je zapretila da će se pretvoriti u nešto sasvim drugo od onog što je želeo Šo. Zato je podviknuo.

— Ako ne zavežeš kučko, naći ćeš se kraj svoga ljubavnika. Neću imati milosti ni prema tebi.

Devojka je bila zapanjena. Znala je dobro da bi se to zaista dogodilo, pa je u nemoćnom besu zajecala.

A Šo je zamahnuo ponovo i, ponovo se bič ovio oko Kornikovog tela.

Kornik je stisnuo zube. Nijednom nije jauknuo mada je bol bio strahovit.

Međutim, to je bio poslednji udarac koji je vlasnik „Bar S" rančа spustio na Kornika. Kada je zamahnuo po četvrti put, odjeknuo je pucanj.

Bič se odjednom skratio na polovinu. Metak je presekao dugi kožni kaiš, koji se uvijao kao zmija.

Kao da su se svi skamenili u tom trenutku. Da je grom udario posred ulice, iznenađenje mase ne bi bilo veće.

Šo je zastao sa podignutom rukom, a zatim se okrenuo. Iza obruča koji su napravili građani Evansvila stajao je jahač na šarcu.

Sedeo je mirno i nepomično na konju, a ruke je prekrstio preko jabuke sedla. Niko nije video kada je došao, ali mnogi su znali ko je.

I svima je bilo jasno da je jedino on mogao da puca.

— Jeste li vi učinili ovo, mister? — upitao je Šo, još ne znajući koga ima pred sobom. Njegov glas je presekao tišinu kao malo pre pucanj njegovog biča kojim je mlatio vezanog momka.

— Ja burazeru — čuo se metalni glas Doka Holideja koji još nije znao ko je ovaj prašnjavi siledžija. Ali, naslućivao je da je neko važan iz Šoove bande. Čak ni on koji je imao toliko iskustva, nije mogao da veruje da bi se Šo lično bavio ovakvim stvarima. To su obično šefovi prepuštali svojim pomoćnicima. Oni su izigravali gospodu. Sem onih najkrvožednijih, razume se.

A ako je ovo bio Šo, značilo bi to da je stvarno baraba i propalica, a ne bandit velikog formata.

— Ne podnosim ljude koji vole da izigravaju zakon. Prosto mi se zgadi kad naiđem na nekog takvog — rekao je Dok.

Dok je govorio, izraz Dokovog lica se nije menjao. Samo su njegove ledene oči bile uperene u Šoa. Dobro ga je osmotrio.

Šo je nosio dva revolvera čije su drške bile ukrašene biserima. Kockar se pitao, da li je Šo zaista tako brz kako se pričalo o njemu. Ili je tu legendu o sebi stvorio sam. U ruci je još uvek držao bič, ali to nije moralo da znači ništa. Bar ne za dobrog revolveraša. Možda će povući drugom rukom.

Bes je nestao sa Šoovog lica. Osetio je neku čudnu jezu duž kičme. Ali, brzo se otresao tog osećanja.

— Zažalićeš zbog ovoga, mister — rekao je. U glasu mu je kiptao bes. Lice i vrat su mu se oblili tamnim crvenilom.

Njegovi ljudi su se smesta našli kraj njega. Rasporedili su mu se s obe strane.

Njihov izgled nije obećavao ništa dobro. Ipak, malo je bilo verovatno da će neko poteći revolver, jer bi to značilo ubistvo. Bilo ih je previše i to ne bi bila ravnopravna borba. Čak ni građani Evansvila to ne bi mogli da podnesu.

A Šo nije želeo da neko od njegovih ljudi visi ovde na trgu. To bi sasvim pokvarilo njegove planove.

U tom trenutku, Majls se pomerio i nešto mu šapnuo od čega je Šo bukvalno pozeleneo. Znači, to je on, pomislio je i sav se izbezumio od besa.

Taj susret nije zamišljao ovako. Želeo je, ako već mora da dođe do susreta, da mu dovedu Doka, vezanog, pred njegov bič, baš kao što je sada ovde stajao Kornik. Ali, ovako pred toliko ljudi... ne, to nije želeo.

Ipak, procedio je kroz zube.

— Još niko ko se suprotstavio Leonu Šou nije dobro prošao, stranče! — uzviknuo je odlučivši da ne pokaže da zna ko stoji pred njim. — Uskoro ćeš shvatiti da bi i za tebe bilo bolje da se nisi umešao u ovo.

— Neće biti da je to jedino što te ljuti kada sam ja u pitanju Šo! Možda bi i ti mogao nešto da objasniš meni — odgovorio je Dok.

Gazda „Bar S" ranča položio je ruku na dršku svoga kolta. Njegovi momci su znali da više ne vlada sobom. Malo se pognuo i njegov stav je jasno govorio da će potegnuti oružje.

— Imaš li revolver, stranče — zapitao je. — Čime si pucao, malo pre? — glas Leona Šoa je odjeknuo ulicom.

Dok Holidej je razmakao peševe svog elegantnog kaputa. Nešto niže oko njegovog struka nalazio se opasač od bivolje kože u čijim su futrolama mirovala dva „linkolna" specijala. Videlo se da su niklovani i da su im drške obložene slonovačom.

Čak i da nije čuo koga ima pred sobom, Šo bi sada znao da je to Dok Holidej. Ali, njemu je više odgovaralo da se pravi da to ne zna.

— Kao što vidiš, junačino, imam oružje — odgovorio je nemarno Dok. I dalje je mirno sedeo na svom šarcu, ne pokazujući da je spreman da se maši revolvera.

Šo više nije mogao da govori od besa, koji ga je gušio. Njegova ruka je kao munja sevnula prema revolveru. Izvukao ga je iz futrole, a zatim je odjeknuo pucanj.

Ali nije pucao. Šo. Nije bio dovoljno brz. Njegov revolver je odleteo u luku, a tek zatim je opalio... u vazduh. Pao je nekoliko metara dalje od Šoa.

Dok Holidej je lagano vraćao u futrolu niklovani „linkoln" iz čije se cevi pušio dim.

Tuli Majls i još jedan kauboj koji su stajali pored Šoa, mislili su da je došao njihov trenutak.

Obojica su potegli istovremeno, ali mada su bili brzi, skoro kao i njihov gazda, to je ipak bilo presporo za Doka Holideja.

Njegovi revolveri kao da su sami izleteli iz futrole i naši se u njegovim rukama.

Prasnula su dva pucnja. Istovremeno.

Revolveri Tuli Majlsa i kauboja koji je potegao zajedno s njim pridružili su se „koltu" njihovog gazde.

„Linkolni" Doka Holideja su sada bili upereni u grupu kauboja pored Šoa.

— Želi li još neko da pokuša? — čuo se njegov glas. — Ako želi, ja sam spreman. Ako ne, kupite se i napolje iz grada. Vratite se u svoje jazbine, jer tamo i pripadate. Takvim junačinama nije mesto među ljudima. A ti Šo, sigurno znaš s kim imaš posla. Juriš me već mesecima. Sad znaš da neću izaći odavde dok ne sredim stvar s tobom. Samo neću da to bude ovde. Doći ću kod tebe, u tvoju jazbinu da mi objasniš o čemu se radi. Sad pokupi ovu svoju žgadiju i gubite se.

Kauboji su stajali oklevajući. Pogledali su u gazdu koji je još stajao sevajući očima.

— Nisam te pozvao da me pose-

tiš, i ne savetujem ti da to uradiš, mister — dobacio je Šo. — Moji stražari imaju striktna naređenja. Mislim da znaš kakva su.

Šo je savršeno dobro znao da bi njegovi ljudi kao od šale mogli da srede Doka Holideja, toliko ih je bilo. A njihova navika nije bila da se pridržavaju pravila igre. Ali, on je sad imao druge planove. Želeo je vlast u ovoj dolini, želeo je svoju vojsku, svoje revolveraše, koji će iz ove doline jahati u svim pravcima i donositi novac.

A on će praviti karijeru, političku. Ko zna, može stići i do Kongresa.

Zbog tih ambicija, sad nije želeo da dalje izaziva sudbinu.

Okrenuo se i mahnuo svojim ljudima.

— Idemo momci. Biće prilike da namirimo račune s ovim gospodinom. Tada ću mu reći i ono što ga bajagi zanima: kad mi je stao na žulj.

Okrenuo se i pošao prema svom vrancu. Njegovi kauboji su ga sledili. Odjahali su iz grada u oblaku prašine.

Baš taj oblak i gužva koja je još uvek vladala na ulici učinili su da niko ne primeti kako su dva jahača skrenula za prvi ugao i verovatno ujahala u gust park koji je tu počinjao, a završavao se iza Olrojevog saluna.

Ali, iskusnom oku Doka Holideja to nije promaklo.

Ironično se nasmešio i uputio se prema salunu.

Uz put je bacio pogled na mesto kraj pojila na kome je malo pre bičevan Kornik. Iznad njega je već bio stari doktor Lejdon.

On će to dobro obaviti, pomislio je Dok i pažljivo se približavao salunu.

Prišao je vratima, ali ne direktno, nego uz zid terase i bio je sasvim u pravu.

Jer, kad je naglo otvorio vrata naleteo je pravo na jednog od Šoovih ljudi. Kao u magnovenju ugledao je prestravljenog salunera kako kao prikovan stoji u uglu iza šanka.

Čovek se grudima isprečio pred Doka, ali ovaj je grunuo u njega svom snagom i odmah skočio u stranu.

Čovek je za trenutak izgubio ravnotežu, ali nije pao. Uhvatio se za jednu stolicu i ruka mu je poletela ka revolveru.

Dok je bacio pogled u stranu. I drugi bandit se mašio revolvera. Za trenutak se činilo da je čuveni revolveraš, kockar i avanturista najzad upao u bezizlaznu situaciju. Ali, samo za trenutak.

Tada je on levom rukom pokrio oči i uz prasak stakla skočio kroz prozor na ulicu.

Bio je to lud skok kakav se ne viđa često. Tresnuo je ramenom o staklo i prošišao kroz njega kao metak. Pao je u prašinu koliko je dug. U isto vreme je posegao za revolverom.

Bandit je pogrešno mislio. Smatrao je da će ga sada dokrajčiti, jer

su stvarno bili u neravnopravnom položaju. Dok u prašini, a bandit na prozoru sa prstom na okidaču.

Njegov revolver je rignuo vatru. Ali, on je računao da će Dok odmah skočiti na noge kako bi se lakše branio, pa je nišanio previsoko.

Dok Holidej je ispalio dva hica i oba su pogodila cilj.

Kao da ga je udario snažan vetar, bandit se povio. Kao da želi da zakloni lice. U samrtnom grču opalio je još jednom, ali, nebu pod oblake.

Dobivši u vremenu, Holidej je skočio i kao mačka našao se kraj prozora. Onaj drugi bandit je već okrenuo pete i u dva koraka izleteo kroz stražnja vrata. Uskoro se začuo topot kopita koji se brzo udaljavao.

Nesrećni Olroj je brisao maramicom znojavu čelu još uvek sav obeznanjen, a nekoliko gostiju koji su ušli u salun nešto pre Doka Holideja, ćutali su ne znajući šta da kažu.

— Jedan brendi, mister — prenuo je salunera Holidej.

Olroj je protresao glavom kao da je želeo da se oslobodi košmara i užurbano dohvatio flašu.

— Na... na račun kuće, mister Holideje! — rekao je odahnuvši.

XIII

Skver koji je do malo pre vrveo od ljudi odjednom je opusteo. Vins Tobin je još uvek ležao na mestu na koje je pao, ali se po njegovim pokretima dalo naslutiti da mu se svest polako vraća. Dvajt Rajnhard je bio na nogama, mada mu je lice bilo natečeno od snažnog udarca. Kornika su već preneli u kuću Duda Harpera.

Nije potrajalo dugo kada se Vins Tobin polako podigao i ječeći prišao Katarini koja je skupljala ostatke Kornikove košulje.

— Šta ste očekivali? — planula je kad je videla kako se Vins češe po zatiljku. — U ovom gradu izgleda nema zakona. Gde je vaš ujak? Šta ste radili pre nego što je ovo počelo?

— Neko me je udario — gunđao je Tobin. — Kada bih samo znao ko je to učinio...

— A nije vas briga za Kornika? Trebalo je da ste već na putu za „Bar S" ranč, da uhapsite Šoa.

— A šta to vas... — počeo je Tobin. — I šta me briga šta se događa takvim tvorovima kao što je Kornik?

— Malo su vas udarili. Trebalo je jače — odbrusila je Katarina odlazeći sa skvera, a mladić je ljutito pratio pogledom, još uvek ne shvatajući šta se dogodilo s njim.

Sva sreća Kornik je još bio u jednom komadu, kako su to voleli da kažu u ovom kraju. Nijedna kost mu nije bila slomljena.

Posle izvesnog vremena povratio se iz nesvestice, ali nije ništa govorio. Ležao je mirno i pokušao da se seti svega što se dogodilo.

Onda je novinar Rajnhard izvukao odnekud bocu viskija.

— Znam da Dan ne pije — rekao je podižući flašu — ali u trenutku kao što je ovaj...

— Dajte mi tu flašu, mister — pružila je ruku Dona Sju. Prinela je bocu Kornikovim usnama.

Kornik je popio jedan gutljaj i zakašljao se. Onda je povukao još jednom i snaga kao da se vratila u njegovo telo. Osetili su ironiju u njegovom glasu kada je progovorio.

— Dobrodošao kući, Kornik!... Evansvil te pozdravlja.

— Ne znam šta bih mogao da ti kažem — promrmljao je Dud. — Pokušali smo da ih zaustavimo... pokušali. I ja i Rajnhard i Sju...

— Nije trebalo da se mešate u to — prošaputao je i opet zatvorio oči. Ali, sad je već ujednačenije disao.

Posle nepuna dva sata Dan Kornik je počeo da se diže. Oslonio se rukama o krevet i jednu nogu spustio na pod.

— Nemoj — priskočila je Dona Sju, koja se nije micala iz sobe. — Prilično si izubijan.

— Ne pravi od mene invalida, Dona Sju — usprotivio se Kornik. — Moram da se vratim na ranč. Miguel je ostao sam. Mogu ga ubiti tamo.

— Dane Kornik još nisi u stanju da jašeš — usprotivila se Katarina.

— Ali, ja sam došao kolima — podsetio je on.

— Sva sreća. Možeš ležati na kolima, a ja ću da vozim — predložila je Dona Sju.

— Ti ostajes ovde — podsetio je Dan.

— Slušaj, ja samo hoću da ti pomognem da se vratiš na ranč... casna reč. Osedlaću Lusi i vratiću se kasnije ovamo.

Izvesno vreme Kornik se protivio. Ali, on baš nije bio u dobrom stanju, a Dona Sju je bila odlučna.

Dud i Rajnhard su mu pomogli da ustane i da izađe do kola. Svež vazduh kao da mu je povratio snagu. Uspravio se. Sada je koračao malo lakše.

Čim se Kornik smestio na kola Dona Sju nije oklevala. Popela se na sedište za vozača i uzela uzde u ruke. Konji su lagano pošli ulicom, a Dud, Rajnhart i Katarina, izmenjali su pogiede.

XIV

Vrativši se na ranč, Šo je sjahao, dobacio uzde jednom od kauboja i progundao naređenje Tulu Majlsu.

— Pošalji mi Breda i Vilmota — rekao je. — Neka dođu u moju radnu sobu.

Ušao je u kuću ne obrativši pažnju na Nadinu koja je stajala na dovratku dnevne sobe. Posmatrala ga je kako je besan uleteo u dnevnu sobu i zatvorio vrata za sobom.

Ubrzo zatim u sobu su ušli Majls, Bred i Vilmot. Ta trojica su predstavljali Šoove ljude od poverenja.

Nadina nije mogla da zna o čemu su razgovarali.

A čim su ova dvojica ušla u pratnji Majlsa, Šo je zapitao,

— Kako je bilo.

— Lako — nacerio se Bred Džejson. — Izdvojili smo deset grla iz Kešmenovog krda i utisnuli im nove žigove. Dok si ti sa momcima bio u gradu, oterali smo ih na Kornikov pašnjak. Sve je proteklo kako treba, gazda.

— Odlično — zadovoljno je progunđao Šo. — Tako ćemo Kornika ukloniti s puta. Umeo sam da sredim i pametnije od njega. A posle ćemo da dočekamo mister Doka Holideja. Zapamtiće me, ako još bude imao priliku da pamti.

— Zaista si pametan gazda — iskreno se divio Vilmot. Nahuškaćeš Kešmena na Kornika, ha! ha!

— Postoji jedna veoma stara izreka — zadovoljno se nasmešio Šo. — „Podeli, pa vladaj", glasi. Nikad ne omane.

Kad ih je otpustio, nasuo je sebi piće i zavalio se u naslonjaču.

XV

— Hej, pogledaj tamo! — uzviknula je Dona Sju kad su se približili ranču. — Ono je, izgleda, Miguel.

Meksikanac je klečao pored pojila i obema bukama pljuskao vodu po licu. Kada se kočija zaustavila pored njega uspravio se i pogledao Kornika.

— Šo — objasnio je nasmešivši se s mukom. — Mislim da je bio... suviše je brz za mene.

Kornik je istog trenutka zaboravio za svoje ozlede i modrice. Skočio je s kola i prišao Meksikancu, a ovaj je uzbuđeno primetio.

— I vi ste povređeni, gazda!

— Izubijan je prilično — objasnila je Dona Sju. — Šo ga je bičevao...

— Možeš li da malo pripaziš na stoku, Miguele? — zapitao je Kornik i osetio kako ga obuzima slabost.

— Si, sinjor — klimnuo je glavom Miguel. — Ja nisam tako povređen kao vi. Treba da se odmorite.

Dok ga je Dona Sju dvorila, Dan je razmišljao o celom svom dotadašnjem životu.

Sećao se dobro onog dana kada je bio u Nadininom zagrljaju i kako ga je molila da je odvede od Rafa Nadsena.

Bili su sami u sobi, ali su se vrata odjednom otvorila i Raf Nadsen je uleteo. U ruci je već imao revolver koji je uperio u Kornika.

Međutim, on, Dan je bio brži. Prileteo je rančeru i udario ga. Čovek je udario leđima o zid, a kolt mu je ispao iz ruke i po tepihu kliznuo do Nadininih nogu.

Ono što je usledilo, zgranulo je Kornika. Nadina je zgrabila kolt i s obe ruke uperila ga u Rafa i opalila. Raf je umro istog časa. Na licu mu je ostao izraz iznenađenja.

Nadina je reagovala hitro. Prisko čila je i utisnula kolt u ruku mrt-

VAJAT ERP

★ IZLAZI SVAKOG 3. U MESECU ★

kod vašeg
prodavca novina

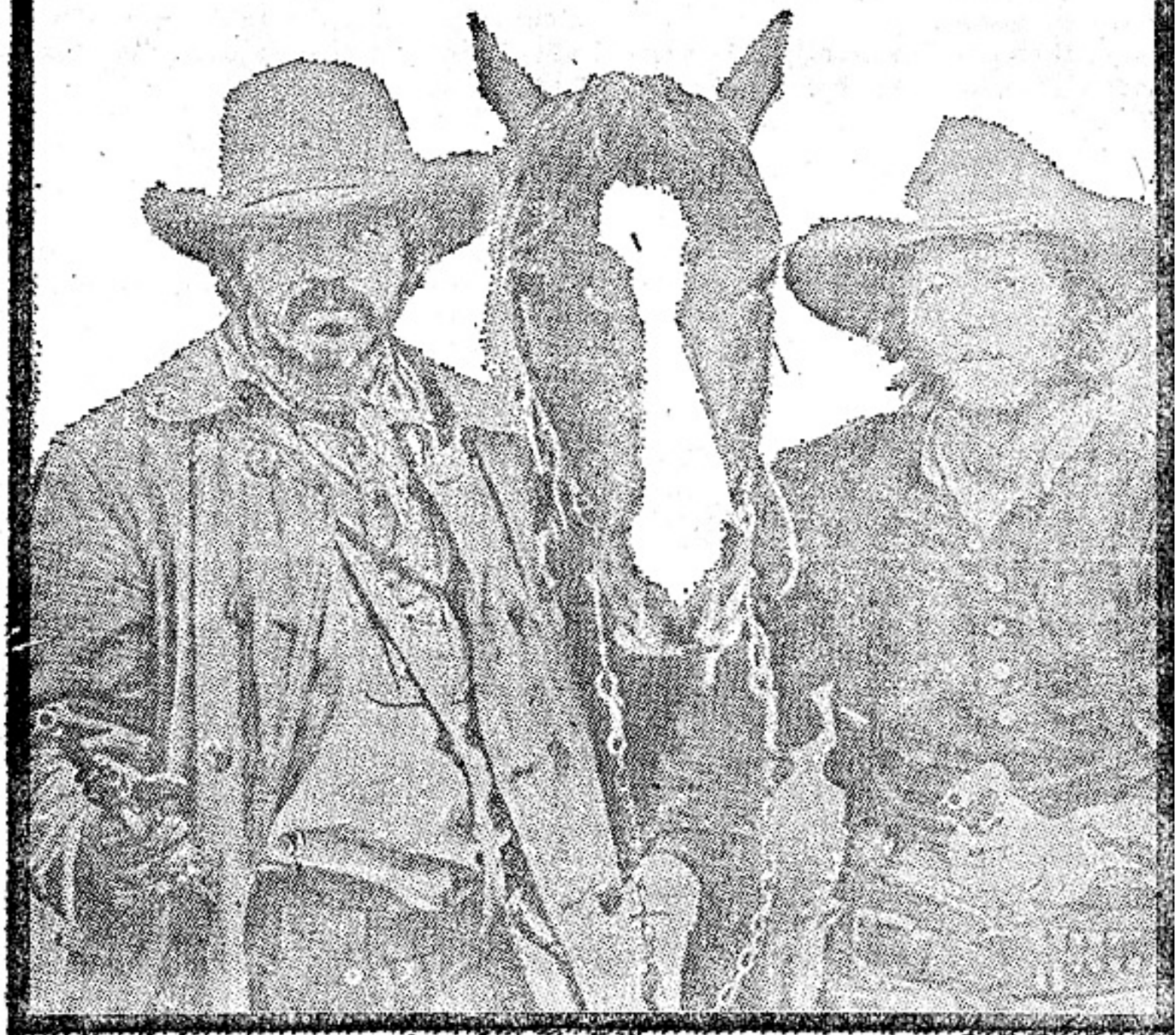

vog čoveka. Zatim se okrenula Korniku.

„Dolaze" rekla je.

Tada je već i Dan čuo ljude kako dolaze, valjda privučeni pucnjem. Čutao je kada su skočili na njega.

Nije poricao njihove optužbe. Nekako se nadao da će Nadina sve objasniti. Međutim, ona mu je kasnije rekla šta očekuje od njega.

A on je voleo ludo. Nije mogao da izneveri njena očekivanja. Naravno, ona je ispričala šta se „dogodilo". On je samo to potvrdio.

Iz razmišljanja ga je trgao glas Done Sju koja je na nekoga vikala.

— Ostavite ga na miru! Zar mu nije bilo dosta nevolja? Potreban mu je odmor, kažem vam! Šta mislite, ko ste vi, da ovako upadate u tuđu kuću?

Vrata sobe su se otvorila i na njima su se ukazala ljutita lica Done Sju i Nadine Šo.

Kornik se podigao na laktove i zamolio Sju.

— Pusti je neka uđe. Ne verujem da će ostati dugo.

— Paaa... u redu, onda — složila se Dona Sju. — Kad ti tako kažeš...

Devojka se povukla i zatvorila vrata za sobom.

Nadina je nepomično stajala nasred sobe i posmatrala Kornika. Bila je u svom jahaćem kompletu i prilično prašnjava.

Mora da je jahala oštro, pomislio je Kornik gledajući je onako prašnjavu i zadihanu. U redu! Sada je ovde, neka kaže šta želi. Bio je spreman na ovakav susret.

Nadina mu je prišla i ispružila ruke prema njemu.

Kornik je podigao ruku prema licu kao da je želeo da se zaštiti.

— Ne diraj me, Nadina. To ti neće doneti ništa dobro — rekao je brzo.

— Želim samo da razgovaramo — uzdahnula je Nadina, a u očima su joj zablistale suze.

— Pa, govori!

— Učinila sam ti strašnu nepravdu, Dane. Ali, molim te da mi pružiš priliku da to ispravim. Ako je to uopšte moguće. Nećeš zažaliti, obećavam ti. Biće kao što je bilo nekada... Možda i bolje! Zaboravićeš na sve...

— Na šta ću zaboraviti? — skoro se nasmejao Dan. A onda se namrštio. — Sada ću ti nešto reći Nadina. Reći ću ti u čemu ti grešiš. Ti si najlepša žena u dolini i ti to znaš... I misliš da bi tvoja ljubav mogla da mi nadoknadi sve muke kroz koje sam prošao... Ne može...

— Bilo je dana kad nisi tako govorio, Dane.

— Ti dani su prošli, Nadina. Bio sam mlad... i neiskusan. Sada sam drugačiji. Imao sam vremena da o svemu dobro razmislim. Znam da mi više nisi potrebna. Pokušaj da to shvatiš, Nadina.

Nadina Šo se okrenula i prišla vratima. Otvorila ih je i izašla iz sobe, ne okrećući se.

Otišla je, a Dan je odjednom osetio olakšanje.

Vrata su se ponovo otvorila. Ušla je Dona Sju noseći poslužavnik. Na licu joj je bio izraz negodovanja.

Uprkos bolovima, Kornik je uspeo da se nasmeši.

Dona Sju je stavila poslužavnik pred njega, pružila mu kašiku i rekla.

— Jedi!

On je morao da se nasmeje.

Ćuteći je sačekala da završi sa jelom, pa je isto tako ćuteći, pokupila sudove i izašla.

Kornik je zapalio cigaretu misleći kako mu se snaga vraća. Sutra, pomislio je, kada je bacio pikavac kroz prozor, sutra ću odlučiti o svom sledećem potezu.

Bičevao ga je čovek koji je pored sebe imao tuce revolveraša i ubica, i Kornik je odlučio da mu vrati dug.

XVI

Sutradan se probudio prilično rano, čim su sunčevi zraci probili kroz prozor. Osvanuo je još jedan vruć dan.

Kornik je ustao i uspravio se. Još uvek je osećao bolove ali se trudio da ne razmišlja o njima. Pronašao je sapun i peškir, uzeo čistu košulju i izašao napolje.

Devojka je još spavala. Ležala je na uskom krevetu u kuhinji.

Dan je malo zastao pored njenog kreveta. Kosa joj se rasula oko lica. Zaista je lepa, pomislio je Dan... samo da ne ume onako da poludi, kao onda kad sam je video prvi put.

Izašao je na verandu i mahnuo Miguelu koji je sedeo na prečki korala i pušio svoj cigarilos. Stado je bilo udaljeno svega nekoliko jardi od njega, pa je sa svoga mesta mogao da ga nadgleda.

Kornik se okupao. Osetio je kako mu je hladna voda potoka povratila snagu. Zatim se vratio i pridružio se Miguelu koji je još uvek sedeo na prečki.

— Senjor — namrštio se Miguel. — Čini mi se da ste rekli da imate tačno stotinu grla goveda?

— Da — klimnuo je glavom Dan. — Prebrojao sam ih kad sam ih prvi put sakupio. Zašto pitaš?

Miguel je protrljao bradu i zakašljao se.

— Čudno — rekao je. — Mora da ste pogrešili u brojanju, senjor. Upravo sam ih prebrojao...

— I? Koliko ih ima, po tvom računu?

— Sto i deset, senjor.

Kornik je osetio laku jezu na potiljku. Kao da mu je u glavi zazvonilo zvono na uzbunu. Bio je siguran da je dobro izbrojao.

— Jesi li pogledao žigove?

— Svi imaju vaš žig — uveravao ga je Miguel. — Veliko slovo C na bokovima.

— Osedlaj mi konja — progunđao je Kornik silazeći sa prečke.

— Zar ćete jahati... pre doručka?

XVII

— Kornik!

Lejdon je sa prezirom izgovorio ovo ime i pogledao u svoga gazdu. Stajali su jedan pored drugog i gledali prema istoku. Lejdon je upravo rekao gazdi kako im nedostaje deset grla.

Džim Kešmen je slušao ćuteći dok mu se na čelu urezala duboka bora. Zatim su u daljini primetili konjanika koji im se približavao.

Kornik je u galopu uleteo u dvorište i sjahao s konja. U tom času Lejdon je spustio ruku na dršku revolvera.

— Niko te nije pozvao u posetu — rekao je.

— U pravu si, Lejdone — odgovorio je Kornik. — Niko me nije pozvao. A kako si ti Džime?

— Reci samo reč, gazda — gunđao je Lejdon. — Nećeš morati dugo da ga trpiš pored sebe...

— Šta te dovodi ovamo, Dane? — upitao je rančer.

— Važan posao.

— Važan, za koga?

— I za tebe, i za mene. Da li ti nedostaje koje grlo stoke?

— Podosta.

— Da li ti nedostaje neko grlo odskora?... Od juče, na primer?

Lejdon je ćuteći pogledao u svoga gazdu. Stari Kešmen je posmatrao Kornika, a zatim je klimnuo glavom.

— Deset grla.

— Tačno, deset grla — ponovio je Kornik.

— Otkud ti znaš? — pitao je Lejdon.

Kornik nije obraćao pažnju na njega. Pogledao je Kešmena i rekao.

— Šta je bilo, Džime? Hoćemo li da porazgovaramo?

— U redu — promrsio je rančer. — razgovaraćemo unutra.

Ušli su u dnevnu sobu i posedali. Rančerova žena se pojavila samo za trenutak i spustila na sto dve šolje kafe. Kornik je otpio jedan gutljaj i zatim rekao.

— Imaš li olovku i hartiju Džime.

Bez ijedne reči stari rančer je na sto stavio list hartije i olovku, a Kornik je počeo da nešto piše.

— Ti i moj otac — podsećao ga je Kornik — imali ste običaj da se šalite na račun svojih žigova, jer su slični. Sećaš li se?

— Sećam se — klimnuo je glavom Kešmen. — Moj žig je slovo C. Čisto slovo C. Žig tvoga oca je C sa crtom iznad.

— Do prošle večeri, ja sam imao tačno stotinu grla, Džime. Jutros ih je bilo deset više. Svi sa mojim žigom. Da li ti to nešto govori?

Kešmen se naslonio laktom na sto. Bio je veoma ozbiljan

— Ti si juče bio u Evansvilu — progunđao je. — Čuo sam šta se tamo dogodilo. Ne verujem da si imao vremena da mi odvedeš deset grla. Imaš samo jednog kauboja, Miguela. On ne bi krao stoku od mene. Ne bi uopšte krao.

— U pravu si, Džime. I, šta dalje možeš da kažeš?

— Neka me đavo nosi ako znam u koga da sumnjam — progunđao je Džim.

— Ja znam.

Džim ga je pogledao upitno.

— Na Šoa — rekao je Kornik.

— Šo? — rančer je podigao obrve.

Njemu bi odgovaralo da se ti i ja zavadimo. Zar ne shvataš šta on namerava? Ti si trebalo da nađeš svoju stoku u mom krdu, sa svežom crtom iznad slova C? Razumeš li, Džime, šta je on hteo?

— Do đavola! — Kešmen je zamišljeno potrljao bradu. — Mogao bi da budeš u pravu. Ali, moraš priznati da to zvuči malo neverovatno.

— Priznajem — rekao je Dan. — Ne mogu te naterati da veruješ, ali hoću samo da te upozorim.

— Izgleda da se nešto gadno kuva u ovoj dolini — zamišljeno je rekao Kešmen.

— U pravu si. I, to vrlo gadno.

— Hm... Hm... — gunđao je Kešmen. — Šta je sledeće što imaš da mi kažeš?

— Sledeće — rekao je Kornik ustajući sa stolice — treba da bude ovo: pošalji sa mnom nekoliko svojih ljudi da izdvoje tvoju stoku iz mog krda.

Tek kada su ljudi sa Korner ranča oterali svoju stoku sa njegovih pašnjaka, Dan je mogao da odahne.

Posle toga je požurio kući. Uzeo je komad hartije i olovku i seo za sto.

Dona Sju je stajala iznad njega i posmatrala ga šta radi ali, on na nju nije obraćao pažnju. Posle neko liko trenutaka odmakao je hartiju i zamislio se.

Konačno je dobio odgovor na mnoga pitanja. Lako je bilo shvatiti kako je Kešmenov žig mogao da se pretvori u njegov. Ali, sad je shvatio kako su oba žiga mogla da se pretvore u Šoov. Ako se žig sa slovom C okrene naopačke i utisne tako da mu se gornji kraj spoji sa donjim krajem drugog C, dobija se slovo S.

XVIII

Tog jutra Nadina Šo se probudila sa jakom glavoboljom. Ustala je vrlo neraspoložena, podsećajući se jučerašnjih događaja.

Ona je lako mogla da drži pod svojom komandom Rafa Nadsena, pa čak i Dana Kornika, kakav je nekad bio. Međutim, sada je imala muža sa kojim nije mogla da lako izađe na kraj. A Dan Kornik joj je jasno rekao da mu nije potrebna. Osećala se užasno izgubljenom.

Sišla je u trpezariju na doručak iako je znala da neće moći da jede.

Uopšte nije imala apetita. Jedva je uspela da se prisili da popije nekoliko gutljaja kafe, koju joj je donela služavka.

Na njeno pitanje žena joj je odgovorila da je Leon Šo jutros rano odlazio sa ranča.

Odjednom, Nadina je osetila kako je ponovo hvata strah, a glavobolja joj se povratila.

Čula je vrata i podigla pogled. Njen muž je ušao u sobu. Bacivši šešir na stolicu, koja je stajala u uglu, uputio je ženi podsmešljiv pogled. Videlo se da je nekud jahao.

— Bičevao sam juče tvog divnog prijatelja, ali ne mislim da se zadržim na tome, Nadina — rekao je bahato. — Neće proći mnogo vremena, a od tvog prijatelja Dana Kornika neće biti ni traga ni glasa. Uskoro, svi će zaboraviti da je nekada uopšte živeo u ovoj dolini.

— Šta time misliš da kažeš? — uplašeno je upitala Nadina.

— To ćeš brzo doznati — progunđao je Šo. — Doznaćeš to... vrlo brzo.

Okrenuo se i izašao iz sobe, ostavljajući Nadinu punu strepnje.

Nije znala šta je taj njegov odgovor trebalo da znači, ali je osećala da se sprema nešto strašno.

Nije imala razloga da sumnja u Šoove namere, kada je Dan Kornik u pitanju.

Uostalom, Šo je već dokazao na mnogim drugim prilikama da ga ništa neće moći da spreči, da ukloni čoveka koji mu smeta.

Uhvatila se za glavu. Osećala je kako je obuzima griža savesti. Za sve je krivila sebe. Ona je prodala svoje imanje Šou i još od prvog dana, od kako ga je srela, naumila da se uda za njega. Zato je i postavila uslov da ostane u kući. Znala je šta jedino može da se dogodi, kada su u kući slobodan čovek i slobodna žena. Sada je došlo vreme da plati za sve.

I za ono što je učinila Rafu Nadsenu i Danu Korniku.

XIX

Posle okršaja u salunu Dok Holidej je lagano pio svoj brendi. Na njemu se videlo da ga zaokupljaju neke misli, pa niko nije hteo ni da mu se približi.

Iako je preživeo svašta i video svega i svačega od kako luta širokim prostranstvima Divljeg zapada i za njega je bio pravi šok, kada je video onu scenu koja se malo pre odigrala na trgu.

Još gore je bilo to, što su svi građani posmatrali sve to sa neskrivenim uživanjem. Prosto je bilo neverovatno da nisu mogli da shvate šta se događa. Zar niko od njih nije mogao zamisliti sebe u takvoj situaciji i zar su verovali da će se Šo zaustaviti samo na bičevanju jednog čoveka? Onda se odjednom prisetio Šoovih očiju.

Tada, kao da se u njegovom sećanju upalila sijalica. Nešto mu je govorilo da je te oči već negde video.

Od tog trenutka do odluke da se baci u veliku pretragu ostao je još samo jedan gutljaj brendija.

Ispio je čašu do kraja, dotakao prstom obod svog „kalifornija" šeširа i izašao iz saluna.

Požurio je prema uredu šerifa Bila.

Predstavnik zakona se upravo vratio iz bezuspešne potere za banditima sa Obojenih bregova i sada je slušao Vinsov izveštaj o onome što se događalo na trgu.

Holidej je sačekao da Vins završi svoje izlaganje, a onda se umešao.

— Niste se baš proslavili, mladiču — rekao je Vinsu. — Gledali ste linč... a...

— Pokušao sam... — počeo je Vins da se pravda gledajući čas u ujaka, a čas u Doka Holideja.

— Kada? Kada su već dve masnice bile na Kornikovim leđima.

— Pa, udarili su me. Nisam mogao... — počeo je da muca Vins.

— Trebalo je i vama da utisnu koji korbač. Ali, nisam došao za to. Šerife, želeo bih da porazgovaram sa vama.

— Imam i bez toga dovoljno posla — progunđao je šerif. — Govorite, ali brzo!

— Neće biti baš tako brzo. Potrebno su mi sve poternice koje ste dobili za poslednjih šest godina.

— E, vi baš preteraste! — uzviknuo je šerif. — Zar kod ovoliko posla da se bakćem još i sa prašnjavim poternicama? — Malo se zamislio, pa je brzo zapitao. — Šta, vi, u stvari, hoćete? Šta tražite?

Još ne znam. Ali, kad sam vam doveo onog momka što me je napao, rekli ste mi da vam se obratim, ako mi bude nešto trebalo.

— To još uvek važi — slegao je ramenima šerif. — Hajse, pokaži mu sve stare poternice, dok ja ne čujem ostatak onog što Vins ima da mi kaže.

— Ovamo, mister — progunđao je Hajs Tobin pokazujući Doku Holideju jedan mali sto u uglu. — Sad ću vam doneti. Sve su u podrumu.

— Tako sam i mislio — gunđao je Dok sebi u bradu.

Sačekao je da Hajs donese hrpu poternica i telegrafskih obaveštenja o banditima koje traži zakon. Zahvalio se Vinsu, a ovaj je samo slegao ramenima kao da ništa ne razume. Zatrpan gomilom hartija, Dok Holidej je pomno pratio svaki trag koji bi mu eventualno ukazivao na nešto slično ovome što se danas dogodilo.

Celo popodne je proveo za stolom preturajući po starim izveštajima i poternicama.

U vreme kada je pronašao trag koji je tražio, senke kuća su se već izdužile na ulici. Svežina večeri je već počela da prodire u kancelariju.

Dok Holidej je usredsredio svoje traganje na izveštaje, naročito one koji su se odnosili na bandite sa teritorije države Vajoming.

Konačno, mogao je da kaže da je nešto pronašao.

Izdvojio je telegrafski izveštaj koji se odnosio na vođu jedne bande.

Vajt Sloan...

Vajt Sloanu su pripisivane mnoge pljačke banki, napadi na vozove i kočije.

Samo za nekoliko godina, ta banda je opljačkala stotine hiljada dolara i predstavljala je pravu napast za celu državu Vajoming.

Opis vođe bande bio je prilično siromašan. „Visok, zgodan, govori kao obrazovan čovek".

— Interesantno — promrmljao je Dok Holidej pomalo ironično. — Tako sam i mislio.

Bilo je zanimljivo još nešto što nije promaklo Doku Holideju. Prema izveštajima koje je imao pred sobom, banda Vajta Sloana je u Vajomingu prestala da deluje i to odjednom, bez onih karakterističnih proređenih pljački kakve se dešavaju kad banda počinje da se raspada.

Za ovu bandu to nije važilo. Izgledalo je kao da je u zemlju propala. Odjednom. Od poslednje pljačke pre, otprilike četiri godine, niko više nije ništa čuo o njoj. Niko nije mogao ništa da kaže o Vajtu Sloanu i njegovim jahačima.

Dok Holidej je konačno ustao od stola.

Tobinovi su već otišli na večeru, a stari Bil Roj je sedeo i zavijao cigaretu. Izgledalo je da je zanet u misli. Dok Holidej je stao kraj njegovog stola.

— Hm — rekao je šerif. — Jeste li nešto našli?

— Moglo bi se reći. Ipak, zasada raspolažem samo teorijama.

— Da čujem, ako ste raspoloženi da mi objasnite — rekao je šerif pošto je povukao dim.

— Kao prvo — počeo je Dok smatrajući da treba da obavesti šerifa o svojim sumnjama, jer, on je mogao da likvidira Šoa, ali važno je bilo i kako će se ponašati grad. Takvu bandu nije lako uništiti jednim udarcem. — Dakle, kao prvo, pre četiri godine kao da je u zemlju propao, nestao je poznati pljačkaš Vajt Sloan, zajedno sa svojom bratijom. Od tog trenutka, niko više nije čuo za njega.

Bil je klimao glavom, ali nije rekao ništa. A Dok je nastavio. Znao je dobro da ga šerif sluša vrlo pažljivo.

— Druga stvar. Leon Šo je stigao u Kvaniljo dolinu pre nešto oko četiri godine. Imao je uspeha u svemu, bio je pun novca. Kada se domogao ranča Rafa Nadsena i Nadine, njegov ugled je porastao.

— Tačno! Tako je bilo — složio se šerif.

— Kao treće — nastavio je Dok — Šo je otpustio Nadsenove kauboje i pozvao svoje ljude iz Vajominga. Dakle, Vajoming je država iz koje je došao, a u Vajomingu je dejstvovala banda Vajta Sloana. Shvatate li šta hoću da kažem, šerife?

— Skoro sam zaspao — progunđao je Bil. — Ali nastavite sa pričom.

Dok se ironično osmehnuo. Znao je dobro da se šerif pravi važan, ali, to sada nije imalo nikakvog značaja. Moraće da čuje priču do kraja, i posle neće moći da kaže, da nije znao ništa.

DOK HOLIDEJ

★

NAJBOLJA

SERIJA

VESTERNA

★

★

IZLAZI

SVAKOG 7. U

MESECU

★

kod vašeg

prodavca

novina

DOK HOLIDEJ

— Kao četvrto, ti Šoovi ljudi su profesionalni revolveraši. To se jasno vidi na njima.

— Ima li još nešto?

— Ima. Kao peto, upravo kad su se oni pojavili počela je da napada banda maskiranih jahača sa Obojenih bregova. Počeo je teror u Kvaniljo dolini. Naravno, Šo tvrdi da su rančeri pokušali da kradu stoku od njega. Međutim, činjenica je da je već samo postojanje tih maskiranih bandita omogućilo Šou da se lako domogne imanja malih rančera.

Malo se počešao po zatiljku i rekao zamišljeno.

— Zatim, video sam danas Šoovo lice. Njegove oči su mi se učinile poznate. Mislim da mogu sasvim sigurno da kažem da su isto takve oči i u Vajta Sloana. Samo, on je nosio bradu, a ovaj je izbrijan, pa...

Stari predstavnik zakona je i dalje ćutao.

Dok Holidej je uzeo svoj šešir i pošao vratima. Tamo je zastao i okrenuo se.

— Ako se Šo domogne vlasti, kao što očigledno namerava, svim građanima koji ovde pošteno žive biće bolje da što pre napuste Kvaniljo dolinu... inače, gotovi su — rekao je. — Laku noć šerife, Bile. Laku noć i lepo sanjajte o ovim mojim pretpostavkama.

Izašao je na ulicu. Bio je užasno umoran. I on je imao naporan dan.

Ipak, nije se uputio prema hotelu, već je odrešio Miga i vinuo se u sedlo.

XX

Kada je večera završena i Nadina se povukla u svoju sobu, Šo je pozvao predradnika.

Čim je Majls stigao uveo ga je u svoju radnu sobu i zaključao vrata.

U spavaćoj sobi koja se nalazila odmah iznad radne sobe Leona Šoa, Nadina se spremala za spavanje.

U početku nije obraćala pažnju na glasove koji su dopirali odozdo. Već je bila navikla na to da Šo razgovara sa svojim predradnikom u kasne večernje sate, i nikada se nije interesovala za sadržaj tih razgovora. Mislila je da razgovaraju o poslovima na ranču, i oduvek je smatrala da je se to ne tiče.

Legla je u krevet i odjednom joj je pala na pamet čudna misao. Pa, Leon je ustao protiv Dana. Možda baš sada sprema plan kako da ga uništi!

Nadina je dobro poznavala ovu sobu. Znala je da je pored njenog stola za toaletu pod najtanji.

U stvari, tu je vršena neka prepravka, a kasnije je otvor na podu bio zatvoren samo tako što je preko njega postavljena daska.

Ustala je i polako sklonila toaletni stočić. Legla je i prislonila uho na dasku.

Ono što je ranije ličilo na nerazgovetno mrmljanje sada je čula sasvim jasno. Prepoznala je glasove i bez teškoća je mogla da prati razgovor.

— ...Možda ćemo pri tome izgubiti nekoliko ljudi — govorio je Majls. — Ali...

— Ono što ćemo postići, biće vredno tog gubitka — odvratio je Šo. — Do jutra, od Kornikovog i Kešmenovog ranča, neće ostati ništa. Znaš šta može da učini stampedo kad je u pitanju toliko goveda, Tuli!

— Ti si uvek govorio .. sredićemo sve, zar ne Vajte?

Nadina nije mogla da vidi, ali je jasno čula kako je odjeknuo udarac i Majlsa kako je bolno jeknuo.

— Do đavola! Nisi morao da me udariš — čula je nešto kasnije Majlsa.

— Budalo! Hiljadu puta sam ti rekao da me ne zoveš Vajte! Čak ni kada smo sami. Tako ćeš se jednom zabuniti i pred ljudima!

— Ne brini, neću.

— I nećeš — besneo je Šo. — Pred ljudima ima da me zoveš gazda i da mi govoriš vi. Ja sam sada Šo. Leon Šo, nemoj to da zaboraviš!

— Ja... hu... žao mi je Leone. Zaboravio sam. Odjednom sam se setio starih vremena kada smo nas dvojica... — bio je neobično pomirljiv Majls od čega Nadina nije mogla da dođe k sebi.

Ona je dobro poznavala Majlsa. Bio je grub, čak i surov, nikoga nije poštovao, pa čak ni nju. Uvek je gledao ispod oka kao da je ona uljez u svojoj vlastitoj kući. Zato se sada i iznenadila kada ga je čula kako je mek pred njenim mužem. Kakav li je tek on, pomislila je.

— Ti dani su prošli — čula je Leona. — Nekad smo bili sitni banditi. Ali sada nameravamo da izvedemo velike stvari. Mnogo veće od pljačke banke u nekom gradiću i nekoliko vreći zelembaća. Ovoga puta, ono što treba da dobijemo veće je nego što možeš i da zamisliš. Ova cela dolina će biti moja... a grad, takođe. Bićemo veći od bogataša...

Majls se zacerekao.

— Govoriš kao dete. Šta može biti više od bogatstva. Šta čovek još može da ima?

— Vlast. Moć, Tuli! Moć je jedino što svaki čovek treba da želi i za čega da se bori! Znaš li ti šta znači imati pod kontrolom celu dolinu? Celu oblast? Celu jednu saveznu državu?

— O kej! O kej! Znači, nateraćemo goveda u stampedo prema istočnom kraju doline? — presekao je Šoovo sanjarenje praktičniji Majls. — Šta misliš, u koje vreme bi bilo najbolje da ih poteramo?

— Neka bude u ponoć — opet je bio teatralan Šo. — To je, po mome, najbolje vreme za sve akcije. Prenesi moja naređenja ostalim momcima!

— Da im pomenem i posebnu nagradu za taj posao? Mislim da bi to ostavilo dobar utisak.

— Naravno. Obećaj im što god hoćeš, samo uradite kako sam rekao.

— Da stave maske?

— Obavezno!

Nadina se sva ukočila dole, na podu. Od užasa i iznenađenja prosto nije mogla da se digne. Jeste, i ona na duši ima jedan ljudski život, ali smatrala je da je sa tim završeno, da će odsada moći da živi onako kako je želela čitavog života.

Ipak, i neka daleka tuga progovorila je iz nje.

Jedva je uspela da se digne sa poda. Lice joj je bilo bledo, a oči upale. Drhtala je celim telom.

Čula je dovoljno. Više nego dovoljno.

Sela je na krevet i zarila lice u šake. Hiljade misli su joj se rojile u glavi. Znala je da mora nekako da upozori Dana. A možda i onog matorog šerifa i njegove glupave pomoćnike. Sve, samo da spreči ono što je naumio Šo.

Pao joj je na pamet i Dok Holidej. Međutim, nije znala kako da ga obavesti.

Uostalom, to sada nije znala ni za ostale, Dana i šerifa.

Dodušc, mogla je da se obuče i da naredi nekom da joj osedla konja. Ali, dalje od praga svoje kuće ne bi otišla, bilo joj je jasno. Šo bi pogodio njenu nameru i onemogućio je.

Najverovatnije je bilo da bi je zaključao u sobu i postavio stražu pred vrata. Posle ovoga što je čula bila je spremna da poveruje da je on u stanju da uradi i mnogo gore stvari.

Prošlo je nekoliko minuta. Nekoliko minuta u kojima je Nadina donosila odluke i odbacivala ih.

Malo kasnije, zadržala se na jednoj ideji. Šansa je bila slaba, ali je ipak postojala. Setila se malog Džošua, desetogodišnjeg sina svoje crnopute službavke. On bi mogao da se neprimećen izvuče sa imanja.

Ustala je i tiho prišla vratima. Otvorila ih je polako pazeći da ne škripnu, a zatim se oprezno spustila stepenicama.

Ispod vrata Leonove radne sobe videla se svetla linija. Još uvek su se čuli glasovi. Znači, Leonov razgovor sa Majlsom još nije završen, pomislila je.

Služavku ja pronašla u kuhinji. Upravo je pripremala večeru svome sinu.

Zatvorila je vrata za sobom i leđima se naslonila na njih. Videlo se da se sva trese od straha.

Beula joj je pritrčala i ponudila je da sedne, ali Nadina nije imala vremena. Isprekidanim rečenicama joj je saopštila zašto je došla i zamolila je da joj pomogne.

— Ne znam, gospođo — zbunjeno je govorila Beula. — Ali, Džošua je mali, suviše je mračno napolju... Može svašta da se dogodi...

— Znam to Beula. Ali, veoma je važno. Radi se o životu i smrti — preklinjala je Nadina.

— Ja znam gde je Kornikova kuća — umešao se dečak. — Stara gospođa Kornik mi je često davala kolače...

— Da li bi mogao da pronađeš put do njih, Džoš? — upitala je Nadina sa nadom.

— Razume se. I ne bojim se da jašem noću — junačio se dečak.

— Onda se brzo spremi.

Nadina je na parčetu hartije napisala nekoliko reči i porurku strpala dečaku u džep.

— Potraži mister Kornika i daj mu ovo — rekla je. — Ni po koju

cenu ne smeš dozvoliti da ova har tija dođe u ruke nekom drugom. Ako te zaustavi neko od naših kauboja, nemoj mu reći kuda ideš. I gledaj da svakako stigneš do Kornika. Jesi li razumeo?

— Da, madam. A sad bih mogao da pođem.

— Hajde! Zaista je hitno.

Dečak se nasmešio i nestao u tami. Bio je srećan što su mu stariji ukazali takvo poverenje.

Nadina je potapšala njegovu majku po ramenu i pokušala je da je ohrabri.

— Biće sve u redu Beula, videćeš. Dobićeš od mene lep poklon, Beula.

Beula se ljuljala levo-desno kako je običaj kod njenih sunarodnika kada su uplašeni ili se nadaju nesreći.

— On je još mali — govorila je zabrinuto. — Izašao je sam u noć!

XXI

Dok Holidej je taman stigao do raskrsnice na kojoj se pri dolasku rastao od Dana Kornika. Dan je produžio za svoj ranč, a on za Evan svil. Sada je krenuo da u Dalas pošalje poruku svome prijatelju Li Marvinu koji je bio zapovednik jedne rendžerske jedinice.

Na to se odlučio kada je večeras malo obišao Šoovo imanje. Ono što je tamo video ličilo je na neku kasarnu redovne vojske, a ne na ranč.

Jeste, svuda okolo su pasla goveda, kao na nekoj idiličnoj slici, ali po gajevima i šumarcima odmarali su se momci, vrlo nesimpatičnih fizionomija, a puške su im bile složene u soške.

Čak i za Doka Holideja to je bilo neverovatno. Pa, ovaj kao da se spremao na vojni pohod, pomislio je. Nije valjda da su ovi momci stalno zaposleni i da još uvek donose svome gazdi ogromnu lovu?

Tu na samoj raskrsnici odjednom je začuo topot kopita. Nije želeo nikakav susret koji bi mu osujetio glavnu nameru pa se zaklonio u šiprag kraj puta.

Iznenadio se kada je ugledao jahača. Još kad je izašao iza okuke videlo se da je dečak.

Dok je poterao Miga uz kosinu i sačekao dečaka.

— Hej, momče! — javio se izdaleka da ga ne bi uplašio.

Međutim, dečak se nije uplašio. Dojahao je sasvim do Doka Holideja i učtivo ga pozdravio.

— Dobro veče, mister — rekao je. — Priličan je mrak zar ne?

— Hm, prilično. Toliko da sam te jedva primetio — rekao je Dok. — A kuda si se ti uputio?

— Tu, ne idem daleko.

Dok se malo osmehnuo. Dečak neće da kaže određeno kuda ide. Znači, ide poslom.

— A gde stanuješ? — opet je pitao Dok, tobož nezainteresovano.

— Na ranču mister Šoa.

Dok se jedva uzdržavao da ne zvizne. Sada je bio siguran da de-

čak nosi neku poruku, samo nije znao od koga. Da li je to neka ucena... Ali, to bi bilo neverovatno. Šo bi je sigurno poslao po nekom od svojih kauboja.

Pobogu, valjda nije... — odjednom je sinulo Doku — da dečaka ne šalje Nadina. Ako je tako, onda mališa nosi zaista važnu poruku.

— Da te ne šalje gospođa Šo? — rešio je da malo hazardira.

Dečak se pravio da ne čuje.

Znači, ona ga šalje, zaključio je Dok. To je onda nešto zaista važno, važnije nego što i sam može da pretpostavi.

Za trenutak, Dok je razmišljao šta da radi. Onda je rešio da jaše sa dečakom. Mora da vidi šta to Nadina javlja, a s druge strane, može i dečaku da zatreba zaštita, pa da mu se nađe.

— Uh, do đavola, nešto sam zaboravio — rekao je Dok. — Možda bi bilo najbolje da i ja odjašem do mister Kornika. Nas dvojica smo prijatelji, pa će mi pomoći da rešim svoj problem.

— Odlično, mister — rekao je dečak starmalo. Videlo se da se ob radovao. I, mada je tvrdio da se ne plaši da noću jaše sam, videlo se da mu je laknulo što će imati društvo.

Oboli su konje i krenuli.

Bilo je već oko pola jedanaest, kada je Kornik ugledao siluetu dva jahača kako se približavaju krdu kraj koga je on stražario. Jedna je bila prilično manja. Kao da je bio dečak.

Bio je zadovoljan što se našao ovde. Odlučio je da prvu smenu provede on kraj stoke... do tri ujutro. Tako će dati priliku Miguelu da se ispava.

Za svaki slučaj položio je ruku na dršku revolvera, ali je odmah zatim odmakao. Shvatio je da je jahač dečak, a onaj iza njega Dok Holidej. Jedino nije mogao da shvati kuda su se uputili u ovu mrklu noć ovaj neobičan par jahača.

Mali Džošua je dojahao do njega i široko mu se osmehnuo.

— Vi ste mister Kornik? — upitao je.

— Tako je — odgovorio je Dan. — A odakle si ti momče?

— Sa Šoovog ranča. Misis Šo mi je dala poruku za vas.

Kornik se zlovoljno namrštio, a Dok Holidej je pomislio da je samo gubio vreme džabe. Dan je prihvatio cedulju, koju mu je dečak dao, ali je držao u ispruženoj ruci ne znajući šta da radi s njom.

— Ne mogu da čitam po ovom mraku — progunđao je. — A šibice sam ostavio kod kuće. Moraćemo da odemo tamo, da mogu da pročitam šta piše.

Tek sada je Dok prišao sasvim blizu.

— Zdravo Dane — pozdravio ga je. — Šta to ima novo?

— Hajde sa nama do kuće. Ne mogu ovde da čitam.

Onda su sva trojica krenuli prema kući. U kuhinji je Dan zapalio petrolejsku lampu i brzo pročitao poruku.

Mali Džoš ga je posmatrao i dobro video kako mu se mišići na vilicama grče.

Kornik je još jednom pročitao poruku i pružio je Doku.

— Koliko ti je vremena potrebno da stigneš do kuće? — pitao je dečaka.

— Ne treba mi mnogo — nasmešio se dečak. — Moj konj je brži nego što izgleda.

— Odlično! — rekao je Kornik. Izvadio je iz džepa srebrni dolar i dao ga dečaku. — Vrati se nazad što možeš brže.

Kada je dečak otišao, Kornik je pogledao Doka Holideja.

— Pričekaj samo da probudim Donu Sju — rekao je i pokucao na vrata devojčine sobe.

Posle nekoliko trenutaka, devojka se pojavila potpuno obučena kao da i nije spavala.

— Moramo brzo da se spremimo — objasnio joj je Kornik. Molim te požuri do Miguela i kaži mu da dođe ovamo da se dogovorimo.

Devojka je izašla, a Kornik je zapitao Doka.

— Šta kažeš na ovo? Nije loše smislio?

— Naravno, sve ovo može da bude obična dezinformacija — rekao je Dok. — Ali, ako je istina mislim da treba preduzeti sve da se to spreči. Ne sme se rizikovati.

— O čemu to govorite? — umešala se Dona Sju, koja se upravo vratila sa Migelom. — Kao da se igramo skrivalica.

— O stampedu, devojko — rekao je Dan.

— O stampedu? Kakvod stampedu? — namrštila se devojka.

— Por Dios! — Miguelove oči su se razrogačile dok se krstio. — Stampedo! Šoovo krdo je ogromno. Neće ostati ni travka...

— Aha — rekao je Kornik, a Dok je pogledao na sat. Vreme je brzo odmicalo. — Stampedo je gadna stvar — promrsio je. — To je najgore što može da nas zadesi.

— Mislim da se i to može sprečiti — umešao se Dok. — Ako se dobro organizuje. Samo, ja ne mislim da će se stvar završiti na tome, iako je i to dovoljno.

— Ne razumem te? Pa, od svega ovoga neće ostati ni kamen na kamenu kad preko nas projuri toliko krdo! Zar može još nešto da se dogodi?

— Može. Danas sam video čitavu vojsku bandita na Šoovom imanju. Posle stampeda, dolaze one. Malo su promenili redosled. Budi siguran da sam u pravu.

— Ne sumnjam — klimao je glavom Dan. — Pa, šta nam predlažeš?

— Tu mnogo pomoći nema. A ni od građana Evansvila ne možete očekivati pomoć, to si danas video. Ja sam pošao na gradilište pruge da pošaljem telegram u Dalas. Da pozovem rendžere. Jer, ovde će biti pravi rat.

— To je dobro — uzviknuo je Miguel. — To je dobro.

— Samo, ako ja pođem, imaćete jednog manje u odbrani.

— Koliko ti je potrebno, tamo i natrag?

— Pa, oko sat, sat i po.

—S naći ćemo se nekako. Znam da će tvoja pomoć stići na vreme.

Kada je Dok odgalopirao, Dan je poslao Miguela kod Kešmena da i njega obavesti.

— Reci mu neka dovede svoje ljude ovamo! — doviknuo mu je Dan.

— Ovamo? — zgranuo se Meksikanac, kao da nije verovao svojim ušima.

— Da, do potoka. Tu ćemo pokušati da okrenemo Šoova goveda.

— Si — klimnuo je glavom Meksikanac, skočio na konja i odgalopirao.

— A ja? Šta ja treba da radim? — upitala je Dona Sju, ali se videlo da nije ni malo uplašena.

— Ne odvajaj se od mene. Mislim da ćeš tako biti najbezbednija!

Devojka je klimnula glavom i potrčala za njim. Oboje su osedlali konje i dojahali do korala.

Tu, kraj korala ostavio je devojku da je sačeka, a on je odjahao do kaubojske spavaonice. Vratio se uskoro noseći u ruci veliku kantu petroleja.

— Sada, hajde sa mnom — rekao je.

Prošlo je dosta vremena pre nego što se iz daljine začuo topot kopita Kešmenovih konja. Kornik je video jahače kako prelaze potok na nekih stotinu jardi od mesta na kojem se on nalazio.

Miguel i Kešmen su jahali na čelu. Stari rančer je zaustavio konja pred samim Kornikom.

— Baš je đavolska ona poruka koju si mu poslao po Miguelu — rekao je brišući rukom oznojeno čelo.

— Bilo bi dobro za tebe da je istina to što si javio — progunđao je Lejdon.

Kešmen je izvadio iz džepa sat i pogledao.

— Do đavola! — rekao je. — Ponoć nije daleko, a ništa se još ne čuje. Možda su se predomislili. A možda je pomerio rok. Uostalom, ako nešto pokušaju, to ćemo uskoro saznati.

Sjahao je s konja, a njegovi ljudi su ga sledili. Okupili su se oko Kornika. On im je pokazao kantu sa petrolejem. Lejdon i Kajl su izmenjali značajne poglede. Bilo je očigledno da je Kornik preduzeo sve mere predostrožnosti, a to, valj da, ne bi radio tek tako.

— Ti, izgleda, imaš ideju kako da ih zaustvimo, Kornik? — zapitao je Kajl.

— Postoji samo jedan način — rekao je Kornik. — Iznenađenje. Moramo ih iznenaditi. Ako na vreme uspemo da okrenemo krdo, biće jednostavno da ga usmerimo na zad na „Bar S" ranč. Ja bar tako mislim.

— A tada im nećemo dati da stanu — otpljunuo je stari Kešmen. — Nateraćemo stoku na Šoovu kuću, baš kao što je on to želeo da uradi sa nama.

— Samo, oni nisu gluvi. Čuće nas na vreme i moći će da pobegnu — primetio je Kajl.

PRIJATAN
ODMOR
UZ
ZABAVNE
ROMANE
FORUMA

Lejdon je bacio pogled prema osušenom grmlju koje je raslo duž obale potoka.

— Tamo ćemo zapaliti vatru, zar ne? — upitao je.

Kornik je klimnuo glavom.

— To nam je jedina šansa — rekao je zamišljeno.

Odjednom, sa istoka se začula grmljavina. To je bila ona vrsta grmljavine koje se svi stočari boje više nego najjačih gromova s neba.

Miguel je prišao Korniku i slegao ramenima.

— Biće veselo... čini mi — primetio je sa prizvukom gorčine u glasu.

— Biće, biće — složio se Dan.

Požurili su da poliju petrolejem svo suvo grmlje na obali potoka što je izgledalo kao neka veštačka granica.

Kašmen je primetio da bi Dona Sju trebalo da odjaše dalje, negde gde je bezbednije. Na to je Kornik rekao brže nego što je Dona Sju očekivala.

— Biće sigurna kao i svi mi — rekao je. — Neka ostane ovde.

— Evo ih! Dolaze — promrljao je Kešmen. Glas mu je bio potpuno miran. U ovom kraju ljudi su naučili da gospodare svojim emocijama.

XXII

Kornik je mislio samo na jedno, kako će funkcionisati njegov plan i da li je Dok Holidej poslao depešu. Jer, posle onoga što mu je Dok ispričao, teško da bi se on i Kešmen sa svojim momcima mogli suprotstaviti Šou.

Odjednom, u daljini se ukazala neka tamna masa koja se približavala uz stravičnu tutnjavu. Hiljade papaka udaralo je o zemlju i sve je to stvaralo utisak zemljotresa koji tek što se probudio u utrobi zemlje.

Prilazili su sve bliže... bliže.

— Napred! — viknuo je Kornik.

Mamuznuo svoga konja i poterao ga u susret krdu.

Uz gromoglasne povike svi ostali su pojurili za njim. Sišli su do potoka, svako na svoje mesto u širini oko pet stotina metara i tu stali, a podivljalo krdo im se sve više približavalo.

Jedan trenutak stajali su mirno nasuprot krda, a zatim su, na Kornikov znak, kresnule šibice.

Žbunje je bilo dobro natopljeno petroleumom i plamen je buknuo istog časa. Ogroman vatreni zid isprečio se ispred krda koje je uz tutanj i mukanje delovalo kao ogroman neman.

Suvo granje je praštalo u plamenu, ali krdo se nije zaustavljalo.

U jednom trenutku Kornik je pomislio da njegov plan neće uspeti. Izgledalo je da ništa ne može zadržati poludelu stoku, pa ni plameno more koje se isprečilo ispred nje.

Odjednom, zaorio se Kajlov pobednički glas koji je nadjačao grmljavinu.

— Usporavaju! Usporavaju! — vikao je.

I stvarno, krdo se počelo kretati

nešto laganije, ali nije se zaustavljalo. Nije ni moglo. Jer, ona goveda pozadi vršila su pritisak na ona napred, pa da su se i uplašili vatre i želeli da zastanu, nisu mogli.

Ipak, mnoga grla su skrenula u stranu. To je bio dobar znak, jer je značilo da će i druga goveda poći za njima.

Jahači su sada poleteli u susret stoci, koja je menjala pravac.

Ponovo se snažna grmljavina prolomila kroz noć. Stado se vraćalo istim pravcem kojim je došlo.

— Pazite! — viknuo je Kornik. — Dolaze jahači!

Kornik je prvi primetio maskirane prilike na konjima. Iako su bili obučeni u tamno, jasno su se ocrtavali na nešto svetlijoj pozadini neba.

Iz njihovog pravca odjednom su počeli da sevaju plamenovi. Bilo je očigledno da pucaju, iako se to nije čulo u paklenom topotu stampeda.

Kornik je opalio ne nišaneći. Video je kako je jedna maskirana prilika digla ruke, a zatim se stovalila s konja u ustalasano more rogova i papaka.

Zatim je zrno očešalo konja pod njim. Kornik se okrenuo i još jednom opalio. Još jedan bandit je pao.

Mesec se pojavio iza vrhova Obojenih bregova i obasjao celu dolinu. Sada se sve videlo kao na dlanu.

Konji Kešmena i Kajla su jurili bez jahača. Kajl je bio mrtav, a Kešmen u nesvesti sa puščanim metkom u ramenu.

Ali, i meci kauboja sa „Korner" ranča pronalazili su cilj.

Kešmenovi ljudi su osuli koncentrisanu paljbu na maskirane jahače, a banditi su se odjednom našli između dva neprijatelja... Kauboja koji su na njih osuli divlju paljbu i krda koje je menjalo pravac.

Mnogi od njih su sada jahali samo da spasu život, a krdo je tutnjalo za njima.

Daleko po strani, jahali, su Šo i Majls. Njih dvojica su više želeli da nadziru akciju svojih momaka nego da sami učestvuju u tome.

Zaustavili su se kada je jedan maskirani jahač u galopu dojahao do njih. Istog trenutka sručio se iz sedla. Odmah za njim, pojavila se masa u trku.

Šo je shvatio o čemu se radi.

— Teraju goveda nazad, Tuli! — uzviknuo je. — Teraju pravo na naš ranč.

Prvi put je hladnokrvni Tuli izgubio prisustvo duha.

— Šta da radimo? — povikao je u panici.

— Idemo na ranč. Dosta smo daleko, stići ćemo, pre goveda. Reći ću ti kad stignemo, šta ćemo...

A na ranču „Bar S" već je zavladala panika. Služavka Beula je već sedela na konju i žurila za sinom, koji je upravo izjahao sa ranča.

Šo je sjahao i viknuo Majlsu.

— Ostani na vratima!

— Ideš po novac? — viknuo je Majls.

— Naravno da idem po novac — odvratio je Šo. — Zatim ti i ja polazimo prema Obojenim bregovima... Tamo ću odlučiti šta dalje

da radimo. Uostalom, ljudima sam dao naređenje da po svaku cenu unište te proklete rančere. Pa, nisam ih plaćao samo da jedu sve ovo vreme.

— Samo požuri — molio je Majls. — To podivljalo krdo prilazi sve bliže!

Šo je uleteo u svoju radnu sobu, zgrabio je platnenu vreću koja je stajala u uglu sobe i prileteo sefu.

Žurno je i u panici trpao svežnjeve novčanica u vreću trudeći se da mu ne ostane nijedan cent. Zatim je dobro vezao vreću i požurio napolje.

Majls je još uvek stajao ispred vrata... ali, više nije bio sam. Pored njega je stajala Nadina i uplašeno se zagledala u svoga muža.

— Potukli su te! — viknula je. — Okrenuli su goveda ovamo... i baš se radujem što je tako. Čuješ li me? Radujem se! Radujem se!

— Imali su ludu sreću — nabusito je odgovorio Šo.

— Ha! Ha! Ha! — zacerekala se Nadina unoseći mu se u lice.

— Šta ti je? Jes li poludela? — pobesneo je Šo kome nije bilo do smeha.

— Sreću, kažeš? Imali su sreću? Nisu! To nije bila sreća — vikala je.

Osetio je prizvuk trijumfa u Nadininom glasu i pogledao je malo bolje.

— Ja sam upozorila Dana — vikala je. Čula sam te dok si kovao plan sa Majlsom. Poslala sam poruku Danu i...

Čak i bezosećajni Majls je bio iznenađen Šoovom reakcijom.

A Šo se izobličio od besa. Ne razmišljajući, potegao je revolver iz futrole. Odmah je i opalio.

Metak je odbacio Nadinu na Majlsa, a kad se predradnik odmakao od nje, pala je koliko je duga na tle verande.

— Ostavi je tu; — viknuo je Šo. — Krdo će stići svakog trenutka. Kuća će otići u paramparčad, a od ove kučke ostaće samo mrlja!

Protrčao je pored Majlsa i poleteo prema konju.

Majls je još jednom nervozno bacio pogled prema nepomičnom telu žene, a zatim požurio za svojim šefom.

Uskočili su u sedla i smesta poleteli galopom. Uputili su se prema obojenim bregovima.

XXIII

— Uspeli smo, senjor! Uspeli smo! — vikao je Miguel Morales terajući svoga konja punim trkom.

— Ali, zašto idemo ovim pravcem?

— Hoću da pokušam da stignem do kuće pre krda... za slučaj da neki Šoovi ljudi pokušaju da pobegnu.

— Ali, gde je Dona Sju? — odjednom je povikao Morales sav izbezumljen od straha.

— Ne brini amigos — čuo je glas iza sebe! Ona je kod kuće, leči ranjene.

— Dok, oh mister Dok, stigli ste!

— iskreno se obradovao Meksikanac.

— Da i ja jednom zakasnim za gužvu — nasmejao se Dok. — Do duše samo malo. Stigao sam ipak da vidim da su Šo i Majls pobegli prema kući.

— Požurimo — povikao je Kornik, a tek onda je i on primetio Doka i sav se ozario.

Malo je zadržao konja i pričekao da ga stignu Dok i Miguel.

— Rendžeri će biti ovde vrlo brzo. Ja bar tako mislim. Poslao sam telegram, ali, neki čovek mi reče da su se već uputili ovamo. Nego, mi sad imamo važan posao.

Sa tutnjavom stampeda koji im je pretio za ledima, približavali su se Šoovoj kući.

Miguel je ostao na konju, a Dok Holidej i Kornik su uleteli u kuću.

Kroz nekoliko minuta Dan se pojavio pred kućom. U rukama je nosio teško ranjenu Nadinu.

— Nadina — rekao je.

— Mislim da bi najbolje bilo da vas dvojica krenete kući, jer sigurno i tamo sad ima posla. Ja idem prema Obojenim bregovima — trgao ih je iz neke čudne tuposti Dok.

Ne oklevajući više ni trenutka Miguel i Kornik su okrenuli konje i prekim putem se uputili prema ranču „Bar C" noseći sobom ranjenu Nadinu.

Dok Holidej je krenuo prema Obojenim bregovima.

Na jednoj uzvišici iznad ranča, Šo i Majls su sedeli i posmatrali dolinu. Zora je već probila tamu i mogli su jasno da vide kako je Kornik našao Nadinu i poneo je.

— Jesi li video? — upitao je Majls. — Taj Kornik je poneo tvoju ženu na svom konju. Možda i nije mrtva.

— I da nije — odvratio je Šo — uskoro bi bila. Niko mene ne može varati nekažnjeno, Majlse.

— Šta to imaš na umu?

— Oni će je svakako odvesti najbližem doktoru. To je Lejdon u Evansvilu. A ja ću im biti za petama.

— Jesi li normalan? Pa, znaš li šta sada znači otići u grad? To je ravno samoubistvu!

— Varaš se. Nisu se stanovnici Evansvila mogli opametiti tako brzo. Sada će biti u panici. A to je dovoljno da obavim još neke poslove.

Huk stampeda je postao sasvim jasan i uskoro je stado stiglo do ranča.

Kao tamna reka, goveda su preplavila sve jureći i preko kuće kao da je kutija šibice.

Zidovi su popustili pod stalnim naletima telesa, a sav prostor je prekrio oblak prašine koja je zakrilila nebo.

Posle otprilike pola sata, sve je bilo gotovo.

Kad se prašina slegla, ukazao se stravičan prizor. Kuća na ranču više nije postojala. Nije postojala ni bilo šta drugo.

Tu i tamo videle su se ruševine nekadašnjih zidova i poneko nepomično telo goveda. To je bilo sve.

Stado je protutnjalo i sravnilo sve pred sobom.

Kešmenovi jahači su se sakupili kraj mesta na kome se ranije nalazila kuća. Bez reči su posmatrali ruševine.

Odjednom, iz daljine se čuo topot kopita i svi do jednog su prineli ruke drškama revolvera.

Iza okuke su se pojavila četiri jahača. Dvojica su pridržavali Kešmena da se održi na sedlu. Za njima su jahali šerif Bil i njegovi nećaci.

Lejdon im je pojahao u susret.

— Jesi li dobro, gazda? — upitao je.

— Živ je — odgovorio je šerif Bil. — A gde je Šo?

— Nismo ga videli, šerife — namrštio se Lejdon. — Bili smo suviše zauzeti likvidiranjem maskiranih ubica. Bar onih što su stigli za stampedom.

— Zar su svi pobegli? — umešao se Hajs Tobin.

— Jesu — nacerio se Lejdon. — Čim su videli tebe!

— Budi ozbiljna Lejdone — opomenuo ga je šerif.

— Pa zar ne vidite da su pobegli? — nabusito je progunđao Lejdon. — Otišli su prema Obojenim bregovima. Upravo smo nameravali da pođemo za njima.

— Nećete nikud ići — umešao se u razgovor Kešmen. — Mislim da je dosta bilo za jednu noć. Ja nemam kauboja za bacanje.

— Dobio sam telegram. Svakog časa treba da stignu rendžeri — rekao je šerif. — Ali, dotle i mi možemo nešto da učinimo.

— Pozovi one tvoje dične građane što uživaju da gledaju linč! — odbrusio mu je Kešmen. — A i tvoji nećaci su isti takvi. Moji ljudi neće nikud više!

— U redu — pomirljivo je rekao Bil. — Ipak, mogao bi da mi ostaviš bar dvojicu. Ovoga puta je drugačije. Sad znamo ko su banditi i neće biti teško pronaći im trag.

Ostavljajući grupu jahača pored Kešmena, šerif Bil se uputio prema Obojenim planinama.

Posle svega jedan sat naišli su na trojicu Šoovih ljudi.

Potpuno glupo, kao neki početnici, jahali su zajedno umesto da se odmah rasture svaki na svoju stranu kako bi učinio svaki iskusniji bandit kad mu je potera za petama.

Bil i njegovi nećaci, i ona dvojica Kešmenovih momaka zastali su u grmlju, posmatrajući bandite kako se nešto dogovaraju.

— O kej — rekao je šerif. — Polazimo. Rasturićemo se kako ne bi znali koliko nas je. Opkolićemo ih. Ako se predaju ... u redu. Ako budu imali nameru da pruže otpor ... pa, onda pucajte u njih. Ali, više bih voleo da ih imam žive. Trebaće nam svedoci.

Opkolili su bandite veoma lako. Izgledali su kao da ne obraćaju pažnju na ono što se dešavalo oko njih. Bili su potpuno smušeni i izgubljeni. Takve su obično sledžije. Jaki su samo kad nastupaju i

AVANTURE
LEGENDARNOG ŠERIFA

VAJAT ERP

IZLAZI
SVAKOG
3. U
MESECU

KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

to u grupi, naročito kad imaju vo đu. Čim mi rasturiš grupu, izgube glave.

— Banditi, opkoljeni ste! — zaorio se šerifov glas. — Ima nas više nego dovoljno da vas sredimo! Ako pokušate da pružite otpor, bićete mrtvi pre nego što mislite. Pa, šta ste rešili?

Nekoliko trenutaka, vladala je tišina.

Pun mesec je jasno osvetljavao zapanjena lica maskiranih bandita. Nisu izgledali nimalo ratoborni. A onda je jedan bandit polako otkopčao opasač sa revolverima, bacio ga na zemlju i podigao ruke. Za njim su to učinila i ona dvojica.

XXIV

U slabom svetlu rane zore na čelu svoje male grupe, Kornik je ujahao u glavnu ulicu Evansvila. Zaustavio je konja pred ordinacijom doktora Lejdona.

Miguel je sjahao i pomogao svom gazdi da skine opušteno Nadinino telo iz kola.

— Ja ću je uneti unutra — rekao je Kornik.

— A šta mi treba da radimo? — upitala je Dona Sju koja je dotada sedela pored Nadine.

— Za izvesno vreme — odlučio je Kornik — bilo bi najbolje da se vas dvoje sklonite negde. Još uvek ne znamo ko je pobegao, a ko nije. Šo bi mogao da se pojavi ovde, a onda će biti gužve.

— U pravu je — rekao je Miguel shvativši da će Dona Sju da se usprotivi. Bolje je da se malo pričuvamo. Jer, očajan bandit je gori od sto đavola. On ne misli više. Puca na sve što se miče.

Dona je nešto progunđala, ali je ispregla konja iz kola i pojahala za Miguelom.

Kornik je poneo nepomičnu Nadinu do doktorovih vrata i pokucao. Dok je čekao da se vrata otvore, bacio je pogled preko ramena i zadovoljno odahnuo. Dona Sju i Miguel su krenuli ka šerifovoj kancelariji.

Vrata su se otvorila i doktor Lejdon se pojavio. Nije gubio vreme u postavljanju pitanja. Pogledao je ranjenu ženu i malo se izmakao da prođu.

— Unesite je u moju ordinaciju — rekao je jednostavno i pokazao na kauč u ordinaciji.

Za to vreme Dok Holidej je grabio prema Obojenim bregovima. Po polomljenom granju drveća bilo je jasno da je ovuda vrlo skoro jahao neko, kome nije bilo do prikrivanja tragova.

Izbio je na jedan proplanak i okrenuo se prema dolini. Tamo kraj bivše Šoove kuće video je grupu jahača, ali nije mogao da ih raspozna. Bilo bi dobro da su stigli rendžeri pomislio je.

Ali, sad nije bilo vremena za razmišljanje. Oštro je podbo konja. Zaustavio se tek kada je stigao do uske gudure i pripremio pušku koja mu je uvek bila u sedlu.

Noćni vetar je bučao u granama borova iznad njegove glave. Bilo bi skoro prijatno da nije ovo bila noć obračuna.

Pogledao je niz padinu i ugledao jednog jahača kako je izbio na čistinu. Bio je to Majls, prepoznao ga je odmah.

I Majls je video njega. Podigao je revolver i opalio. Ali, promašio je.

Dok Holidej je nanišanio i opalio iz puške. Konj pod jahačem skljokao se na zemlju. Jahač je pao iz sedla. Počeo je da se valja po zemlji tražeći zaklon.

Gde li je Šo, pitao se Dok. Nije, valjda, da je ostavio najboljeg prijatelja?

Uto se čuo topot kopita koji se približavao. Negde blizu ulaza u guduru oglasila se puška. Izgleda da je potera za njima, pomislio je Dok. To je dobro, samo da im Šo ne umakne.

Okrenuo se opet mestu gde je ležao Majls i povikao:

— Izađi Majlse! Odatle nećeš pobeći. Dajem ti priliku da se bar jednom ponašaš kao čovek.

— Idi do đavola! Zar misliš da sam budala? — povikao je Majls i svoje reči propratio čitavom kanonadom. Pucao je iz dva pištolja.

— A gde ti je prijatelj? — povikao je Dok.

— Idi pa ga traži. To je đubre! — besneo je Majls pucajući još uvek.

A onda je njegov revolver škljocnuo. Prazno.

— Jel' bilo dosta? — zapitao je Dok, smejući se. — Hajde sad lepo izađi sa rukama iznad glave.

— Dođi po mene, kockaru. Misliš li da sam se nešto promenio od onih dana u Vičiti.

Tek tada se Dok setio svega. Sada je znao zašto su Šo i njegovi pajtaši želeli da ga likvidiraju.

Bilo je to pre punih pet godina u Vičiti kada je Dok osujetio veliku pljačku nacionalne banke. Napali su je Sloan i njegovi banditi. Lično Dok je likvidirao trojicu. Tada mu je Sloan rekao da će ga naći, makar morao jahati na kraj sveta.

— Evo me dolazim — viknuo je Dok i s uperenim revolverima polako prilazio mestu gde se nalazio Majls.

Ali, nije imao potrebe da stigne do njega. Odjednom, gudurom se prolomio užasan krik. Samo jedan dug krik koji je nagoveštavao kraj.

Majls je stajao na samoj ivici provalije obrasloj grmljem koje je sakrivalo duboki jaz. Onog trenutka kada je Dok krenuo po njega, on se pomakao i to je bio kraj. Doku je ostalo samo da konstatuje da je jedan bandit okončao svoj život onako kako ga je i vodio.

Vratio se Migu i krenuo po tragu koji je sad bio mnogo vidljiviji, jer je počelo da svanjuje. A trag je vodio prema Evansvilu.

XXV

Jedan blok kuća dalje od doktorove ordinacije nalazila se kovačnica.

Vrata su se otvorila i jedan čovek je ušao unutra vodeći rasnog vranca.

Bunovni kovač se taman uspravio na ležaju koji se nalazio u ug lu kovačnice, kada ga je snažan udarac revolverskom drškom po glavi ponovo poslao u carstvo snova. Čovek nije bio ni svestan šta se dogodilo.

Sloan je zatim pronašao konopac i vezao onesvešćenog kovača.

Zatim je skliznuo prema ulaznim vratima i izvadio „kolt" iz futrole na kovačevom opasaču, koji je visio na vratima, okačen na ekser. Pregledao je oružje i proverio da li je napunjeno. Sve je bilo u redu. Opet je imao dva kolta.

Sada je bio spreman. Prvo će likvidirati Kornika, a zatim Nadinu. Sa Kornikom će biti lako. Pet godina je proveo u zatvoru, sigurno nije brz na revolveru.

Trgao se kada je začuo topot kopita. Prišao je vratima i odškrinuo ih. Grupa jahača ulazila je u grad sa šerifom Bilom na čelu. Iza njih su jahala još trojica sa rukama vezanim na leđima. Na začelju su jahala dva momka sa Kešmenovog ranča. Bio je očigledno da se šerifov pohod završio dosta uspešno. Odavde je jasno video kad su se zaustavili kod šerifove kancelarije. Tamo ih je sačekao neki muškarac. Odavde je podsećao na Kornika.

Pogledao je još jednom. Tačno kako je pretpostavljao Kornik će danas već biti ovde. Znači, tu je i Nadina.

Prvi put Leon Šo ili Vajt Sloan, zapitao se šta ga uopšte interesuje ta žena? On nju nikada nije voleo niti ga je naročito privlačila. Želeo je samo da se dočepa njenog ranča koji je trebalo da mu posluži kao odskočna daska. Sada je to sve izgubilo svaki smisao. Došlo je vreme da opet pređe granicu, da beži.

Okrenuo se oko sebe, kao da je prvi put shvatio da je upao pravo u lavlju pešinu. Jer, ako se samo promoli, oni ljudi će ga videti. A tada... moraće da se bori.

Više nije bio tako siguran da će građani ostati po strani. Ohladili su se od prvog uzbuđenja koje im je doneo jučeranji spektakl. Stvar sa stampedom je sigurno upravila njihovo mišljenje u sasvim obrnutom smeru. Niko više ga neće gledati sa divljenjem. Naprotiv.

Najbolje će biti da se izgubi iz grada i to što pre, pomislio je.

Provirio je kroz odškrinuta vrata. Na kraju ulice odakle je došao, stajali su Kešmenovi momci i jedan od šerifovih pomoćnika. Stražarili su. Tuda se, znači nije moglo.

Ostao je na mestu i sačekao dok šerif i ljudi koji su stigli s njim nisu ušli unutra. Bio je vrlo nervozan, jer je njihov razgovor potrajao prilično. A dan je sve više zamenjivao noć. Uskoro će ljudi vreveti ulicama, a to će samo otežati situaciju.

Dok je tako razmišljao, čuo je topot kopita. Ali, dolazio je iz po-

prečne ulice, tu iza ugla, taman toliko da ne može da vidi jahača.

Međutim, pošto se potera vratila, smatrao je da to nema nikakve veze s njim.

Na svome krevetu kovač je počeo da se meškolji. Ako se probudi, nadići će takvu graju da će dovući ceo grad, znao je Šo. Valjda ga je to i nateralo da konačno reši da izađe. A jedini put kojim je, kako je mislio, mogao da pobegne, bio je baš onaj preko centra grada.

Uostalom, njega niko nije video sa banditima i zašto ne bi mogao još jednom da pokuša blefom?

Izašao je iz svoga skrovišta i uzjahao konja.

Samo što je konj napravio par koračaja, kad je osetio grč u stomaku.

Nasred skvera na kome je on juče bio glavni junak, stajao je jahač na šarcu. Znao ga je vrlo dobro.

— Do đavola! — procedio je. — Ovo nisam želeo. Jurio sam ga toliko dugo i sad, kad mi je glava u torbi, da mi se ovde namesti!

Dok Holidej ga je primetio još kad je izlazio iz kovačnice i rešio je da ga sačeka baš na ovom mestu. Sedeo je opušteno na svome vernom Migu, a ruke je prekrstio preko jabuke sedla. Tako se najbolje odmarao i iz tog položaja je najbrže hvatao revolvere sakrivene dugim peševima njegovog elegantnog kaputa.

Leon Šo je duboko udahnuo vazduh i zaustavio konja na prilično odstojanju od Doka Holideja. Na susednim kućama počeli su da se otvaraju prozori. Još samo malo i ulica će biti puna ljudi, pomislio je i rešio da prođe.

— Hej, skloni mi se s puta! — uzviknuo je.

Dok je gurnuo palcem obod šešira i on se pomerio malo na zatiljak.

— Da ti se sklonim? Ja nikad nisam bio tebi na putu. Koliko se sećam, ti si ponekad umeo da iskočiš pred mene — cerio se. — Osim toga, mislio sam da želiš da se sretnemo, toliko puta si mi slao svoje emisare. Šteta je samo što su mi momci prilazili s leđa!

— Biće još dana. Srešćemo se mi u drugačijoj situaciji — viknuo je Šo.

— Ne verujem. Ne verujem da ćeš se ti posle ovoga uopšte s nekim sresti. Sada je vreme da te pitam, zašto si toliko ljudi slao na mene?

— Zbog tvog bezobrazluka. Osujetio si mi najveći posao u mom životu i ubio si mi tri čoveka. Tri najbolja čoveka! I to samo tamo, u Vičiti. Ono dalje i ne računam. U svakom gradu je ostalo po neko liko mojih ljudi, koji si ti sredio. Zar misliš da zato treba da te volim, ili da ti budem prijatelj?

— Ne patim zbog toga što me ne voliš, Vajte. Ne spadaš u one koji bi mogli da mi se dopadnu. A za prijatelje, biram samo inteligentne momke.

Šo je osetio kako mu krv navire u lice. Obo je konja i poterao ga na Doka Holideja.

— Stoj! — podigao je ruku Dok i uhvatio uzde Šoovog vranca, kada se našao pred njim.

Šo je podigao korbač i zamahnuo. Ali, nije se usudio da udari. Spsutio je ruku i nešto blaže procedio.

— Sad mi je dosta. I onako drugog izlaza nema. Ovo ti je kraj, uštvo kockarska. Sad ćemo izmiriti račune.

Dok Holidej je lagano klimnuo glavom.

— Zato sam i dojahao čak iz Vajominga. Jer, odande pratim tvoje kojote.

— Ne vredi ti što se praviš duhovit i hrabar — rekao je Šo i potegao. Uradio je to zaista munjevito, i to još dok je Dok držao ruke na jabuci sedla.

Šo nije video Dokov „linkoln" ali je njegov revolver preleteo preko ulice. Bio je to Dokov specijalitet i nikako nije mogao da ga se odrekne.

— Naravno, sa takvom brzinom on je mogao da sredi Šoa za tren oka ali, želeo je da i on malo uživa, gledajući kako dojučerašnja sila postaje manja i manja, dok se ne pretvori u bedu od čoveka.

Bandit se trgao i potegao drugi revolver. I s njim se dogodilo isto što i sa prvim.

— Umeš li da učiniš nešto zanimljivije — izazivao ga je Dok. — Ovo već postaje dosadno.

— Ti! Ti! — ponavljao je Šo besno, ali, nije nalazio reči kojima bi, po svome mišljenju, mogao dovoljno da uvredi Doka.

Povukao je uzde i konj je napravio nekoliko koraka unazad, vešto je dohvatio dugačak bič i razmotao ga.

Video je da je Dok brz kao sam đavo i da sa revolverom može da učini štogod hoće. Ali, računao je s tim da neće pucati u nenaoružana čoveka, što je bilo tačno.

Onako izbezumljen od besa podigao je bič i pošao na Doka, koji je opet sedeo mirno i ironično se osmehivao. Taj njegov osmeh dovodio je Šoa do belog usijanja.

Polako se približavao Doku, a u očima mu je sevala mržnja.

Tada je Dok učinio nešto što niko ne bi očekivao. Sjahao je s konja i uputio se Šou.

U trenutku kada je Šo zamahnuo, Dok je podigao ruku uvis. Bič mu se omotao oko zgloba. Bio je potreban samo mali trzaj da se Šo nađe na zemlju. Baš to je učinio Dok, kao prethodnog dana Kornik.

Kipteći od besa vlasnik „Bar S" ranča se uspravio, ali ga je dočekao udarac bridom šake u potiljak. Srušio se ponovo u prašinu glavne ulice i ostao tamo da leži.

Privučeni pucnjavom, sa svih strana su trčali građani Evansvila. Još bunovni, unezvereno su se raspitivali šta se to opet događa.

Šerif Bil, njegovi pomoćnici i Kornik istrčali su iz kancelarije.

Hajs i Vins Tobin su jurnuli da pridu Doku Holideju i Leonu Šou. Bil ih je pozvao natrag.

★VAJAT ERP★
AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA
SVAKOG 3. U MESECU
★
kod vašeg prodavca novina
★

— Pustite — rekao je predstavnik zakona. — Dok Holidej zaista ima pravo da ovo okonča na svoj način. Ovi banditi su ga prilično zadužili, dosadivali su mu kao mu ve. Pucali su na njega toliko puta da je pravo čudo što je uopšte živ.

Kao da je neka neobična sila po vratila Šoa iz nesvestice. Podigao se na kolena, a onda, tresući još uvek glavom, ustao na noge.

Pošao je na Doka Holideja. Ovo ga puta malo opreznije. Zamahnuo je pesnicama tek kada mu je prišao sasvim blizu.

Dok se nije ni pomakao s mesta. Samo se malo izvio u struku, tek toliko da izbegne Šoovu pesnicu. A onda je njegova pesnica fijuknula kroz vazduh i zaustavila se pod banditovom bradom.

Šo se zateturao.

Dok Holidej više nije imao milosti, niti je želeo da se uzdržava.

Njegovi udarci su pljuštali po najosetljivijim delovima Šoovog lica.

Posle nekoliko trenutaka Šo je ležao u prašini. Samo ovoga puta više nije imao snage da napada. Borba je bila okončana.

— Gotovo je Vajte Sloane — rekao je Dok Holidej. — Šerife, sada je na vas red. Evo vam još jedne mustre za vašu zbirku. Uskoro će se, nadam se, povećati njihov broj.

— Ko je do đavola Vajt Sloan? — zapitao je Kornik prilazeći Doku Holideju.

— Mislim da će na to pitanje i šerif moći da odgovori. On je već odavno dobio poternicu.

Šerif je pročistio grlo i nervozno se premestio s noge na nogu.

— De, de, mister Holideje. Nećemo valjda sad da se vređamo. Eto, pohvatali smo bandite. Mir se vratio u Kvaniljo dolinu.

— Oduševljen sam šerife što se to desilo na tako romantičan način. Malo grmljavine, malo paljevine, poneko mrtav, divota jedna. Uopšte nije dosadno u ovoj dolini. Ali, mene se to više ne tiče. Nadam se da je Olroj već otvorio salun. Jedan dobar bredni bi mi đavolski prijao.

Dok je okupljedi svet sa divljenjem posmatrao Doka Holideja, on se mirno uputio Olrojevom salunu.

Zviznuo je Migu, koji je odmah sam krenuo i zaustavio se kraj prečke za vezivanje konja pred salunom.

Tobinovi momci su pokupili Šoa iz prašine i odvukli ga u zatvor, a Kornki je zapitao Miguela i Donu Sju, koji su se upravo pojavili na ulici:

— A gde ste vas dvoje bili?

— Sklonili smo se, kako ste nam rekli senjor. Zatim je onaj doktor došao po nas. Potrčali smo misleći da je senjora umrla.

— Pa, je li umrla? — uplašeno je upitao Kornik.

— Oh, sinjor, jeste. Samo doktor nam je rekao da njegova pacijentkinja želi nešto da prizna.

Šerif je zastao i s interesovanjem pogledao u Miguela koji je, polaskan, počeo da govori još glasnije.

— Da, ispričala nam je da je ona ubila svoga muža, a ne vi, sinjor.

Prisutni su zanemeli. Niko nije imao hrabrosti da pogleda Kornika u oči. Jedan po jedan tražili su razlog da se izgube odavde što neprimetnije.

Kornik je stajao kao ošamućen. Čak nije mogao ni da se raduje što se najzad saznala istina.

— Hajdemo — trgla ga je iz misli Dona Sju, privodeći mu konja, dok je drugom rukom držala za povodac drugog.

— Hoćeš li i ti sa nama? — kao da se začudio Dan.

— Pa, naravno — odgovorila je devojka. — Šta, do đavola misliš?

— To baš nije u redu... mislim.

— Znam šta misliš. Hoćeš da kažeš da nije u redu da jedna devojka živi na ranču jednog neženje.

— Pa... ja... uh...

— To uopšte nije problem. Evo, tu je sudija. Možemo se venčati i to odmah

Kornik je bio zabezeknut, ali ni-
je imao ništa protiv.

– A kumovi će nam biti Miguel
i Dok Holidej – već je veselo ča-
vrljala Dona Sju.

– Dok Holidej! Pa, devojko zar
nisi videla? Upravo je odjezdio na
svom šarcu. Već mora da je na
pola puta prema Dalasu – nasme-
jao se šerif.

Naslov originala:
MARSHAL GROVER: „WHIPLASH"
Prevod: VERA SPASOJČEVIĆ

AUTORSKA PRAVA OBEZBEĐENA PREKO NIP „FORUM" —
OOUR „MARKETPRINT", NOVI SAD

Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ
Izdaje i štampa: NIP „FORUM", Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Štampa: 29. septembar 1978.
Tržište: 7. oktobar 1978.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-179/73 od 10. maja 1973. godine.

NE ZABORAVITE

SLEDEĆI BROJ DOKA HOLIDEJA

IZLAZI 7. NOVEMBRA 1978.

7. 10. 1978.

ZLATNA SERIJA STRIP

STRIPZONA

LUNOV MAGNUS STRIP
PUN MESEC
ZAGOR
ZAROBLJENIK ALBATROSA
COMICS

STRIPZONA
COMICS
STRIPZONA FORUM ĆE UVEK BITI U MOM SRC
ZNAJTE DA ĆEMO NA FORUMU BITI OPUŠTENI,SVAKO MOŽE DOPRINETI KOLIKO ŽELI SAJTU.
NAJ FOR STR

NA FORUMU MOŽETE SKENIRATI, PREVODITI, OBRAĐIVATI PRELAMATI TEXT ITD...
POSETITE NAS NA ...
HTTP://WWW.STRIPZONA.COM/PORTI